

THE
INTERNATIONAL
BESTSELLER

Jennifer
Crusie

Strange Bedpersons

Bạn cùng giường
TRỜI TÌNH

CHIBOOKS

vh

NHÀ KIẾT BÀN VĂN HỌC

Chương 1

Khi Tess Newhart mở cửa căn hộ của mình, Nick Jamieson đang đứng đó – cao ráo, nước da ngăm ngăm, đầy vẻ thành đạt và vui mừng một cách đáng nghi khi thấy cô, về mặt ngớ ngẩn dễ thương của một người đàn ông hiền lành từ tế tương phản với bộ quần áo được cắt may hoàn hảo trên người anh. Cô thận trọng nhìn anh, kháng cự lại cơn choáng váng bất thường của sự khuấy khỏa, niềm hạnh phúc và nỗi ham muốn đang vọt lên trong cô chỉ bởi vì anh đã trở lại.

Đoạn anh mở rộng vòng tay để ôm cô.

“Tess!” anh nói, cười tươi rói với cô. “Trông em *tuyệt* quá!”

Tess nhìn xuống bộ đồ thể thao đang mặc – chiếc áo loang lổ những vệt trắng cùng quần thun xanh bạc thếp, gấu quần rút lại giữa phần bắp của đôi chân dài. Thế là quá nhiều cho khuấy khỏa, hạnh phúc và ham muốn. Cô đảo mắt nhìn anh, tất cả nghi ngờ được khẳng định. “Ồ.” Cô đóng sầm cửa vào mặt Nick rồi đóng cả hai chiếc then cửa.

“Ô kìa, coi nào, Tess,” Nick gọi qua cửa. “Đã một tháng rồi. Thật ra là một tháng, một tuần và hai ngày, nhưng ai đang tính vậy ta? Được rồi, là anh. Anh nhớ em. Anh gọi điện mãi mà em không gọi lại. Vậy là công bằng sao? Anh nghĩ chúng ta nên thảo luận về chuyện này.”

“Tôi không nghĩ vậy,” Tess kiên quyết cự tuyệt qua lớp cửa, nhưng nét mặt cô không chắc chắn lắm khi cô đan tay qua những lọn tóc đồ ngẩn ngẩn. Nếu bản tính của một kẻ tồi tệ chỉ biết tính toán thiệt hơn trong Nick không lớn đến vậy thì anh sẽ là điều duy nhất cô cần ngay lúc này, thay vì là điều cuối cùng cô mong muốn. Nhưng vì bản chất ấy là hiển nhiên, nên nếu Nick đang đứng trước cửa nhà cô với vẻ quyền rũ như thế thì ắt là vì anh muốn thứ gì đó. Và thứ gì đó chắc chắn không phải là cô. Nó liên quan đến tiền bạc, cơ hội thăng tiến, địa vị hoặc là hết thấy những thứ ấy. Cô lắc đầu, xác định thêm lần nữa rồi xoay lưng bước qua tấm thảm cũ rách màu xám để quay trở lại với ghế ngồi và cuộc đàm luận đang dang dở.

“Anh chàng uyên bác đó là ai đấy? Chủ nhà của cậu à?” Gina DeCosta nằm ườn ra trên sofa nhà Tess, toàn thân là một sự kết hợp hài hòa của những sắc đen: mái tóc đen ngỗ ngược phủ rợp xuống mắt cô, cơ thể nhỏ nhắn mất hút trong chiếc áo phong đen thùng thình, đôi chân bị bó chặt trong chiếc quần leggings đen như bó băng gạc. Cô thử đuổi người ra và nhăn nhó.

“Còn tệ hơn.” Tess ngồi xuống chiếc ghế bành cũ mèm, nó rên rỉ dưới sức nặng của cô, rồi vắt chéo chân. “Cậu biết không, mỗi lần tớ nghĩ rằng cuộc đời mình đã đâm xuống đáy thì lại có ai đó kéo xuống thấp hơn nữa.”

Nick đập cửa. “Coi nào, Tess. Mở cửa đi.”

“Anh chàng này là ai đấy?” Gina lại hỏi.

“Nick, tớ không muốn nói về chuyện này”. Tess nói, đón đầu Gina trước khi bạn mình kịp xen vào. “Nếu là anh ấy và gã chủ nhà thì có khi tớ chẳng bao giờ mở cánh cửa đó ra nữa.” Tess vỗ lên đùi mình, một con mèo mun to bự nhảy vào vòng tay cô, tái chiếm lãnh thổ đã mất khi Tess đi mở cửa. “Xin lỗi Angela,” Tess rì rầm với con mèo.

“Tess ơi?” Nick gọi. “Thôi nào. Chúng ta hãy cư xử như người lớn đi. Hay em có thể là người lớn và anh sẽ giả vờ như thế. Tess ơi?”

Gina nhướn mày nhìn ra cánh cửa. “Sao cậu lại né tránh Nick?”

“À.” Tess nghĩ mất một phút. “Chuyện thế này này.” Cô đứng lên, hất con mèo ra khỏi lòng lần

nữa. “Tớ ra mở cửa và anh ấy nói...” cô mở rộng vòng tay, nhe răng khoe nụ cười tươi rói với Gina. “... Tess, trông em tuyệt quá!”

Gina nhìn bộ đồ thể thao của Tess. “À há.”

“Thế đây.” Tess ngồi phịch lại trên ghế bành. “Cậu biết không, mỗi lần thấy Nick, tâm trí tớ lại xem xét anh ấy và bảo, “Đúng là Nick vui tính đấy, nhưng anh ấy cũng là một kẻ xấu xa thèm khát quyền lực, nên tránh xa anh ấy thì hơn”, rồi cơ thể tớ nhìn anh ấy và nói, “Này đồ đẹp mã, đến đây với Mẹ nào.” Cô lắc đầu. “Tớ cần phải có một buổi nói chuyện nghiêm túc với cơ thể mình mới được.”

Gina nhìn bộ đồ lần nữa. “Tớ không nghĩ nó sẽ nghe cậu đâu. Nếu cậu mặc cho tớ như thế, tớ cũng sẽ bỏ ngoài tai những gì cậu nói.”

“Quên vụ quần áo đi,” Tess nói. “Cậu đang bắt đầu nói năng như Nick ấy.”

“Được rồi. Chủ đề mới. Sao cậu lại chờ ông chủ nhà?”

“Tớ đã tố cáo ông ta với ủy ban nhà ở.” Tess mỉm cười, hiển nhiên là tươi tỉnh với ý nghĩ đó.

“Ồ, thế hơi bị đôi địch,” Gina nói. “Ông ta đã làm gì thế?”

“Vấn đề là chuyện ông ta đã không làm.” Tess thay đổi tư thế trên ghế khi cô hào hứng kể ra những tội lỗi của gã chủ nhà. “Trong vòng hai tháng qua, đã có ba căn hộ trong tòa nhà này bị cố ý phá hoại, thế mà Ray còn không thêm sửa khóa cánh cửa dưới sảnh. Bất cứ ai cũng có thể lên vào đây. Ai đó phải hành động.” Cô cười toe với Gina. “Và tớ nghĩ: còn ai tốt hơn mình nữa?”

“Tess ơi?” Nick gọi tiếp. “Ở ngoài này không an toàn đâu. Nếu anh bị bóp cổ từ phía sau bởi vì em đang làm khó anh, em sẽ không bao giờ tha thứ cho mình.”

Cả hai người phụ nữ quay sang nhìn cánh cửa, đoạn Gina nhìn Tess. Tess nhún vai.

“Được rồi,” Gina nói, lờ đi chủ đề về Nick. “Vậy là cậu đã hành động. Việc ấy chẳng có gì ngạc nhiên. Tớ chỉ ngạc nhiên là cậu đã làm một việc mềm mỏng như là tố cáo ông ta.”

“À, tớ đã nghĩ về việc tổ chức một cuộc tuần hành phản đối bằng cách thấp nền trong đêm,” Tess nói, lại bắt đầu toe toét. “Tớ nghĩ tất cả những người thuê nhà có thể đốt nến và tuần hành để phản đối sự chuyên chế của Ray, nhưng xét tình hình kín khí như khu này thì tớ biết bọn tớ sẽ không đời nào ra tới cửa trước mà còn sống được, vì vậy tớ đã nghĩ về việc sử dụng bật lửa Bic thay thế, nhưng điều đó lại làm tớ nghĩ đến Stanley ở hành lang bên kia.”

“Stanley à?”

“Cậu chưa bao giờ gặp Stanley á?” Tess nở rộng nụ cười. “Stanley luôn mặc đi mặc lại một chiếc áo phông và nó không che nổi cái bụng của anh ta, mà bụng của Stanley thì có hấp dẫn gì cho cam. Thực ra...” Nét mặt của Tess trông có vẻ xa xăm. “Thực ra, bụng của Stanley là cái bụng duy nhất tớ từng thấy có râu mọc lún phún đấy.” Cô tư lự. “Cậu có nghĩ rằng anh ta cạo nó không?”

Gina nhăn mặt. “Gớm quá đi mất.”

“Tớ cũng nghĩ vậy, đó là lý do tớ không thể mượn tượng ra Stanley với một cái bật lửa Bic. Một ngọn đuốc thì có thể. Một cái Bic thì không.” Tess lại mỉm cười. “Nhưng rồi tớ nghĩ, tại sao không đưa cho Stanley một cái chìa ba và để anh ta dẫn đầu cuộc tuần hành nhỉ?” Cô dừng lại để hình dung ra cảnh tượng ấy. “Cậu biết không, ở Stanley có nhiều tính cách của Quasimodo¹ đấy.”

“Thôi nào, Tess, cho anh xin đi,” Nick gọi. “Anh đã quay lại để xin lỗi. Chuyện đó không được tính tí nào sao?”

Gina nhướn mày với Tess, nhưng Tess lắc đầu, vì thế Gina quay lại với Stanley và cây chĩa ba. “Tớ không nghĩ là Quasimodo có cái chĩa ba,” cô nói. “Trong phim đâu có thấy.”

“Dù sao thì cuối cùng tớ cũng phải hành động nghiêm túc trước khi có người bị thương,” Tess nói. “Nên tớ hành xử như một người lớn và nộp đơn tố cáo.”

“Lựa chọn tốt đấy,” Gina nói. “Bị bắt giữ vì chĩa đinh ba vào gã chủ nhà Ray chắc chắn sẽ có hại cho sự nghiệp của cậu.”

“À, thực tế thì hiện tại sự nghiệp của tớ đã được coi là kết thúc rồi.” Tess ngồi sụp xuống ghế. “Tớ vẫn chưa nói với cậu bởi vì đây là đêm đầu tiên cậu trở về sau chuyến lưu diễn, và tớ trông ngóng một đêm không nổi buồn, nhưng... tớ mất việc rồi.”

“Ồ không,” Gina ngồi dậy, nét mặt cô biểu lộ vẻ cảm thông lẫn lo lắng. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Đừng hốt hoảng thế,” Tess nói từ trong ghế. “Tớ có một kế hoạch.”

“Chắc rồi,” Gina nói. “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cắt giảm chi phí. Nhà lãnh đạo giáo dục do chúng ta bầu chọn đã quyết định rằng việc hỗ trợ các cơ sở dạy kèm tư nhân là không có tính giáo dục. Vì vậy từ giờ Hội sẽ chỉ được sử dụng các tình nguyện viên thôi. Dần dà thì có khi cả Hội cũng biến mất.”

“Tess, tớ thật lòng lấy làm tiếc,” Gina nói. “Thật đấy. Tớ biết đám trẻ đó có ý nghĩa thế nào với cậu.”

“Này.” Tess ngồi thẳng dậy và chăm chú nhìn Gina, vẻ nghiêm nghị. “Tớ vẫn chưa nói xong mà. Bọn trẻ không đi đâu hết. Tớ cũng thế. Tớ chỉ phải tìm một công việc giúp trả mớ hóa đơn và còn trống những buổi chiều để tớ vẫn có thể làm tình nguyện ở đó.” Cô cười toe. “Tối hôm trước, tớ xem *Người đàn bà đẹp* trên ti-vi. Trong phim, Julia Roberts đã rất vui vẻ khi được Richard Gere theo đuổi đến nỗi tớ đã suy nghĩ nghiêm túc về việc làm nghề câu khách, nhưng rồi tớ cho là ba mươi sáu có vẻ hơi già một chút để đứng đường.”

Nick gõ cửa lần nữa. “Tess? Em muốn anh quỳ gối sao? Anh sẽ quỳ gối. Anh sẽ quỳ gối thật đấy. Em chưa bao giờ thấy anh quỳ gối vì em đã bỏ đi trước khi anh có thể cho em xem. Thôi nào, Tess, để anh vào đi.”

Gina hát đầu vè phía cửa. “Nếu cậu đang nghĩ về chuyện bán mình lấy tiền thì mở cửa đi. Anh ấy vẫn rất giàu mà, phải không?”

Tess gật đầu. “Gần đây tớ chưa kiểm tra, nhưng theo hiểu biết về Nick và thói hám tiền của anh ấy thì anh ấy vẫn cực giàu.”

“Lấy anh ấy đi,” Gina nói.

“Không,” Tess bác ngay lập tức.

“Sao không?”

“À, trước tiên là vì anh ấy chưa hỏi tớ,” Tess trả lời. “Và vì anh ấy là luật sư theo đảng Cộng hòa nên mẹ sẽ từ mặt tớ. Và nữa là...” Tess cau mày “... tớ luôn cho rằng lấy một anh chàng không cố gắng tán tỉnh nàng phù dâu tại tiệc cưới của tụi tớ sẽ là ý kiến sáng suốt. Cứ cho là tớ điên khùng đi nhưng...”

“Xét tình hình nàng phù dâu đó sẽ là tớ nên cậu chẳng phải lo gì hết. Lấy anh ấy đi.”

“Cậu không biết Nick đâu,” Tess nói. “Anh ấy có thể quyến rũ cả Mẹ Teresa² đấy.” Cô ngهن đầu về hướng cửa và lắng nghe một lúc. “Và có vẻ không còn quyền lựa chọn nữa đâu. Tớ nghĩ anh ấy đã thấm mệt và bỏ đi rồi.” Tess cố gắng một cách khó khăn để tỏ ra không thất vọng. Dù sao chẳng nữa, cô cũng đâu có ý định mở cửa.

Tuy nhiên, có vẻ không giống Nick khi từ bỏ cái hành lang hun hút, nguy hiểm đó, hay là không nhi. Rốt cuộc thì ắt là anh ấy không nhớ mình nhiều lắm.

Chết tiệt.

Nick dựa lưng vào bức tường ngoài nhà Tess và phân tích tình huống. Việc đập cửa rõ ràng là không giúp anh tiến thêm được tí nào, mà việc tỏ ra quyến rũ cũng đang thất bại thảm hại, đây là một trải nghiệm mới mẻ với anh. Chuyện quái gì sai ở đây nư? Có thể cô vẫn tức điên, nhưng không thể giận dữ đến thế. Tess không cư xử như vậy. Tess sẽ lớn tiếng la mắng và rồi quên đi. Cô chưa từng hờn dỗi trong đời. Vậy là có chuyện gì khác khiến cô không quy phục dưới chân mình. Nick cười toe với ý nghĩ ấy. Được rồi, cô chưa bao giờ quy phục dưới chân anh hết. Nhưng cô cũng chưa bao giờ đóng sầm cửa vào mặt anh cả.

Cô đang buồn bực chuyện gì đó.

Không hay chút nào. Anh thích Tess, và việc cô không vui khiến anh phiền lòng. Anh cho phép bản thân thoáng nghĩ về nỗi âu lo của cô, sau đó quay lại với vấn đề của chính mình.

Tess không bực mình với anh. Cô không sập cửa vào mặt anh ngay tức thì, vậy phải có điều gì khác. Có thể một trong số những đứa trẻ cần giúp đỡ của cô gặp rắc rối. Và khi anh thử lấy lòng bằng lời khen ngu ngốc đó về vẻ ngoài tuyệt vời của cô – trong khi thật sự trông cô rất kinh khủng – cô đã bị chọc tức đến mức đóng sầm cửa. Được rồi, vậy thì anh đáng phải chịu vạ cánh cửa. Giờ tất cả những gì phải làm là khiến cho cửa mở ra lần nữa, trao cho cô một chút cảm thông, rồi anh sẽ được vào trong.

Nếu chờ nửa giờ nữa mới gõ cửa tiếp, biết đâu cô sẽ mở vì nghĩ rằng anh đã bỏ đi.

Và nếu mình có hoa, kẹo hoặc gì đó... Không. Không phải với Tess. Tess sẽ không bị ấn tượng với mấy món quà tạ lỗi chung chung. Nghĩ về vấn đề đó thêm một phút nữa, đoạn Nick dời gót, vừa đi vừa quan sát cái hành lang tối tăm với vẻ xem thường.

“Tớ nghĩ cậu nên để anh ấy vào,” Gina nói. “Không dễ tìm được luật sư giàu có đâu.” Cô cẩn thận gấp chân phải lên. “Này, cậu có thuốc xoa bóp cơ không? Mấy cái bắp chân đang hành tớ đây này.”

“Hiện tại tớ không có thời gian để chơi đùa với Nick. Tớ phải thực hiện kế hoạch của mình.” Tess đứng dậy, bước vài bước băng qua căn hộ bé xíu tới chỗ phòng tắm, ngang qua mấy chồng sách bừa bộn, một đồng tất không cùng đôi, một xấp bài luận mới được chấm điểm một phần và một tấm áp phích còn dang dở đề rằng Tôi Đọc Sách Cấm. “Tớ đang có cơ hội nhận một vị trí giảng dạy, nhưng không biết liệu có được không nữa. Tớ không thật sự hội đủ điều kiện, ngoài ra còn phải làm việc với một đám trẻ nhà giàu. Chắc chắn chúng sẽ nghĩ tớ là người ngoài hành tinh, nhưng tiền nong được lắm mà giờ giắc thì tuyệt.”

Cô mang tuýp kem dưỡng cơ lại chỗ Gina rồi thả người xuống ghế.

Gina bóp kem ra tay. “Cứ theo đi. Nghe ngon ăn đấy.” Cô nhăn nhó khi xoa kem lên bắp chân mình.

Tess ngồi dậy, những rắc rối về công việc bị quên lãng. “Cậu ổn chứ? Tớ đã nghĩ đây chỉ là chứng chuột rút vũ công thường gặp phải thôi.”

“Không, tớ không ổn,” Gina nói. “Tớ ba lăm rồi. Tớ không bật ngược như trước đây được nữa.” Cô lại xoa bóp hai bắp về, đến chỗ đau thì nhăn mặt. “Tớ đang bắt đầu ghét cơn đau thật đấy. Dù chưa bao giờ thích bị đau cả, nhưng giờ thì tớ bắt đầu ghét nó.”

Tess không chắc nên nói gì. “Tớ có thể giúp gì không?”

Gina cười. “Không. Đó là do tuổi tác.”

“Đừng ló bịch thế,” Tess mở lời, nhưng Gina phẩy tay ra hiệu cô đừng nói gì.

“Bạn yêu, tớ là Bà ngoại Moses³ của dàn đồng diễn đấy.”

“Đừng ló bịch thế,” Tess lại lên tiếng. “Cậu luôn luôn tận tụy làm việc. Cậu chưa bao giờ bị mất việc. Có bao nhiêu vũ công có thể nói thế?”

“Tớ chưa bao giờ mất việc bởi vì tớ luôn thò mặt ra, chưa từng ồm, chưa từng gây rối, chưa từng bỏ buổi diễn ở New Jersey để đi lấy chồng.” Gina duỗi chân, vè đau đớn trên mặt cô dịu đi một chút. “Nhưng nó sẽ không song hành với tớ mãi mãi.” Cô nhún vai. “Dĩ nhiên, cả chân tớ cũng không.” Cô nhìn chăm chăm vào chân mình như thể chúng là thứ cô đã vớ được trong đồng đồ giảm giá và giờ thấy hối hận. “Tớ không nghĩ mình còn muốn thực hiện động tác plié⁴ lần nào nữa.”

“Cậu đang đùa thôi.” Tess im lặng trong nửa giây rồi nói tiếp. “Cậu muốn làm gì?”

“Tớ muốn kết hôn,” Gina nói.

Tess ngả lưng xuống ghế. “Kết hôn á? Tin mới đây.”

“Không hẳn. Tớ đã luôn muốn kết hôn,” Gina băng khuâng nói. “Chỉ là tớ muốn có sự nghiệp trước đã.” Cô hé môi cười. “Tớ đã có một sự nghiệp khá khảm. Giờ thì tớ muốn một chút yên bình tĩnh lặng. Một chút bảo đảm.” Cô nhìn Tess, đột nhiên trở nên yếu đuối. “Cậu biết đấy, một chút yêu thương. Tớ chưa bao giờ tìm thấy ai đó trên đường đời, dù nghĩ kỹ thì chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng giờ tớ sẵn sàng rồi. Tớ muốn có một ngôi nhà, bọn trẻ và tất tần tật mọi thứ thuộc về một tổ ấm.”

“Việc này có phải là vì cậu chưa bao giờ rời dàn đồng diễn không?” Tess nói. “Bởi vì nếu nghĩ đến tất cả những người chưa từng vào được...”

“Tớ chưa bao giờ muốn rời dàn đồng diễn.” Gina lại dựng chân lên và nhăn nhó. “Tớ chưa bao giờ muốn trở thành ngôi sao. Chưa bao giờ muốn sự chú ý như thế. Tớ chỉ muốn là một phần của buổi diễn. Và đó là điều tớ muốn lúc này. Tớ không cần một anh chàng nổi tiếng, có địa vị. Tớ chỉ muốn tìm một người tử tế, bình dị và trở thành một phần trong màn diễn của anh ấy.”

“Vói vai trò người bệnh vực nữ quyền thì hẳn là tớ nên nói gì đó ở đây,” Tess nói. “Nhưng tớ sẽ không nói, vì đây là cuộc đời cậu.”

“Cảm ơn,” Gina nói. “Tớ cảm kích điều đó.”

“Tớ biết vài anh chàng rất khá ở Hội đấy,” Tess bảo. “Dĩ nhiên giờ họ cũng mất việc rồi, nhưng

họ...”

Gina lắc đầu. “Tớ có thể tự lo chuyện này, Tess. Quên việc sắp xếp cuộc đời tớ đi.” Cô nhìn quanh khắp căn hộ. “Mà này, cậu nên sắp xếp cuộc đời cậu trước thì hơn.”

“Tớ á? Tớ không sẵn lòng kết hôn. Thậm chí còn chưa từng nghĩ về việc ấy.” Tess cũng đưa mắt nhìn quanh căn phòng. “À, hiếm khi tớ nghĩ về chuyện ấy.”

Đôi mày Gina dựng lên. “Hiếm khi á?”

“À, thi thoảng tớ có tưởng tượng ra mình đang đeo tạp dề và nói ‘Chào anh yêu, ngày hôm nay của anh thế nào?’ với một chàng tuyệt vời, người sẽ ngay lập tức làm tình với tớ trên sàn bếp.”

Trông Gina có vẻ lúng túng. “Nghe như là chương trình Dạy làm Dallas của Betty Crocker⁵ ấy.”

“Tớ biết.” Tess cau mày. “Tớ không nghĩ mình được sinh ra để làm vợ. Ý tớ là, đôi lúc tớ cũng thấy cô đơn. Lúc ấy tớ bắt đầu nghĩ đến việc nếu mình là một người phụ nữ của gia đình và nướng bánh anh đào cho ai đó thì hay biết mấy, nhưng rồi chuyện này dẫn chuyện khác, và tớ có thêm vài mộng tưởng về cánh người ta xé tạp dề của tớ rồi ném nước anh đào trên người tớ, thế là tớ mất hứng.” Cô tập trung tâm trí vào Gina lần nữa. “Ngoài ra, tớ không biết nướng bánh. Vậy nên tớ không nghĩ về chuyện kết hôn nhiều lắm.”

Gina nhú mày với cô. “Làm sao mà cậu thấy cô đơn được hả? Cậu nghĩ công việc của cậu là cứu giúp mọi người trên thế giới. Cậu phải biết nhiều người hàm ơn cậu hơn là...”

“Ừ thì, đôi khi cũng tốt khi không cứu giúp mọi người,” Tess nói. “Đôi khi tớ nghĩ sẽ thật dễ chịu làm sao khi được người khác chăm lo cho, được sống trong một ngôi nhà chứ không phải một căn hộ, và quan hệ nồng nhiệt hàng đêm.” Tess ngừng lời. “Tớ phải thoát khỏi cái chuyện tình dục này. Nó đang ám ảnh tâm trí tớ. Sự nghiệp, Tess, tập trung vào sự nghiệp.” Cô lắc đầu. “Giờ thì tớ đang nói năng như Nick.”

“Nhắc đến Nick mới nhớ, sao cậu sập cửa vào anh ấy thế? Đó có vẻ là một đám nhà-riêng tiêu biểu đấy chứ.”

Tess phá ra cười. “Rõ ràng là cậu không hiểu Nick rồi. Lý do duy nhất anh ấy xây nhà là vì giá trị thương mại của nó. Thực ra, đây chính là nguyên nhân anh ấy đã xây một ngôi nhà.” Cô ngả đầu vào ghế, nhớ lại. “Khung nhà đã được dựng lên vào lúc tớ bỏ anh ấy. Bọn tớ đã dạo bộ qua đó một lần, và trong khi tớ cố gắng tưởng tượng trông nó sẽ ra sao thì anh ấy lại cố gắng hình dung xem nó sẽ tăng giá bao nhiêu trong năm đầu tiên.” Tess nhăn nhó. “Đó không phải là khoảnh khắc tuyệt như ảnh Kodak của bọn mình.”

“Các cậu đã có những khoảnh khắc tuyệt như ảnh Kodak sao?”

“Ừ,” Tess nói, nụ cười nhạt dần. “Có. Thực ra là khá khá ấy chứ.” Cô đột ngột đứng lên và đi vào phòng ngủ.

“Tess à?” Gina gọi.

Khi quay lại, Tess nói.

“Đây,” cô ngồi xuống cạnh Gina trên rìa sofa và chỉ cho cô một bức ảnh chụp nhanh. Trong hình là Nick, với một vết bầm động trên cằm và mái tóc rũ xuống mắt, mặc chiếc áo thể thao cũ với ống tay áo bị cắt phẳng. Anh đang ngồi trên nền đất, tay ôm vòng quanh Tess từ phía sau, cảm vùi vào vai cô. Tess thậm chí còn luộm thuộm hơn: mớ tóc đỏ dựng thẳng, mặt mày lấm lem, không trang điểm. Nụ cười của cô chiếm trọn cả gương mặt, trông cô như mới mười tuổi vậy.

“Các cậu đang làm gì đấy?” Gina hỏi, bối rối.

“Đây là ngày đầu tiên bọn tớ gặp nhau.” Tess mỉm cười với bức ảnh. “Một buổi pic-nic. Chơi bóng chày⁶. Anh ấy đang mặc một cái quần jean nhàu nhĩ với cái áo thể thao còn cũ hơn áo của tớ, nên tớ đã nghĩ anh ấy nghèo khổ và yêu đời, như chàng hoàng tử trong truyện cổ tích của tớ.” Cô bật cười. “Nhóc oi, sai lầm quá.”

Gina cầm lấy tấm ảnh, nhìn Nick kỹ hơn. “Luộm thuộm thế này mà anh ấy vẫn đẹp trai thật đấy, Tess.”

“Tớ biết,” Tess nói. “Nhưng bề ngoài chưa phải là tất cả đâu. Chính cái đám nếp nhăn chết tiệt xuất hiện quanh mắt khi anh chàng mỉm cười mới làm tớ mê mụ, nhưng dứt khoát anh ấy không phải là hoàng tử.” Cô lắc đầu và thở dài. “Mặc dù không mất nhiều thời gian lắm tớ mới hiểu được. Ý tớ là về chuyện bọn tớ rõ ràng không phải cặp đôi hoàn hảo ấy. Vào cái đêm bọn tớ chia tay, hai đứa tớ đã tới buổi hòa nhạc opera và báo chí chụp ảnh tụi tớ.” Cô tươi cười với Gina. “Thật ra đám nhà báo chụp ảnh Nick và vợ được tớ bởi vì tớ đang đứng kế bên anh ấy. Cuối cùng, mấy hôm trước, tấm ảnh đó được đăng lên trang báo xã hội.” Nụ cười trên môi Tess nở rộng hơn khi nhớ lại tấm ảnh. “Trông Nick cứ như em họ của Kennedy ấy. Còn tớ trông như cây củ cải có tóc vậy. Khắp mọi nơi ở Riverbend người ta nhìn bức ảnh và kháo nhau rằng “Anh chàng thấy gì ở cô nàng nhi?” Tess lại lắc đầu. “Hiển nhiên là bọn tớ không thuộc về nhau.”

Gina đưa tấm ảnh lại cho Tess. “Tớ vẫn không hiểu vụ hoàng tử.”

Tess quay lại ghế ngồi của mình, nhìn ngắm bức ảnh một cách buồn bã. “Cậu còn nhớ tớ đã kể là tớ từng sống ở một khu tập thể khi còn bé không?” cô nói, đầu ngón tay vuốt rìa tấm hình. “Ồ, mẹ tớ không cho tớ đọc truyện Cinderella⁷ hay mấy chuyện cổ tích khác. Bà nói chúng phản ánh nam quyền và phân biệt giới tính, và tớ đã thật sự thất vọng. Vì vậy một người bạn sống ở đó của bà, một người đàn ông tên là Lanny, đã sáng tạo câu chuyện mà ông ấy gọi là CinderTess cho tớ.” Cô bật cười vì lời mình nói.

“Dễ thương thế,” Gina nói. “Nhưng tớ vẫn không hiểu vụ hoàng tử.”

“À, CinderTess tự mình tới vũ hội mà không có bất kỳ bà tiên đỡ đầu nào bằng cách giải cứu những người và những con thú hóa ra có thể giúp nàng về sau,” Tess giải thích. “Nhưng nàng cảm thấy mình có trách nhiệm với họ cũng như những vấn đề của họ, vậy nên khi nàng đến vũ hội và là người nhảy đẹp nhất ở đó...”

“Không phải là người xinh đẹp nhất sao?” Gina hỏi, tươi cười.

“Bề ngoài chỉ là cách nhìn thiên cận thôi. Phụ nữ đúng nghĩa được đánh giá qua những công việc khó khăn và kỹ năng,” Tess nói, vẻ nghiêm túc, đoạn lại cười toe với Gina. “Nói đến đâu rồi nhi?”

“Nàng là người nhảy đẹp nhất...” Gina nhắc.

“Vậy nên trong khi thu hút mọi sự chú ý vì là người tuyệt nhất, nàng đã diễn thuyết về các vấn đề. Có một cái là về môi trường và một cái là về nghèo đói, tớ nghĩ vậy. Tớ chưa bao giờ thật sự đề tâm đến mấy phần đó mà chỉ lắng nghe những khúc hay ho – đoạn về hoàng tử ấy.” Cô lại mỉm cười, hồi tưởng. “Tớ đã không quan tâm về phần quan điểm chính trị khôn ngoan đúng đắn. Tớ chỉ muốn một câu chuyện cổ tích với hoàng tử thôi.”

Gina bật cười. “Ai mà không thể chứ? Vậy hoàng tử ở đâu?”

“Hai người trong số họ bực mình với mấy bài diễn thuyết. Nhưng hoàng tử thứ ba nói rằng nàng rất đúng và giúp đỡ nàng, và – đây là đoạn tớ luôn thích – chàng có những nếp nhăn này...” cô nhăn mặt khoe những nếp nhăn ở khóe mắt khi cười. “... ngay đây, chàng hứa với CinderTess là

chàng sẽ giúp nàng khiến cho mọi thứ trở nên tốt đẹp hơn, và rằng nàng sẽ vui cười mỗi ngày nếu nàng lấy chàng, CinderTess biết chàng chính là người dành cho mình.” Cô lại nhìn xuống tấm ảnh. “Tớ chắc rằng Lanny có ý tốt, nhưng mấy cái nếp nhăn đó đã làm đời tớ loạn cả lên kể từ khi tớ gặp Nick.”

Có người gõ cửa.

“Hắn là ông chủ nhà,” Gina nói. “Cố đừng làm ông ta bị thương nặng nhé.”

Tess thả tấm ảnh xuống cuối bàn và đứng lên, đẩy con mèo đang cúi kinh ra khỏi lòng lần nữa, nhưng khi cô mở cửa thì Nick đứng đó.

“Anh biết em đang bức mình, cho nên anh sẽ không làm phiền em lâu đâu.” Anh mỉm cười với cô, đôi mắt đen lay láy kia đầy áp về hấp dẫn tự tin mà cô thấy hoặc là đáng ghét hoặc là hấp dẫn không thể cưỡng lại, tùy thuộc vào lý do anh sử dụng nó với cô. Những nếp nhăn ở khóe mắt cùng với một lọn tóc rủ qua một bên mắt làm Nick trông ngang tàng và quyến rũ.

Tess chắc chắn là anh biết mình trông ngang tàng và quyến rũ.

Tuy nhiên, anh cũng biết cô đang có chuyện, và điều đó thật cảm động.

Nụ cười của anh nở rộng hơn khi cô do dự. “Anh mang đến một thứ sẽ làm em vui lên,” miệng nói, tay anh đưa cho cô một hộp giấy đựng đồ ăn Trung Quốc.

“Cái gì đây?” Tess hỏi, đón lấy nó, biết rằng mình không nên nhưng vẫn bị mềm lòng.

“Sủi cảo,” Nick nói. “Suất đôi.”

“Ồ.” Tess chớp mắt. “Anh vẫn còn nhớ.”

“Anh nhớ mọi thứ,” Nick nói, và biểu cảm lưỡng lự của Tess trở thành vẻ khinh thường.

“Nghe như lời học thuộc lòng ấy,” cô nói. “Có thật anh quay lại để xin lỗi không hả, hay đây là chuyện gì đó mà anh và tên xảo trá anh làm việc cho bày đặt ra để đạt được vài thỏa thuận?”

“Park á? Thật ngộ là em lại đề cập đến Park...” Nick nói, và Tess sập cửa vào mặt anh lần nữa rồi quay về ghế, thả món sủi cảo lên bàn khi ngồi xuống.

“Hắn thật vô vọng,” Tess lên tiếng, đoạn giật nảy mình khi Nick mở cửa, đóng nó lại sau lưng mình rồi cài hai then cửa.

“Khóa cửa vào chứ, em ngốc quá,” anh nói. “Khu này kinh khủng lắm. Ai đó đều có thể vào đây.”

“Ai đó đã làm rồi đấy.” Tess chống tay lên hông, vẻ như phẫn nộ. “Đi ra đi.”

Nick bước tới bếp, chỉ dừng lại để vỗ nhẹ lên đầu Gina. “Chào nhóc. Thật vui khi gặp lại cô. Trông cô tuyệt quá.”

Gina tươi cười và bắt đầu nói gì đó, nhưng lúc ấy anh đã bước đi rồi. Cô ngừng nói, nụ cười nhạt dần, sau đó bới ví cho tới khi tìm thấy thanh kẹo cao su.

“Xin lỗi?” Tess gọi sau lưng anh. “Tôi không mời anh vào.”

Nick quay giật người lại và hôn cô. Miệng cô dụ đi trong Nick chỉ một khoảnh khắc khi cô tự

dành cho mình một giây ném trái hơi ấm của anh trước khi căn toạc anh ra, như Nick hoàn toàn xứng đáng được nhận. Nhưng trước khi cô có thể trả đũa, anh buông cô ra và lại bước tới căn bếp nhỏ xíu của cô. “Chúa ơi, nơi này thật là bừa bộn,” anh nói. “Còn chai bia nào của anh trong tủ lạnh không?” Anh bước ngang qua con mèo khi nó tiến về lòng Tess. “Chào Angela. Cố gắng đừng cào tao nhé.”

Tess nhìn Gina.

“Dứt khoát là đến lúc nói chuyện với cơ thể rồi,” Gina nói. “Nếu cậu có một cái tạp dề, *cậu* nên xé bỏ nó đi.”

Tess giật mạnh gấu áo và hạ thấp cằm, cố làm mình trông có vẻ oai vệ. “Anh đã bị cự tuyệt,” cô nói to với Nick. “Rời khỏi đây mau.”

“Em không thể cự tuyệt một lời đề nghị⁸ chưa bao giờ được nghe,” Nick nói từ phía bếp.

“Anh đang cầu hôn á?” Tess hoài nghi hỏi lại. “Tôi không tin.”

Chân mày Gina nhướng vút lên. “Hôn nhân à?” cô thì thầm với Tess với cái miệng đang nhai kẹo cao su. “Túm luôn.”

“Dĩ nhiên không phải là hôn nhân,” Tess bảo Gina. “Anh đang đề nghị chuyện gì?” cô hỏi Nick. “Tất nhiên cho dù là gì thì câu trả lời vẫn là không, nhưng tôi muốn biết mình từ chối chuyện gì.”

“À, không phải hôn nhân.” Nick bước tới tựa vào ngưỡng cửa với chai bia của mình, cười với cô, phong thái cực kỳ cuốn hút, tự tin một cách vô tư và hết sức gợi cảm. *Dừng lại*, Tess tự nhủ và nheo mắt nhìn anh.

“Anh cần một bạn hẹn cuối tuần,” anh nói và cười tươi hơn. “Anh đã nghĩ đến em trước tiên.”

“Vì sao?” Tess nói, cố gắng dập tắt những tiếng xì xèo đã bắt đầu trong cô khi anh mỉm cười.

“Vì anh cần em,” Nick nói. “Kể từ khi em rời đi, cuộc đời anh trở nên trống vắng.” Anh vặn nắp chai bia ra và bắt đầu uống.

“Cuộc đời anh chưa từng trống vắng, kể cả sau khi tôi rời đi.” Tess quay ngoắt sang nhìn Gina. “Có lần khi tớ đi đón anh ta ở sân bay, một nữ tiếp viên đang hôn tạm biệt anh ta. Cậu sẽ nghĩ anh chàng này đang sắp sửa ra trận. Cô ta đã làm mọi thứ, chỉ trừ việc đề nghị có con với anh ta ngay tại chỗ đó.”

Nick bị nghẹn bia. “Cô ấy chỉ là một người bạn thôi,” anh nuốt xuống. “Anh là người thân thiện mà.”

“Tôi nhận ra điều đó rồi,” Tess khoanh tay lại. “Ra khỏi đây mau.”

“Tess, em yêu.” Nick ngả người về phía trước và mỉm cười. “Cung. Bé con.”

“Nhóc, hẳn là anh gặp rắc rối thật rồi,” Tess bảo.

“Rắc rối to ấy chứ,” Nick nói. “Anh cần em. Một dịp cuối tuần thôi. Không điều kiện ràng buộc.”

“Không liên can gì đến giường chiếu nữa chứ,” Tess lờ đi cơ thể mình. “Đề nghị đó sẽ không được nhắc lại.”

“Bất cứ điều gì em yêu cầu,” Nick đồng ý. “Nếu đó là chừng mực mà em muốn thì được, không giường chiếu gì sất.”

Tess quay sang Gina. “Điều này ắt là tệ lắm. Tớ nghĩ anh ta gặp rắc rối thật.”

“Nên đương nhiên là cậu phải cứu anh ấy.” Gina cười e thẹn với Nick. “Tôi hoàn toàn tán thành. Cũng phải có một lần mà bản năng làm nhà cái cách hăng hái của cô ấy giúp ích cho cô ấy chứ.”

“Cô biết là tôi đã luôn thích cô đấy,” Nick bảo Gina, và cô đỏ bừng mặt vì hài lòng.

“Thật tình tớ không quan tâm liệu tớ có cứu được anh ta hay không, nhưng nếu đi cùng anh ta cuối tuần này thì tớ sẽ phải quan sát,” Tess nói. “Nếu đó thật sự là một rắc rối lớn, có thể tớ sẽ cảm thấy được trả thù cho cái vụ cô đầu thời chiến với cô nàng tiếp viên.”

“Em thật vị tha,” Nick nói với cô.

“Mặc dù chuyện này không bù được cho cái tội anh cho tôi leo cây tại buổi biểu diễn của Hội.” Tess nhăn mặt. “Và hiển nhiên cũng không thể bù cho cái tội anh đã khước từ tôi ở bãi đậu xe Nhà hát ca múa nhạc. Tôi biết những phụ nữ sẽ rạch nát lớp xe và bỏ thuốc độc vào bìa của anh chỉ vì buổi tối hôm đó thôi.”

Nick giật mình và liếc xuống chai bia trong tay mình.

Tess quan sát anh với trái tim nôn nao và sức nóng ngày càng tăng. Không thể chối cãi rằng anh là thứ quyến rũ nhất trong căn hộ của cô. Thực tế, trăm phần trăm anh là điều quyến rũ nhất trong đời Tess. Dĩ nhiên, đừng có trông mặt mà bắt hình dong. Đặc biệt là với Nick, kẻ có nhiều bộ mặt hơn cả phù thủy.

Cô đưa mắt nhìn sang Gina, người vẫn đang nằm duỗi dài trên ghế sofa, vè ngáp ngừng.

Gina nhai kẹo chớp chớp. “Cứ làm đi.”

“Để xem.” Tess quay qua Nick. “Cho tôi biết chi tiết. Và chúng nên thú vị thì hơn.”

“Kinh khủng lắm,” Nick nói.

Gina lẳng chân ra sàn, nhăn nhó đứng dậy. “Nghe như ám hiệu đi về của mình vậy.”

“Không phải đâu,” Tess lên tiếng, cùng lúc đó, Nick nói, “Cảm ơn cô. Cô có những bản năng thật tuyệt vời.”

“Này.” Tess ngăn lại, nhưng Gina đã cầm ví lên.

“Dù sao tớ vẫn phải về,” cô bảo Tess. “Tớ yêu cậu, nhưng tớ không muốn ở lại khu nhà cậu sau khi trời tối, và thật tình tớ cần nhiều thuốc bóp cơ hơn. Gọi tớ sau nhé, nhớ kể mọi thứ đấy.”

“Này, cô ấy quả là một phụ nữ thông minh,” Nick nói khi Gina đã ra về.

“Đó là người phụ nữ anh đã bảo rằng đang phí đời trong mấy bộ đồ múa đấy,” Tess nhắc anh.

Nick cau mày. “Ý anh không hẳn như thế. Anh đã nói rằng vũ công không phải là nghề nghiệp lâu dài, và một ngày nào đó cô ấy sẽ gặp rắc rối nếu không lên kế hoạch cho tương lai.”

“Ồ, một số người chỉ sống cho hiện tại,” Tess cau có. Cô lại ngồi phịch xuống ghế, gắng quên

rằng ngay lúc này đây Gina đang gặp khó khăn bởi vì bạn cô đã không lên kế hoạch dự phòng. Một trong những điều khó chịu hơn nữa về Nick là anh thường đúng.

“Anh đã sai rồi. Anh xin lỗi.” Nick mở miệng nói tiếp, nhưng Tess lắc đầu.

“Thôi quên đi. Tâm trạng em đang rất tệ và em đã giận cá chém thớt sang anh. Giờ thì giải thích chuyện phiền phức này đi.” Cô nghiêng cổ nhìn anh. “Nhưng đừng có đứng lù lù trên đầu em thế.” Cô phát tay, ra hiệu cho anh tới chỗ mình. “Ngồi đi.” Cô quan sát anh trượt lưng men theo tường bên cạnh cái ghế để ngồi ngang tầm chân cô, cơ thể to lớn của anh thậm chí vẫn tao nhã khi ngồi xuống. Cô tươi cười. “Tốt đấy. Anh hiểu những lệnh cơ bản.”

“Xuống đây với anh rồi anh sẽ nằm sấp,” Nick bảo, và Tess cảm thấy xôn xang.

“Biến đi,” cô nói.

“Quên điều anh vừa nói đi,” Nick bảo. “Đó là kẻ sinh đôi xấu xa của anh thôi.”

“Kẻ sinh đôi xấu xa duy nhất của anh là gã gốc anh làm việc cho ấy,” Tess nói.

“Thật ngộ là em đề cập đến Park...” Nick lại bắt đầu.

Vài giờ trước đó, mọi chuyện vẫn tốt đẹp với Nick khi anh thả bộ tới văn phòng mình tại công ty Patterson và Patterson trong tâm trạng thư thả, khoan khoái. Thả bộ tới công ty Patterson và Patterson luôn khiến anh cảm thấy dễ chịu. Có điều gì đó trong khung cảnh của những tấm ván ốp tường màu gỗ nhập khẩu cực kỳ đắt giá, những tấm thảm kiểu phương Đông nhập khẩu cực kỳ đắt giá, những món đồ nội thất kiểu cổ cực kỳ đắt giá và sự giúp đỡ không đắt giá lắm của người thư ký luôn ngoan ngoãn phục tùng làm anh cảm thấy mình như một ông trùm tư bản. Và chiều hôm đó, cuộc sống đặc biệt tốt đẹp: một chiến thắng quan trọng và mau lẹ không ngờ tại tòa án, một khách hàng hồ hởi và một buổi chiều đột nhiên anh có thể tùy ý sử dụng. Nếu mà dòng chữ trên cửa viết là Patterson, Patterson và Jamieson, hẳn là cuộc sống sẽ hoàn hảo.

Và rồi mọi chuyện bắt đầu xuống dốc không phanh.

“Tôi về rồi đây, Christine,” anh nói với người thư ký của mình, một cô nàng tóc đen xinh đẹp, điềm tĩnh, tầm ba mươi tuổi, hoàn toàn vô cảm với anh kể từ ngày anh thuê cô.

Christine ngược lên nhìn cho có lệ.

“Không, đừng đứng đây,” anh nói trên đường vào văn phòng. “Tôi có thể tự đi được.”

Christine nhắc gót theo anh, tỏ ra là dù sao cô cũng định đi đường đó. “Hôm nay ngài Patterson ở đây,” cô bảo anh. “Và Park muốn gặp anh.”

“Cô nói kiểu đó được đấy.” Nick rũ áo khoác ra rồi thả lên ghế. Anh ngồi vào bàn, liếc nhìn tấm ảnh trong khung với nụ cười nửa miệng lơ đãng, sau đó dựa lưng vào ghế, giật cà vạt. “Bố Park lại khiến cậu ấy lâm vào tâm trạng cầu nhàu lần nữa, nhưng cô quá lịch thiệp để nói như vậy. Chà trách bọn tôi trả cô cả một gia tài.”

“Tôi cần tăng lương,” Christine nói mà không đổi giọng hay biểu cảm. “Và tôi sẽ không gọi nó là tâm trạng cầu nhàu đâu. Kinh hoàng thì đúng hơn.”

Nick nói lỏng cà vạt và khẽ thở ra thật khoan khoái. “Tôi ghét cà vạt. Ất là người phụ nữ nào đó đã phát minh ra chúng để trả thù.” Anh liếc nhìn Christine. “Cô không góp tay vào vụ đó đấy chứ?”

“Có,” Christine trả lời. “Anh cũng có vài tin nhắn của vài cô. Không có cái nào của Tess.”

Ánh mắt Nick lướt qua tấm ảnh trên bàn rồi quay lại nhìn Christine. “Sao tôi lại muốn nghe tin từ Tess?”

“Bởi vì anh vẫn gọi cho cô ấy và cô ấy không gọi lại,” Christine nói với vẻ kiên nhẫn hết sức rõ ràng. “Tin nhắn ở trên bàn anh. Park ở trong văn phòng của anh ta. Đi tới đi lui.”

Nick bỏ qua mấy tin nhắn. “Có điều gì tôi nên biết trước khi gặp cậu ấy không?”

“Làm sao tôi biết được?” Christine nói, nhắc chân về phía cửa lần nữa. “Tôi chỉ là một thư ký thôi.”

“Phải rồi,” Nick nói. “Và cô đừng quên điều đó.”

Christine lờ anh đi.

“Nick!” Park bước tới từ đằng sau chiếc bàn đồ sộ, vỗ lưng Nick, hình ảnh của một anh chàng bãi biển học mấy trường Ivy League² đang chạm ngõ tuổi bốn mươi và chiến đấu với nó từng phút một. “Bạn hiền! Bạn tốt! Bố già!”

“Bố già á?” Nick lắc đầu và đuổi người lên chiếc ghế da phía trước bàn của Park. “Chuyện này hẳn là tệ. Cậu không nói tiếng Tây Ban Nha.”

“Thế còn *cộng sự* thì sao?” Park nói.

Nick bắt chéo mắt cá chân trên tấm thảm kiểu phương Đông, cố làm ra vẻ hờ hững trong khi nhịp tim đang dội lên. “Cộng sự nghe sẽ rất hay,” anh nói. “Điều này có nghĩa là chúng ta đã có vụ Welch?”

“Chúng ta chưa *chính thức* có vụ đó.” Park ngồi lên mép bàn và cúi xuống vỗ vai Nick tiếp. “Nhưng có sao đâu, há? Cậu vẫn có thể giành phần thắng. Cậu sẽ chỉ phải làm vài việc nhỏ thôi và...”

“Việc gì?” Nick ngờ vực hỏi, trái tim anh nôn nao bởi giọng điệu của Park.

“À, sẽ có ích đấy nếu cậu kết hôn rồi,” Park bảo.

“Tớ đã bảo rằng cậu lẽ ra không nên xài hết số ma túy ấy vào những năm bảy mươi,” Nick nói. “Cậu bị loạn trí rồi.”

“Vui đấy,” Park ngưng một lát. “Welch đã gọi bố. Ông ấy muốn gặp gia đình của chúng ta. Đặc biệt là bên nhà cậu. Ông ấy thích cậu.”

“Chúng ta làm gì có gia đình,” Nick nói. “Hoặc là tớ không có. Ít nhất cậu có thể trình cho ông ấy bố mẹ cậu. Chuyện này là sao?”

“Tớ chả biết,” Park nói. “Chúng ta được mời tới nơi ở của Welch tại Kentucky – tối thứ Sáu và thứ Bảy – nhân dịp giới thiệu cuốn sách mới của ông ấy, và bố nói rằng Welch đã đặc biệt nhấn mạnh là muốn chúng ta mang vợ đến. Nhất là cậu. Thế cậu đã nói gì với Welch vậy hả?”

Nick nhún vai. “Tớ không biết. Chắc chắn là chỉ có điện tớ mới đi báo với ông ta rằng tớ đã kết hôn. Welch nói rằng ông ấy tới văn phòng tớ do một con béc đồng, và không hiểu sao ông ta cư xử

như một gã khốn thực sự, cấu kinh như điên, rồi khi tớ đang bộc lộ sức hút, cố gắng kiếm được một thỏa thuận với ông ta thì đột nhiên, ông ta...” Nick ngừng lại, cố diễn đạt chính xác chuyện đã xảy ra. “Ông ta trở nên tử tế với tớ. Mím cười, gật đầu, trở thành Ngài Hợp Ý.” Nick cau mày khi anh nhớ lại cuộc đối thoại. “Tớ đã xem xét lại chuyện này trong đầu, nhưng trời ạ, tớ không thể nhớ chính xác mình đã nói gì. Tớ chỉ đang giải thích những kế hoạch sẵn có để đàm phán hợp đồng cho cuốn sách mới, rồi bỗng nhiên ông ta trở thành người tử tế. Và giờ thì ông ấy muốn gặp gia đình của chúng ta ư? Chuyện này thật là buồn cười.”

“Không, đây là Norbert Nolan Welch, nhà văn Mỹ xuất sắc,” Park nói. “Đây là vụ bỏ tớ muốn, đã luôn muốn, và sẽ cực kỳ sung sướng nếu giành được. Đây cũng là vụ chúng ta mong mỏi đến nỗi nếu chúng ta phải kết hôn để có nó, chúng ta sẽ làm.”

Nick nheo mắt. “Sao chúng ta lại muốn làm thế?”

Park tựa người trên bàn. “Bởi vì nếu chúng ta có được vụ này, bỏ tớ sẽ về hưu.” Anh ta ngừng lại một khắc, vẻ hạnh phúc vô ngần lan tỏa trên mặt.

“Tại sao?” Nick hỏi.

“Ông ấy đã cố gắng vì vụ Welch nhiều năm rồi.” Park nhún vai theo kiểu không thể giải thích được. “Ông ấy sẽ cân nhắc về việc ra đi thật phong cách. Đối với ông ấy, sự rút lui hoàn hảo là khi rời khỏi hãng sau khi giành được hợp đồng của một trong những tiểu thuyết gia xuất sắc nhất nước Mỹ. Hãy nghĩ về những bài diễn thuyết tại bữa tiệc về hưu của ông ấy. Hãy nghĩ về những gì ông ấy có thể khoe khoang.” Park nhìn Nick, vẻ có lỗi. “Hãy nghĩ về việc cuối cùng cậu cũng trở thành cộng sự.”

Nick ngồi thẳng người lên trên ghế, cố hết sức để không nhảy chồm lên vì ý nghĩ ấy. Có tham vọng là tốt; nhưng có tham vọng thông thiết, sâu đậm, không che đậy thì thật tệ và đó là điều khiến anh mắc kẹt. Anh biết chuyện này không tốt vì nó làm anh trông nom nớp lo âu và đầy sợ hãi, ngoài ra còn bởi Tess đã bảo anh rằng làm như vậy đáng bị chỉ trích về phương diện đạo đức và có những lúc anh đã nghĩ biết đâu cô có lý. Hơi hơi thôi, nhưng vẫn có lý. Mặc dù trong một thời gian dài, điều đó chẳng thành vấn đề; lòng khao khát thành công là thứ đã điều khiển anh, và chừng nào mà anh chưa thật sự bắt đầu đã thương người khác để đạt tới đỉnh cao, anh vẫn có thể chung sống với nó. Bí quyết là không bộc lộ nhu cầu sâu kín của mình, vì vậy, anh giữ giọng mình thờ ơ hết sức khi hỏi, “Tớ sẽ là cộng sự nếu chúng ta có được chữ ký của Welch à?”

“Không nghi ngờ gì hết,” Park nói. “Chúng ta có thể dừng việc lén lút điều hành nơi này sau lưng bỏ tớ và không còn phải dọn dẹp những sai lầm của ông ấy. Và dứt khoát chúng ta có thể để cậu làm cộng sự. Với việc bỏ tớ về hưu thì chuyện cậu không phải người trong gia đình không thành vấn đề nữa. Dù sao nơi đây cũng sẽ không còn là một công ty luật gia đình.”

Đó chính là điều Nick muốn, nhưng như mọi thứ khác anh từng muốn trong đời, để đạt được thì phải vượt qua trở ngại. Luôn luôn có trở ngại. Đôi khi Nick thấy mệt mỏi với những trở ngại chết tiệt ấy.

Anh dựa lưng vào ghế, lắc đầu với Park. “Nhưng tớ sẽ chỉ là cộng sự nếu chúng ta có được vụ này, mà việc đó hầu như sẽ không xảy ra, cả hai ta đều biết thế. Cậu biết không, có thể đơn giản là cậu chỉ gợi ý cho bố cậu rằng tớ nên được trở thành cộng sự cho dù tớ không phải người trong gia đình. Tớ đã làm việc quá lâu rồi, bất kể ông ấy nói gì chẳng nữa.”

Trông Park có vẻ thất kinh. “Cậu bất đồng với bố tớ á?”

“Phải rồi,” Nick nói. “Tớ quên. Vậy tớ phải làm gì đây?”

“Kết hôn đi.”

“Không.”

“Bố tớ nghĩ đến lúc rồi.” Park trông như muốn tự sát. “Ông ấy nói rằng chơi bời chỉ dành cho tụi trai trẻ, và đàn ông không kết hôn ở tuổi bốn hai trông thảm hại lắm.”

Nick nhún vai. “Đó là chuyện của cậu. Tớ mới ba tám.”

“Theo lời ông ấy thì cứ hơn ba lăm là có vấn đề rồi.”

Nick cố giữ kiên nhẫn. “Park này, không có ý xúc phạm, nhưng tớ không quan tâm cái cóc khô gì về việc bố cậu nghĩ sao về tình trạng hôn nhân của tớ. Tớ chỉ muốn trở thành cộng sự.” Anh nghĩ một phút. “Và nhiều tiền.”

“Và cậu sẽ có,” Park cam đoan. “Chỉ cần cậu lo xong vụ Welch.”

“Phải.”

“Vậy kiếm một cô vợ đi,” Park nói.

“Không.”

“Thế còn về một vị hôn thê nghiêm túc? Cậu không thể cầu hôn ai trong số những phụ nữ đang hẹn hò à?”

“Thế sao cậu không tính đến một lời thất hứa nghiêm túc khi tớ đổi ý sau cuối tuần này?”

“Cậu không quen bắt cứ ai có thể giả vờ trong mấy ngày cuối tuần sao?” Park nhìn anh với ánh mắt nài nỉ. “Bố tớ bảo chúng ta phải tìm những phụ nữ hiểu biết văn học.”

“Tess,” Nick thốt lên ngay lập tức, và Park rên rĩ.

“Không phải Tess. Bất cứ ai ngoài Tess.”

“Dù sao thì chắc chắn cô ấy không nhận lời đâu,” Nick nói. “Cô ấy hầu như thôi nói chuyện với tớ ngay sau khi tớ từ chối...” Anh buộc mình dừng lại. “Mà này, sao cậu cứ phản đối Tess vậy?”

“Tớ chỉ ghét thấy cậu tự giới hạn mình với một phụ nữ duy nhất. Đừng bao giờ giới hạn bản thân. Đó là lý do tớ muốn cậu có được vụ Welch. Những tầm nhận thức mới.”

“Tớ vẫn chưa thấy chính xác mọi thứ tớ muốn ở nơi Tess,” Nick nói.

“Tess không phải là lựa chọn tốt cho cậu đâu,” Park nói. “Phụ nữ có đầu óc là tin xấu. Họ làm cậu xao lãng bằng thân thể họ và rồi họ...”

“Hắn Tess sẽ là người tuyệt vời để gây ấn tượng với một nhà văn,” Nick ngắt lời bạn mình. “Cô ấy là giáo viên tiếng Anh. Cô ấy để hết tâm trí vào tất cả những vụ phản đối kiểm duyệt.” Anh nghĩ về lần cuối mình trông thấy cô ở đó, tay giữ chặt một tấm biển đề rằng ‘Sách báo khiêu dâm chỉ là sản phẩm tưởng tượng của người xem’. Cô đang mặc áo len dài tay màu xanh biển, và tâm trí anh ngay tức khắc chuyển đến những ý nghĩ mờ ám, những ý nghĩ an toàn nhất khi anh ở gần Tess. Cô cư xử không được tệ nhị, vụng về, bộc trực và nông nổi, nhưng có điều gì đó nơi Tess luôn thu hút anh quay trở về bên cô, và anh cực kỳ hy vọng đó là cơ thể cô, vì nếu nó là điều gì khác, anh sẽ gặp rắc rối lớn.

Dĩ nhiên, làm gì còn lý do nào khác. Anh còn phải chăm lo cho sự nghiệp của mình.

Park vẫn đang nói luôn mồm. “Vụ phản đối có lẽ không hay tí nào. Nó hợp pháp à?”

Nick ngồi sụp ra sau ghế. “Park này, hỏi ở trường luật cậu có chú ý gì không đấy?”

“Chỉ với phần hay ho thôi. Tớ đã biết là mình sẽ không bênh vực những người phản đối.” Park cau mày với Nick. “Cậu thấy gì ở cô nàng nhi?”

Nick định kể với bạn nhưng rồi dừng lại. Park sẽ không bao giờ hiểu được sức cuốn hút tỏa ra từ nhu cầu cứu thế giới đầy say mê hào hứng ở Tess, mặc dù anh gần như hiểu được sức lôi cuốn lan tỏa từ sự nhiệt tình đầy say mê hào hứng của cô đối với cuộc sống. Chính sự nhiệt tình ấy đã làm cho mọi người ở bên cô thấy choáng ngợp cho đến khi họ suy tụt chút nữa đã làm những việc ngốc nghếch không ngờ ở bãi đậu xe Nhà hát ca múa nhạc. Những việc sẽ khiến họ bị bắt vì tội vi phạm thuần phong mỹ tục nơi công cộng.

Anh lắc đầu mình để gạt bỏ ý nghĩ đó trước khi hoàn toàn mất trí.

Quay lại với câu hỏi của Park. Lo nghĩ những chuyện thiết yếu thôi. “Cô ấy có đôi chân tuyệt vời.”

Park đặt tay lên vai Nick và vỗ về anh như một người bố. “Mỗi chuyện đó thì chưa đủ để xây dựng một mối quan hệ.”

“Ồ?” Nick nói, thấy ngạc nhiên bởi bằng chứng về sự sâu sắc đột ngột này của bạn mình. “Vậy là gì?”

“Là ngực,” Park kết luận, và Nick có cảm giác cậu ta chỉ đùa phần nào. “Ngực ngà rất quan trọng với phụ nữ. Quần áo của họ sẽ không thống xuống đúng chỗ nếu không có chúng.”

Nick gật đầu. “Cảm ơn Bố, con sẽ ghi lòng tạc dạ.”

“Mặc dù đúng là cô ấy có đôi chân tuyệt thật,” Park tiếp tục. “Tuy nhiên, cậu sẽ khám phá hơn khi không có...”

“Cậu nhìn chân Tess á? Tớ đã nghĩ cậu không thích cô ấy.”

“Tin tớ đi, ngay khi cô ấy mở miệng, tớ ngừng nhìn ngay. Cậu đã làm gì để giải quyết chuyện đó – khóa miệng cô ấy vào ban đêm à?”

Nick thoáng cân nhắc đến việc giải thích rằng anh chưa từng qua đêm với cô, đoạn loại bỏ ý nghĩ đó. Việc đó sẽ khiến Park lại thêm một lần bị rối trí hoàn toàn, và sau buổi động viên của bố mình, Park đã đủ khôn đốn rồi.

Park quay lại công kích tiếp. “Cậu có thể làm xong vụ này trong mấy ngày cuối tuần. Chỉ cần đừng để Tess dính vào. Cái miệng của cô ấy làm tớ lo lắng. Cô ấy tuyệt đối không tẻ nhị và luôn nói sự thật bất kể là với ai.” Anh lắc đầu, tỏ ra vẻ ngạc nhiên đầy chán ghét. “Dứt khoát đây không phải kiểu người như chúng ta.”

Nick nhìn bạn mình, nhần nại. “Tại sao tớ lại có cảm giác là nếu tớ dính với cậu, một ngày nào đây tớ sẽ thức dậy với mái tóc bóng mượt vuốt ngược ra sau, mặc dây đeo quần đỏ và làm bầm, ‘Tham lam là tốt’ nhi?”

“Chẳng có gì sai với lòng tham cả,” Park nói. “Tất nhiên là phải biết tiết chế. Giờ thì đi kiếm một cô bạn gái cho cuối tuần này đi. Và nhớ Welch là nhà văn đấy. Cô ấy phải đọc gì đó ngoài những trang tin tức xã hội.”

“Thật không? Vậy cậu sẽ mang theo người quái nào đây?” Nick hỏi.

“Ồ. Ý hay,” Park cau mày. “Cậu kiếm cho tớ một bạn hẹn nhé?”

Chương 2

“Đề em nói cho rõ,” Tess lên tiếng từ ghế bành khi Nick giải thích xong, và vết tích duy nhất còn lại của món sủi cảo là cái hộp trống rỗng và một ký ức có mùi thơm. “Anh muốn em đóng vai hôn thê của anh nhằm lừa gạt một trong những nhà văn Mỹ đương đại xuất sắc nhất để anh có thể tiến thêm một bước trên con đường vươn tới đỉnh cao danh vọng.” Cô suy nghĩ trong một phút. “Chuyện này có lẽ hay đấy. Em có thể đeo tạp dề.”

Nick trông lúng túng. “Không được. Đây là một bữa tiệc rất sang trọng. Sao em lại đeo tạp dề?”

Tess nhún vai. “Được thôi, không tạp dề. Nhưng đó là mắt mát của anh nhé.”

Nick khề đôi thế. “Tess, tập trung vào đây. Anh cần trông như người sắp bị ràng buộc ấy. Em cần hành xử như người anh sẽ thề hẹn. Em làm được không?” Anh liếc cô. “Dĩ nhiên em không làm được rồi. Sao anh lại không nghe Park nhỉ?”

“Bởi vì anh ta là đồ ngốc,” Tess nói. “Anh ta bảo anh là em không làm được việc này à? Đồ xấu xa. Em biết các anh đã gắn bó với nhau từ thời đại học, nhưng anh không nhận thấy anh ta là gã ngốc vô dụng à?”

“Vô dụng nghe hơi bị khắt khe,” Nick nói. “Không chín chắn thì có thể.”

“Anh ta đã làm gì? Cứu anh khỏi một tòa nhà đang cháy hả?” Tess lắc đầu. “Lassie cũng không trung thành kiểu này với Timmy.”

“Về phần anh thì cậu ấy chẳng sao cả,” Nick nói. “Và cậu ấy làm hết phần việc của mình ở công ty. Park có thể có những hạn chế, nhưng tin hay không tùy em, cậu ấy là một thiên tài với các hợp đồng. Và đúng vậy, anh nợ cậu ấy. Lý do duy nhất anh vào được công ty là bởi Park đã kéo anh vào chung với cậu ấy.”

“Em hiểu chuyện đó,” Tess nói một cách kiên nhẫn. “Và em ngưỡng mộ tấm lòng trung nghĩa của anh. Nhưng từ đó đến nay anh đã lòi anh ta ra khỏi khó khăn bao nhiêu lần rồi? Anh không nghĩ là mình đã trả hết nợ rồi à? Đặc biệt khi anh ta coi hôn thê của anh như rác.” Thấy Nick dường như bối rối, cô thêm vào, “Người đó sẽ là em, nhớ chưa?”

“Phải rồi,” Nick nói. “Ít nhất anh nhớ mình đã cho đấy là ý hay. Coi này, anh không lòi Park ra khỏi khó khăn nhiều lần đến thế. Và bọn anh làm việc với nhau rất ổn. Đáng ghét, bọn anh có thể giàu có nếu tóm được vụ Welch này.”

“Anh đã giàu rồi,” Tess nói. “Đã đến lúc phải đạt tới một mức độ cao hơn. Tìm mối quan tâm mới. Một thứ có nhiều phẩm giá.”

“Anh có phẩm giá mà.” Nick đưa mắt nhìn xung quanh căn hộ, vẻ chán ghét. “Ngoài ra, nếu đây là kiểu sống em nhận được vì những phẩm giá ấy, anh sẽ bỏ qua. Nơi này là một đồng rác. Và em đã kiếm mớ áo đồ ở nơi quái nào thế hả? Chúng còn nhiều tuổi hơn cả em đấy.”

“Này,” Tess phản đối, bực mình vì phải bênh vực đồng áo của mình một lần nữa. “Em đã trả cho những thứ này bằng những đồng tiền lương thiện ở một cửa hàng giá rẻ¹⁰ lương thiện.” Cô hát cảm lên. “Chỉ là vì không như anh và Park, em không mua những bộ đồ tập chạy hàng hiệu giá trên trời trong khi em không bao giờ mặc lúc chạy bởi vì em có thể đổ mồ hôi...”

“Chờ chút,” Nick nói. “Anh có chạy.”

Nhưng lúc này Tess đang sôi nổi với nỗi xúc động. “...việc đó sẽ lãng phí *những món tiền phi nghĩa* em đã dùng để mua chúng...”

“Anh phản đối cụm từ những món tiền phi nghĩa...”

“Lúc nào cũng cứ xử theo kiểu của luật sư,” Tess nói. “Phản đối bị bác bỏ.”

“Coi này, bọn anh không lừa gạt góa phụ, trẻ mồ côi hay bảo vệ đám cường hiếp, đám gây ô nhiễm hoặc những tên gây ra bất kỳ chuyện gì khác mà những người vận động vì sự nghiệp bảo vệ môi trường như bọn em luôn quan tâm,” Nick tức xì khói. “Vì Chúa, bọn anh là luật sư, không phải tội phạm. Cho anh xin đi.”

Tess hạ nhiệt. “Xin lỗi. Em hơi quá khích.” Cô nhìn anh, cắn môi, “Em có cảm giác việc này xảy ra rồi hay sao ấy¹¹. Đây chính là tất cả những tranh cãi chúng ta từng có.”

“Anh biết,” Nick rầu rĩ nói. “Đó là điều tốt đẹp duy nhất khi không còn gặp em nữa. Anh không phải tham gia cuộc tranh luận ngu ngốc này.”

“Ồ, giờ anh cũng không phải tham gia đâu,” Tess nói. “Cửa ở ngay đây. Và dù sao thì việc đính hôn của chúng ta sẽ chẳng bao giờ tiến hành được đâu. Anh sẽ không cho em đeo tạp dề, và sau vài năm trôi qua, em sẽ nổi cơn phẫn nộ. Rồi một ngày, em sẽ vớ lấy một con dao phay chặt thịt và chúng ta sẽ giống như John và Lorena Bobbitt¹² trên tờ *National Enquirer*.” Nick chớp mắt nhìn cô, và vì thương hại anh nên Tess bỏ lửng câu chuyện. “Thôi, cảm ơn vì đã ghé qua. Tạm biệt.” Cô chờ anh đứng dậy rồi đi, lần đầu tiên cảm thấy hết sức khổ sở kể từ lúc cô bỏ anh.

Nick dựa đầu vào tường, nhắm mắt lại. “Anh không đi được. Anh cần em.” Anh mở mắt, nhìn thẳng vào cô. “Chuyện này có thể giúp anh trở thành công sự, Tess à.”

Tess thấy lòng mình đau như cắt bởi niềm thương cảm dành cho anh. “Ồ, anh yêu. Khi nào anh sẽ ngừng chứng minh mình là số một? Anh không cần phải vất vả như thế nữa. Lúc nào ảnh của anh cũng được đăng trên tạp chí xã hội. Anh là một người nổi tiếng của Riverbend. Người ta ngưỡng mộ anh. Anh đã làm được rồi.”

Nick lắc đầu. “Chừng nào chưa trở thành công sự thì anh sẽ không ngừng nghi. Anh biết rằng trong mắt em chuyện đó khiến anh trở thành một gã vô đạo đức, một kẻ tư bản chỉ biết đầu cơ trục lợi, nhưng anh sẽ không hạnh phúc cho đến khi trở thành công sự. Anh đã làm việc rất lâu vì điều này, và anh *muốn* nó.”

“Em biết.” Tess nhăn mày. “Điều em không hiểu là tại sao Park không dành vị trí đó cho anh.”

Nick lại dựa đầu vào tường. “Bởi vì Park lực bất tòng tâm. Bố cậu ấy vẫn điều hành công ty, và Park sẽ phải trần truồng mà dạo phố trước khi cậu ấy đương đầu với bố hoặc là bất đồng với ông ấy, lạy trời. Nhưng Park thề rằng bố cậu ấy sẽ về hưu nếu bọn anh nhận được vụ Welch, và sau đó Park có thể để anh làm công sự.”

Tess lúng túng. “Sao bố anh ta không muốn anh trở thành công sự? Anh xuất chúng mà. Và trên thực tế bây giờ anh đang điều hành cái công ty đó. Không có lý gì cả. Anh *xứng đáng* trở thành công sự.”

“Bố cậu ấy quan tâm đến lai lịch,” giọng Nick cứng nhắc. “Góc gác của anh là những người lao động chân tay. Không phải loại người sẽ trở thành công sự của công ty luật Patterson.”

Tess lặng người. “Anh đang đùa. Ông ta không thể cổ hủ đến thế.”

“Chắc chắn đấy,” Nick nói. “Đó là công ty luật của ông ấy. Ông ấy có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.”

Tess ngồi sụp lại trên ghế, ngẫm nghĩ về Nick cùng những gì cô nợ anh. Lần đầu tiên họ gặp nhau, anh đã làm cô té đập mông khi đang chơi bóng chày. Và sau đó anh ngồi lên người cô để bắt cô buông bóng ra, làm trò bắt chước Bogart¹³ thật í ẹ cho đến khi cô chịu thua vì quá mệt do cười sằng sặc. Một tháng sau đó, khi cô chia tay với anh chàng đang hẹn hò, cô đã gọi Nick và cố gắng không khóc, thế là anh đã mang cho cô kem sô-cô-la cùng cuộn băng *Lời lẽ âu yếm*, đồng hành với cô trong khi cô nức nở suốt bộ phim. Anh cũng chưa từng ca thán gì về những vết mascara dày khắp trên áo anh. Và hôm nay, anh biết cô có chuyện buồn bực nên đã mang món túi cào đến cho cô.

Mặt khác, Nick tôn sùng tiền bạc với danh vọng, và anh đã làm cô bẽ mặt vì từ chối cô ở bãi đậu xe.

Họ gần như chẳng nợ gì nhau. Nhưng không hẳn. Bởi vì bất kể cô có chắc chắn thế nào về chuyện mình đã kết thúc khả năng phát sinh chuyện yêu đương với anh – và mình khá chắc chắn, cô tự nhủ – thì anh vẫn là một người bạn. Nếu bạn bè cần ta, ta sẽ có mặt. Đó là nguyên tắc.

Tess cảm thấy cánh cửa nhà giam bắt đầu đóng lại với mình. “Ôi, chết tiệt thật,” cô lầm bầm.

Nick ngả người về phía trước và tặng cho cô nụ cười tuyệt nhất của mình, làm anh trông trẻ con và dễ tổn thương. “Anh không có quyền hỏi em điều này, nhưng em sẽ nhận lời chứ? Vì anh? Cho dù em không nợ anh gì cả?”

Tess cắn môi. Trông anh quá đỗi ngọt ngào khi ngồi đó. Và gọi cảm nữa. Dĩ nhiên, cô biết rằng anh biết mình trông trẻ con, dễ tổn thương, ngọt ngào và gọi cảm, bởi vì đó là điều Nick muốn cô cảm nhận, nhưng sâu, sâu, sâu tận bên trong, anh thật sự là một người ngọt ngào. Chỉ là bề bạn của anh tệ hại quá thôi.

Và nếu đồng ý thì cô sẽ lại được ở bên anh lần nữa.

“Được rồi, em đồng ý,” Tess nhận lời.

Nick ngồi sụp xuống, trông nhẹ nhõm. “Tạ ơn Chúa.” Anh tươi cười với cô. “Anh không cho là em cũng có thể kiếm một bạn hẹn hò cho Park chứ? Ai đó đoan trang tí chút?”

“Anh đùa đấy à.”

“Ai đó ở Hội thì sao?” Nick nói. “Người nào chăm đọc ấy?”

“Em sẽ hỏi thử,” Tess nói. “Tất nhiên là em sẽ phải đề cập rằng anh ta chẳng ra gì.”

“Tuyệt.” Nick đứng dậy rồi đi. “Nghe này, nếu có việc gì anh có thể làm cho em thì cứ nói. Lần này anh nợ em khá đấy.”

“Tốt. Giới thiệu em với người nào đó trong hội đồng quản trị Học viện Decker đi.”

Nick há hốc mồm nhìn cô. “Tại sao?”

“Em mất việc rồi,” Tess nói, và Nick lại ngồi xuống.

“Anh đã biết có gì đó không ổn. Anh rất tiếc, Tess. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Cắt giảm chi phí,” Tess nói. Sự cảm thông của anh là một niềm an ủi bất ngờ làm cho cô chệnh choáng trong chốc lát, sau đó cô hít một hơi sâu và cười với anh. “Nhưng ổn thôi. Em đã gặp một người đàn ông rất tử tế tại buổi phản đối kiểm duyệt gần đây nhất.”

Nick trừng mắt với cô. “Đừng nói chuyện với mấy gã lạ chứ, em ngốc quá.”

“Bọn em đã nói chuyện một lúc lâu, ông ấy là người đáng mến,” Tess nói, lơ đãng về cau có của anh. “Ông ấy bảo nếu em cần việc làm thì cứ gọi cho ông ấy, vì rõ ràng em là một giáo viên tuyệt vời.”

“Và chuyện này thì can hệ gì đến Học viện Decker?” Nick hỏi, vẫn quắc mắt.

“Ông ấy điều hành nó,” Tess nói. “Tên ông ấy là Alan...”

“Sigler,” Nick nói thay cô. “Ông ta phải đến sáu mươi. Em đang làm gì mà lại đi tán tỉnh đàn ông lớn tuổi hả?”

“Nhưng em đã bảo ông ấy là em không có chứng chi sự phạm. Alan bảo như vậy thì tệ quá, bởi vì hội đồng quản trị sẽ phải bỏ phiếu xem có đặc cách cho trường hợp của em không, và hình như không có triển vọng lắm, nên em nghĩ nếu anh quen biết ai đấy trong số...”

“Anh có,” Nick trầm ngâm. “Thực ra, vài người trong số họ có thể sẽ ở chỗ Welch vào cuối tuần này. Vì vài nguyên nhân, ông ta giữ vị trí quan trọng trong nền giáo dục thượng lưu.” Anh nhíu mày với cô. “Ăn mặc lịch sự nhé. Những người này không dễ dãi đâu.” Anh tiếp tục ngẫm nghĩ, Tess quan sát anh suy tính cho vấn đề của mình, cân nhắc nó trong đầu, xem xét nó từ mọi góc độ như thể đó là điều quan trọng cho sự nghiệp của anh thay vì của cô, và lại cảm thấy được an ủi. “Anh sẽ làm những gì có thể,” cuối cùng anh nói. “Anh chỉ không hiểu tại sao em muốn làm việc ở Decker. Tất cả chúng là trẻ nhà giàu mà?”

“Lương bổng tốt,” Tess nói. “Và ngày học kết thúc lúc một giờ để họ có thể thực hiện vài dự án đặc biệt hay gì đó.”

Nick khịt mũi. “Câu lạc bộ Thượng lưu 101.”

“Em không quan tâm. Em có thể quay lại Hội lúc một giờ ba mươi. Tới lúc đó, nhiều đứa trong đám trẻ của em mới đến nhờ giúp đỡ.”

Nick cau mày. “Hai việc ư? Em đang cố gắng làm gì – tự sát à?”

Tess hất cằm lên. “Em không thể bỏ Hội. Họ cần em. Lũ trẻ cần em. Em biết anh không hiểu, nhưng họ cần em.”

Nick im lặng một chốc. “Được rồi,” sau đó anh nói. “Để xem anh có thể làm gì.” Anh đứng dậy, đoạn ngoác xuống cổ, nổi lo lắng hiển hiện trong mắt anh. “Nhưng em phải hứa với anh là em sẽ không làm việc quá sức nếu nhận được việc này.”

Tess cắn môi. “Thấy không, đây là điều khiến em phát điên vì anh. Nói gì đấy mang tính vật chất để em có thể tự bảo vệ mình đi.”

“Áo xống của em thật kinh khủng,” Nick nói. “Nhưng khuôn mặt em đáng giá cả triệu đô.” Anh cúi xuống hôn cô, và Tess thoáng thấy choáng váng vì nỗi ham muốn luôn bùng lên mỗi khi miệng anh bao phủ miệng cô và lưỡi anh mơn trớn môi cô. Anh có vị của món sủi cảo, vị bia và vị của Nick, cô mỉm cười tựa vào má anh khi anh nghiêng đầu sang cắn dải tai cô.

“Đồ mê hoặc,” cô thì thầm vào tai anh, và Nick tươi cười hôn cô thêm nữa. Tess cảm nhận sự ấm áp từ môi anh thấm vào tận trong xương.

Khi anh đi rồi, cô nhìn đăm đăm vào khoảng không một lúc, tự hỏi mình đang đặt bản thân vào chuyện gì. Nick là một người đáng mến, cô tự nhắc mình nhớ điều ấy, nhưng anh cũng chỉ tận tụy hết lòng cho một người duy nhất mà thôi – bản thân Nick. Anh rất thích cô, nhưng anh sẽ hồ

hỏi đá cô trong một phút nếu điều đó có nghĩa là trở thành cộng sự tại công ty luật chết giấm đó.

Vậy nên đừng có mơ mộng hão huyền về anh, cô nghiêm khắc tự nhủ. Mình chỉ lợi dụng Nick để gặp người của Decker và khiến Nick sử dụng đến bất cứ mối quan hệ nào anh có hòng kiếm cho mình công việc đó. Mình sẽ không bắt đầu nghĩ về vòng tay Nick nữa. Ý nghĩ đó luôn dẫn tới việc tư tưởng bị phân tán, và mình vẫn còn phải quyết định làm gì để giúp Gina, làm sao để bảo vệ những người thuê nhà trong khu, làm sao để cứu Hội, làm sao để kiếm được việc ở Decker...

Tess co người nằm cuộn tròn trên ghế, tựa đầu lên gối, ngẫm nghĩ rằng sẽ tuyệt vời làm sao nếu lại nằm trong vòng tay Nick. Khi những ý nghĩ dần chệch hướng từ sự bảo bọc trong vòng tay anh đến làm tình trong lòng anh, cô rên rỉ rồi vội lấy điện thoại và quay số của Gina.

Không lý gì lại khổ sở một mình.

“Cậu sẽ làm chứ?” Gina hỏi khi Tess cho cô biết về đề nghị của Nick.

“Dĩ nhiên rồi.” Tess giữ điện thoại bên tai khi cô ngồi sụp lại trên ghế. “Anh ấy cần tớ. Có thể anh ấy là một tên khốn thiên về vật chất và là một tay sát gái, nhưng sâu thẳm bên trong, anh ấy là người tử tế và anh ấy cần tớ.” Cô ngo ngoáy trên ghế, tìm kiếm một lời biện hộ dễ nghe hơn cho việc gặp lại anh. “Hắn là anh ấy không thật lòng muốn làm chuyện này. Đó là do gã Park hư hỏng.”

Giọng Gina có vẻ ngờ vực. “Tớ không nghĩ tất cả là lỗi của Park. Nick lớn rồi mà. Anh ấy có thể từ chối.”

“Nick không thể từ chối Park. Anh ấy đã luôn là người trông chừng Park từ hồi đại học và việc đó trở thành thói quen rồi.” Nét nhăn nhó trên mặt Tess biến thành một nụ cười khi cô nghĩ về chuyện ấy. “Cậu sẽ không tin là họ gặp nhau thế nào đâu.” Cô ngồi thẳng lên ghế khi sôi nổi kể lại câu chuyện. “Nick kể với tớ rằng anh ấy đang làm trợ giảng trong trường như một phần của chương trình Vừa học-Vừa làm¹⁴ thì anh chàng Park đang có nguy cơ bị tống khỏi trường vì trượt bài luận văn chương Anh rất quan trọng xuất hiện. Bài đó là về *Moby Dick*¹⁵.”

“Đó là một con cá voi, phải không? Tớ đã coi phim.”

“Ừ,” Tess nói. “Chỉ có điều khi Park cho Nick xem bài luận, giáo sư đã phê phán trên bài đó thế này, “Thật lấy làm tiếc, anh Patterson, Ahab chết ở đoạn cuối.””

“Park không biết Ahab chết á?” Giọng Gina nghe có vẻ lúng túng. “Trong phim ông ta chết mà.”

“Ừ, ông ta cũng chết trong Cliff Notes¹⁶ nữa,” Tess nói. “Vì thế Nick kể rằng anh ấy đã hỏi Park vì sao anh ta lại lỡ phần đó, và Park bảo khi còn bé, bố mẹ chỉ mua cho anh ta những đồ chơi có tính giáo dục, và một trong những trò chơi họ đã mua là trò Moby Dick...”

“Trò Moby Dick á?”

“... nhưng đồ chơi là dành cho trẻ con, nên trong đó...”

“Ahab làm được,” Gina nói nốt.

“Chính xác,” Tess cười ngặt nghẽo. “Và Park đã viết luận dựa trên những gì anh ta biết qua trò chơi. Chuyện đó không điên khùng sao?”

“Không,” Gina nói. “Tớ nghĩ là đáng buồn. Sao bố mẹ anh ấy chỉ mua những món đồ có tính giáo dục thôi?”

“Bởi vì bố mẹ anh ta muốn anh ta trở thành đức Chúa trời,” Tess ngồi sụp xuống ghế. “Và Park không có chút đầu óc nào để làm một tiểu thiên sứ. Vậy nên anh ta dựa vào Nick, và Nick chèo chống cả công ty. Đó là lý do tại sao tớ ghét Park Patterson. Nếu không vì Park, chắc chắn Nick sẽ trở thành công tố viên, làm điều đúng đắn cho nhân loại, thay vì cứ chạy quanh những kẻ giàu có hư hỏng. Anh ấy có tài lắm đấy. Thật lãng phí.”

“Đó là lựa chọn của anh ấy,” Gina nói. “Và cả vụ Welch này nữa. Tớ không nghĩ cậu có thể đổ lỗi cho Park.”

“Tớ có thể đổ lỗi cho Park,” Tess nói. “Anh ta là người khiến cho vụ này trở nên hoành tráng thế. Anh ta hứa với Nick là anh ấy sẽ trở thành cộng sự nếu họ kiếm được ông khách này.”

Gina có vẻ không bị thuyết phục. “Vậy sao cậu lại quan tâm? Tớ nghĩ cậu nhổ vào mấy cái thương vụ lớn. Đặc biệt thương vụ lớn của luật sư.”

“Tớ thì thế. Nick thì không. Và anh ấy cần sự giúp đỡ của tớ.”

“Vậy là cậu vẫn bận tâm về anh ấy.”

“Không, tớ không bận tâm về anh ấy,” Tess ngồi dậy, càu nhàu. “Tớ chỉ cảm thấy thương hại anh ấy thôi.”

“Phải rồi,” Gina nói. “Và sao nữa?”

“Và anh ấy làm tớ cảm thấy tuyệt vời.” Tess ngả người lại một chút khi suy nghĩ. “Được rồi, anh ấy làm tớ cảm thấy thật sự tuyệt vời.”

“Và?” Gina hỏi thúc.

“Và anh ấy kích thích tớ,” cuối cùng Tess thừa nhận, trượt người trở lại vào ghế. “Tớ biết mình nông cạn.” Cô thở dài. “Thật sự nông cạn. Tớ biết anh ấy là một luật sư hám lợi, nhưng bọn mình đang nói về người đàn ông khiến mình muốn giặt quần áo cho anh ấy. Cậu biết đấy, kiểu đàn ông khiến cậu như ngồi cạnh một cái máy sấy, và anh ấy mặc chiếc áo thể thao cụt tay, rồi thì cậu nhận ra anh ấy có đôi tay tuyệt nhất cậu từng thấy trong đời. Thế là bỗng nhiên cậu sôi máu và mất trí, và chuyện đó hoặc là tình trạng mãn kinh phức tạp của bệnh Alzheimer hoặc là cậu đang nổi hứng. Sau đó cảm giác râm ran chết tiệt bắt đầu lan ra và cậu biết mình đang động tình, rồi cậu phải lên gác khóa cửa lại, vì nếu không làm thế, cậu sẽ xé áo và cắn bấp tay anh ấy.”

Sau một khoảng lặng khá lâu, Gina nói, “Cậu muốn tớ chờ trong khi cậu đi tắm nước lạnh không?”

Tess lờ câu hỏi. “Đây là lý do vì sao tớ không nên gặp lại anh ấy. Bởi vì chỉ là vấn đề thời gian trước khi tớ lòi anh chàng đến một mặt phẳng gần nhất và bắt anh ấy làm theo cách của mình. Và chuyện đó sẽ thật tồi tệ.”

“Ồ, phải,” Gina nói. “Nghe tệ đấy nhì. Tớ mong có được vài chuyện tệ hại kiểu đó.”

“Coi nào,” Tess nói. “đừng có thô lỗ với tớ. Chuyện đó sẽ chẳng ra làm sao. Ý tớ là tớ đã bị cám dỗ chỉ bởi vì anh ấy làm tớ cười và khiến tớ cảm thấy an toàn. Nếu tớ ngủ với anh ấy và chuyện đó tuyệt vời thì tớ sẽ lâm vào rắc rối thật sự. Vì mặc dù anh ấy khiến tớ điên cuồng vì ham muốn nhưng quả thực anh ấy không dành cho tớ. Anh ấy nghĩ căn hộ của tớ là một đồng rác, anh ấy bực mình về mớ quần áo rẻ tiền của tớ, và anh ấy mặc những bộ đồ may đo thời trang với đeo đồng hồ vàng.”

“À há, đồng hồ vàng,” Gina nói. “Trở ngại thật sự đấy.”

“Cái đó là tượng trưng,” Tess phản đối. “Ý tớ là anh ấy có thể ngọt ngào thật, nhưng anh ấy cũng có thể là một gã cứng nhắc hám tiền. Và vấn đề là dường như những lần đối tiền ngày càng lâu hơn và những thời khắc ngọt ngào ngày càng ngắn hơn, mà tớ thật lòng không tin cậu có thể thay đổi một người đàn ông, hơn nữa, tớ là ai mà đòi thay đổi anh ấy? Anh ấy thích cách sống như vậy. Bọn mình xa nhau ra thì hơn. Ngoài ra, anh ấy sẽ không để mình đeo tạp dề.”

Gina thở dài. “Tớ nghĩ cậu nên vứt bég đầu óc cậu đi và lấy anh ấy. Có Chúa biết, tớ sẽ làm thế. Tớ là người cần ai đó nuôi tớ.”

“Cậu thật vụ lợi làm sao,” Tess nói.

“Phải nói là tớ thực tế làm sao chứ,” Gina nói. “Thế Park bao nhiêu tuổi?”

“Ôi, thôi nào.”

“Cậu mới phải thôi ý. Bao nhiêu?”

“Cuối đầu ba, đầu đầu bốn, tớ nghĩ vậy,” Tess nói. “Nick ba tám, và tớ nghĩ Park lớn hơn một chút.”

“Tớ thích đàn ông nhiều tuổi.”

“Gina!” Tess ngồi dậy, nắm chặt điện thoại. “Sau tất cả những gì tớ nói về anh ta ư? Cậu sẽ không chứ.”

“Dĩ nhiên là không rồi,” Gina bật cười. “Tớ chỉ đùa thôi. Làm sao mà cậu thấy tớ đi với gã thượng lưu nào đó được chứ? Thật nực cười.”

“Sao mà cười?” Tess chuyển phe ngay tức thì. “Có gì sai với chuyện cậu giao du với giới thượng lưu? Cậu sẽ hòa nhập ở bất cứ đâu. Thực ra, giờ nghĩ về chuyện này thì tớ thấy cậu với Park sẽ là một đôi tuyệt đấy.” Cô bắt đầu cười toe toét với ý nghĩ đó. “Anh ta luôn hẹn hò với những phụ nữ có tính cách y hệt cá bơn. Gặp một người phụ nữ đúng nghĩa sẽ tốt cho anh ta đấy.”

“Thôi quên đi.”

“Tớ không đùa đâu.” Tess xem xét ý tưởng mới, thích thú. “Nghe đây, nếu cuối tuần này cậu không bận, tớ có thể kiếm cho cậu lời mời tới một bữa tiệc đầy những anh chàng giàu có tràn trề tiềm năng kết hôn, và cậu sẽ biết Park ra sao bởi vì cậu sẽ là bạn gái của anh ta.”

“Chúa ơi, không,” Gina kêu lên, thậm chí qua điện thoại nỗi sợ hãi trong giọng cô cũng lộ ra rất rõ. “Đàn ông giàu có á? Tớ không muốn một gã giàu có. Tớ sẽ trông như kẻ lạc loài ấy.”

“Cậu đang nói gì hả?” Tess hỏi. “Không đâu. Và nhắc mới nhớ, cậu có vấn đề gì với kẹo cao su vậy? Cậu chỉ nhai kẹo khi bồn chồn. Chuyện gì đã xảy ra?”

“Đại khái là Nick làm tớ bối rối,” Gina nói. “Đấy không phải là lỗi của anh ấy. Chỉ là trông anh ấy luôn quá ư... hấp dẫn. Cậu hiểu chứ?”

“Tớ biết,” Tess rầu rĩ thừa nhận khi cô ngồi thụt vào trong ghế.

“Nghe đây, tớ cảm kích chuyện này, thật đấy,” Gina nói, lời lẽ tuôn ra một cách hấp tấp, “nhưng tớ không thể theo cậu vụ này đâu. Thật tình tớ sẽ chết mất.”

“Không đâu, cậu sẽ không sao. Tớ sẽ ở bên cậu. Ngoài ra, cậu cần vụ này. Cậu muốn có chồng chứ gì, cậu sẽ có một anh. Nơi đó sẽ đầy rẫy những anh chàng giàu có. Biết đâu một trong số họ từ

té thì sao. Nếu không thì cậu vẫn sẽ có cơ hội ăn đồ miễn phí vào mấy ngày cuối tuần.”

“Tớ không thèm đồ ăn đến thế.”

“Hơn nữa, chỉ là Park thôi mà,” Tess nói. “Nào anh ta y hết một quả kim quất. Cậu sẽ ổn thôi.”

“Tớ không biết nữa,” Gina nói.

“Tớ sẽ đưa số của cậu cho thư ký của anh ta,” Tess nói. “Đây sẽ là cơ hội tuyệt vời cho cậu đấy.”

“Ồ, cảm ơn,” Gina nói. “Tớ không biết nữa, Tess.”

“Tin tớ đi,” Tess nói. “Đây sẽ là điều tốt đẹp nhất từng xảy ra với cậu.”

Chương 3

Trong hai ngày sau đó, Tess vừa dạy kèm ở Hội vừa nghiên cứu lai lịch và sở thích của từng người trong hội đồng quản trị Học viện Decker, và cố gắng quên Nick cùng những ngày cuối tuần sắp tới. Quên Nick là việc không dễ. Cô tự nhắc mình rằng anh đã vỗ lên đầu Gina, khiến cô ấy bồn chồn tới độ phải nhai kẹo cao su. Nhưng rồi cô cũng tự nhắc mình chuyện anh đã vội vàng mang Angela tới bác sĩ thú y khi nó bị ô-tô đâm phải, mặc dù nó đã cào anh và làm xước hết chiếc áo khoác da nhưng chưa bao giờ anh nói một lời trách mắng. Sau đó, Tess nhớ ra anh có đôi tay tuyệt vời nhất mà cô từng thấy ở đàn ông. Rồi tâm trí cô phiêu du và cô lại đắm đầu vào rắc rối lần nữa. Thực ra, tâm trí Tess phiêu du khá nhiều và luôn đáp tới chỗ Nick. Kết quả là những ý nghĩ của cô luôn trở nên nồng nhiệt hơn, bất kể cô cố bao mình thoát ra bao nhiêu chăng nữa. Chúng thường dẫn tới việc cô nằm cuộn tròn trong tư thế của một bào thai trên ghế sofa, suy tưởng về những hành động bộc phát thật mãnh liệt tại những nơi không thích hợp đầy hứng thú với một anh chàng luật sư bảo thủ đang sẵn lòng.

Đến thứ Năm, cô hối hận vì đã gặp anh và nhăm tính từng giờ cho tới khi được gặp lại.

Nick hoàn toàn thấu hiểu.

Sáng thứ Năm, khi Christine mang thư tới văn phòng và thả nó lên chiếc bàn gỗ mun đồ sộ, anh bảo cô.

“Việc này có lẽ là một sai lầm.”

“Hẳn rồi,” Christine đồng ý. “Park để lại một tin nhắn. Anh ta đã có bạn hẹn vào tối mai, một người có học thức. Anh ta gửi lời cảm ơn anh.”

“Cô có ý gì khi nói ‘hẳn rồi?’” Nick gắng hỏi, đẩy nhẹ chiếc ghế da xoay lại để nhìn vào mắt cô. “Thậm chí cô còn không biết tôi đang nói về chuyện gì.”

“Anh không an tâm về chị Tess,” Christine nói.

“Sao cô biết?” Nick nheo mắt đầy ngờ vực. “Đôi khi cô làm người khác sồn gai ọc đấy, Christine.”

“Tôi sống để phục vụ,” cô phớt lờ.

Nick nhìn chăm chăm vào cô một lúc, vừa cắn môi vừa gõ nhẹ bút lên mặt bàn. “Không chỉ vì mồm miệng cô ấy,” cuối cùng anh nói. “Là quần áo. Cô ấy hoàn toàn có khả năng sẽ quần quanh người một chiếc khăn trải bàn của một cửa hàng giá rẻ và gọi nó là áo choàng Victoria.”

Christine chờ đợi, chăm chú nhìn vào khoảng không như thể đang chăm sóc bộ móng tay trong đầu.

“Christine...” Nick lên tiếng, mỉm cười với mọi nét quyến rũ mình sở hữu.

Christine tiếp tục giữa một cái móng khác trong tâm tưởng.

“Ê này, Christine,” Nick bật ngón tay cái tách.

“Tôi đây,” Christine nói. “Đang chờ lệnh. Bất cứ lệnh nào.”

“Cô biết đấy, Christine,” Nick nói. “cuộc sống của thư ký thì... *muôn màu muôn vẻ*.”

“Anh muốn tôi làm gì?” Christine hỏi thẳng.

Nick thôi tỏ ra quyến rũ. “Tôi biết chuyện này không thuộc phận sự của cô, nhưng hãy đi kiếm cho Tess một chiếc váy và gửi cho cô ấy. Rồi nghỉ nốt chiều nay đi để tôi không cảm thấy tội lỗi về việc bắt cô đi mua sắm thay vì đánh máy. Dầu sao tôi sẽ chẳng thể hoàn thành việc quái nào cho tới sau bữa tiệc đâu.”

Christine đứng đó, tỏ ra kiên nhẫn. “Ở đâu, cỡ nào, màu gì?”

Nick lấy một tấm thiệp trên bàn và bắt đầu viết. “Tôi không quan tâm ở đâu. Tôi không biết cỡ. Màu đen. Tao nhã.” Viết xong, anh đưa cho cô. “Cài cái này kèm theo nhé.”

Christine đọc tấm thiệp. “Tôi cần biết cỡ.”

Nick cau mày. “Cỡ trung bình.”

Christine nhìn anh với vẻ coi thường. Nick coi đây là một nước đi đúng hướng, cần cho vẻ thờ ơ cố hữu của Christine với sự giao thiệp của con người.

“Cô ấy cao bao nhiêu?” Christine hỏi.

“Ừm... khoảng đến đây,” Nick nói, đưa tay lên ngang tai.

“Khoảng trên mét bảy một chút,” Christine đoán. “Cô ấy nặng bao nhiêu?”

“Tôi không biết,” Nick nói. “Cô ấy không béo, nhưng cũng không gầy gơ xương. Kiểu có da có thịt.” Anh có vẻ bối rối. “Cô ấy cỡ trung bình.”

“Ngực?” Christine hỏi.

“Phải.”

“Không, chúng lớn cỡ nào?”

Nick nhú mày nhìn cô, cố gắng không nghĩ về ngực của Tess. Anh sẽ phải vượt qua trọn hai ngày, vậy mà ngay lúc này đã bị rối trí đủ rồi. “Chúng, ừm, hơn mức bình thường, tôi đoán vậy. Chúng ta phải nói về chuyện này à?”

“Cỡ mười, mười hai hoặc mười bốn.”

“Lấy trung bình đi – mười hai.”

“Được rồi,” Christine nói và bước tới cửa với tấm thiệp trên tay.

“Này,” Nick nói. “Cô không muốn lấy tiền trả cho vụ này à?”

“Không,” Christine nói từ cửa. “Tôi sẽ tính vào thẻ visa của anh.”

Nick chớp mắt. “Cô có thể làm thế?”

Christine mỉm cười bình thản với anh và bỏ đi.

“Này Christine,” Nick gọi với sau lưng cô. “Nếu có lúc nào cô trở thành tội phạm thì nhớ là tôi

đối xử tốt với cô đấy nhé. Christine?”

Không có gì ngoài im lặng đáp lời Nick, nên anh quay lại vấn đề trước mắt. Tess có thể gây ra bao nhiêu nguy cơ tại bữa tiệc nhỉ? Càng nghĩ anh càng sợ. Mời Tess vốn là chuyện ngu ngốc rồi, có nhét cô vào một chiếc váy đen đắt tiền cũng sẽ không giúp ích được bao nhiêu. Trừ khi anh kiếm cho cô một mảnh vải đen đắt tiền đi kèm dùng để bịt miệng lại. *Đây là việc sẽ xảy đến khi mày để cảm xúc lấn át*, anh tự xi và mình. Chỉ vì Nick muốn nhìn thấy cô lần nữa – có điều lần này là toàn bộ những gì thuộc về cô – anh đã mời Tess đến một sự kiện cuối tuần có tính quyết định tới sự nghiệp. *Sự nghiệp là trên hết*, anh tự nhắc nhở bản thân. *Đừng có quên nữa đấy*.

Rồi anh lại tiếp tục lo lắng.

Chiều hôm đó, cửa hiệu lộng lẫy nhất thành phố mang một gói hàng đến cho Tess.

Người giao hàng thiếu ăn có vẻ lo lắng khi đứng trên hành lang ngoài căn hộ của cô. “Trời, tiểu thư,” cậu ta than. “Thật là cô sống ở đây à?”

“Đừng nhút nhát thế,” miệng thì nói vậy nhưng Tess vẫnboa cho cậu ta nhiều hơn mức mình trả được, cưỡng lại cơn bốc đồng đề nghị cậu ta nhận đồ ăn thay thế. Sau đó cô mang cái hộp vào phòng, mở ra.

Nick gửi cho cô một chiếc váy nhiều màu đen. Nó dài tới dưới gối, hai bên được viền mấy dải buộc bằng vải nhiều đen hòa lẫn cực kỳ ăn khớp với nền váy làm chúng hầu như vô hình. Chiếc váy thật đẹp với những đường cắt tào nhả, và Tess ghét nó ngay khi vừa nhìn thấy. Khi mặc thử, cô càng thấy ghét cay ghét đắng. Khi siết dây buộc lại, cái váy vừa khít và khiến cô trông vừa đoan trang vừa thành đạt. Cô muốn giết Nick, nhưng thay vì vậy cô lại gọi Gina sang nhà mình.

Khi đến nhà Tess, Gina nói.

“Ngừng chê bai đi. Chắc là anh ấy biết cậu không có thứ gì để diện trong loại tiệc chiêu đãi này. Anh ấy sâu sắc đấy.”

“Chờ khi cậu nhìn thấy đã,” Tess nói, đoạn kéo bạn vào phòng ngủ.

Nhưng tất cả những gì Gina nhận xét khi cô thấy cái váy là, “Đẹp quá. Suy nghĩ sâu sắc thật đấy Tess ơi.”

“Sâu sắc á, lạy trời. Anh ấy hôm hỉnh thì có. Anh ấy nghĩ tớ không có bộ nào lịch sự cả.”

Gina nhìn quanh phòng ngủ của Tess, nơi được trang bị một chiếc giường ọp ẹp, một tá gối giá rẻ và con mèo Angela, đoạn nhường một bên mành với Tess.

Tess toét miệng cười, vẫy tay. “Ý tớ không phải thế. Ý tớ là anh ấy cho rằng tớ không có thứ gì lịch sự để mặc.”

“Cậu làm gì có.” Gina thả mình lên giường, dăm chiêu nhìn chiếc váy trước khi quay lại công kích tiếp. “Coi này Tess, Nick đã giặt quần áo của anh ấy với cậu. Anh ấy biết trang phục của cậu trông ra sao. Anh ấy biết cậu mặc trông thế nào. Nick đối xử tốt với cậu đấy. Trên tấm thiệp viết gì?”

“Thiệp nào?”

“Phải có một tấm thiệp.” Giọng Gina nghe bức bối khi cô với cái hộp, sờ qua lớp giấy lụa cho tới khi tìm thấy cái thiệp. “Đây này. Nó viết...” Cô ngáp ngừng khi kéo ra. “Nó viết ‘Anh thấy bộ

này và biết em mặc nó sẽ tuyệt lắm. Cảm ơn vì đã cứu đời anh. Nick.” Gina cau mày với Tess. “Và cậu không có ý bám chặt lấy anh ấy hả? Đồ dở hơi. Tớ sẽ làm bất cứ điều gì để có người viết cho tớ những tấm thiệp như thế này.”

“Đó là vì cậu không hiểu anh ấy bằng tớ,” Tess cầu nhàu. “Ý tớ là nhìn cái váy xem. Nancy Reagan¹⁷ sẽ thích mê đấy. Anh ấy sẽ có biến mình thành một người theo đảng Cộng hòa trong mấy ngày cuối tuần.”

“Nancy Reagan ăn mặc miễn chê,” Gina nói. “Cậu đúng là một đứa có chấp. Chỉ cần người ta theo đảng Cộng hòa là cậu muốn đốt thánh giá trên sân nhà họ¹⁸. Cái thiện lại đi.” Cô đâm chiêu nhìn chiếc váy lần nữa. “Sẽ tốt biết bao nếu có những trang phục thế này, cậu biết chứ? Những bộ đồ đúng nghĩa, không phải hàng giá rẻ.”

Tess nhìn chiếc váy một cách hồ nghi. “Tớ cho là thế.” Cô kéo nó lên một chút, trở nên vui vẻ hơn khi quan sát thật kỹ. “Chỉ một đêm thôi. Và có khi tớ có thể thay thế mấy cái dải buộc và hạ thấp viền cổ xuống.”

“Sau đó xé một đường bên sườn rồi giả vờ cậu là Suzie Wong¹⁹,” Gina thêm vào. “Sao cậu không thử đoan trang lấy một lần?”

“Không đời nào,” Tess nói. “Cậu sẽ biết rằng khi tớ bắt đầu hành xử đoan trang thì tớ toi rồi.”

“Không biết sao tớ chả lo,” Gina nói. “Nghe này, tất cả những gì tớ kiếm được cho dịp này là cái váy len giéc-xây đen của tớ. Cậu biết mà, cái có thất lưng ấy? Nó sẽ được chứ nhỉ?”

“Chắc rồi.” Tess nhún vai. “Cậu mặc gì trông cũng tuyệt cả.”

“Không như cái này,” Gina sờ lên nền vải váy lần nữa trước khi buông ra. “Không phải là loại váy người ta chỉ nhìn cũng biết là hàng tốt.”

“Gina, cậu mặc gì trông cũng đáng yêu đến nỗi người ta không quan tâm cậu đang mặc gì đâu.” Tess treo chiếc váy vào chỗ trong cùng của tủ đồ. “Quên vụ váy xổng đi. Trông cậu sẽ tuyệt mà. » Cô quay sang Gina. « Tối nay tớ sẽ bọc cái váy đó lại trong túi nhựa rồi đóng gói luôn quần áo lẫn vật dụng cá nhân để chúng ta có thể lên đường ngay sau giờ học ở trường. Nick sẽ đón tớ lúc bốn giờ. Cậu đi với Park chứ hả?”

“Cậu sẽ không đến trễ chứ?” Gina nói, cơn hốt hoảng bất chợt làm giọng cô lạnh lạnh. “Đừng nhé.”

“Cậu còn không đi cùng bọn tớ,” Tess nói. “Tớ đến trễ hay không thì ảnh hưởng gì đến cậu?”

“Cả đám người đó.” Gina siết chặt hai tay lại với nhau. “Tớ muốn họ nghĩ mình ưu tú. Tớ cần cậu ở gần.”

“Không cần đâu, nếu cậu muốn mọi người nghĩ cậu ưu tú,” Tess nói, đóng cửa tủ đồ chứa chiếc váy Nancy Reagan lại.

Nick không ngạc nhiên chút nào về việc Tess vắng nhà khi anh tới đón cô vào chiều thứ Sáu. Anh đặt vali lên cửa rồi bấm chuông, khi không thấy hồi đáp, anh dựa người vào tường chờ đợi. Lúc nào Tess cũng trễ bởi vì cô luôn bị cuốn theo đam mê ở bất cứ nơi nào. Đối với Einstein, thời gian là tương đối, và Tess cũng thế.

Trong khi chờ đợi, Nick nghĩ về Tess và mọi cách cô có thể tác động đến cuộc đời mình, đặc

biệt là cuối tuần này. Càng nghĩ về Tess và bản tính thẳng như ruột ngựa của cô, anh càng căng thẳng. Nick nhắm mắt, nghĩ hay là ngừng toàn bộ vụ này, đoạn anh nghĩ đến chuyện dành cả cuối tuần bên Tess, và nếu lên kế hoạch cẩn thận thì có thể là qua đêm với Tess nữa. *Sự nghiệp là trên hết*, anh tự nhắc nhở mình, nhưng rồi anh cũng nhắc mình rằng người ta không chỉ sống vì sự nghiệp. Ít ra Tess sẽ mặc đẹp tại bữa tiệc, và miễn là không rời khỏi cô thì có lẽ anh có thể ngăn cô thực sự hủy hoại đời mình. Hơn nữa, anh muốn ở bên cô. Anh nhớ Tess. Được rồi, dịp cuối tuần với ngài Welch chắc chắn không phải là nơi tốt nhất để hàn gắn quan hệ với Tess, nhưng đó là tất cả những gì anh có. Không có lý gì lại bị ám ảnh bởi sự khó đoán của cô. Đó là cái giá phải trả để được ở bên Tess. Tess sẽ dùng phóng túng khi cô không còn luộm thuộm và chậm trễ, mà chuyện đó là không bao giờ. Đôi khi anh nghĩ đây là một trong những lý do anh nhớ có cô ở bên – tính lộn xộn của cô dường như là sự cứu tế trong cuộc sống được sắp xếp cẩn thận của anh. Như thế không có nghĩa là có gì sai với cuộc sống được sắp xếp cẩn thận. Anh đã trải qua hai mươi năm cân nhắc mọi lựa chọn của mình và cho đến giờ nó đã mang lại cho anh mọi thứ anh muốn.

Ngoại trừ việc trở thành cộng sự.

À, mình cũng sẽ sớm có vị trí đó thôi. Nếu giành được vụ Welch thì mình sẽ có nó, thậm chí nếu có phải trói và bịt miệng Tess lại chẳng nữa. Và sau đó mình sẽ có mọi thứ mình muốn.

Rồi thì sao?

Nick gặm nghĩ về tương lai của mình.

Anh nghĩ tới cái thuyết của bố Park về những người đàn ông độc thân trên ba lăm đều thâm hại. Dĩ nhiên là bố Park sai, nhưng ông có thể có lý nếu dời giới hạn tuổi đến bốn mươi. Nghĩa là còn hai năm nữa dành cho Nick. Có lẽ đã đến lúc bắt đầu nghĩ về hôn nhân thật rồi. Mà có phải anh không muốn kết hôn đâu. Anh muốn chứ. Việc cuối cùng. Khi sự nghiệp đã ổn định. Khi anh tìm được người phụ nữ phù hợp.

Nhưng giờ rất có thể anh sẽ trở thành cộng sự. Và nếu vậy, anh sẽ cần ai đó làm bà chủ, ai đó mở rộng cửa nhà anh và đón chào khách khứa, ai đó gọi cho bên cung cấp thực phẩm. Ý nghĩ này ra trong đầu Nick là nếu Christine có khả năng bộc lộ thêm vài biểu cảm thì chắc chắn phương án dễ nhất là thăng chức cho cô ấy lên thành vợ. Có Chúa biết, cô ấy không đòi hỏi và có năng lực. Không may, cô ấy cũng chính là Morticia Addams²⁰ đã bỏ đi phần nhiệt tình.

Điều anh cần là sự giao hòa giữa Christine và Tess.

Anh nghĩ về chuyện kết hôn với Tess và cười toét miệng. Dĩ nhiên, cô sẽ phải ăn mặc khác đi, và anh sẽ phải bảo người giúp việc đến hàng ngày để dọn dẹp sau chân cô. Ngoài ra cô sẽ phải học cách im lặng khi cần thiết một cách lịch sự, nhưng cô cũng sẽ luôn ở bên anh, cất tiếng cười, sưởi ấm cuộc đời anh, sưởi ấm giường anh...

Đó quả là một ý nghĩ đầy hứa hẹn.

Anh nghe thấy tiếng cửa đóng sầm phía tầng dưới, sau đó có người chạy rầm rầm trên ba lượt cầu thang tới tầng của Tess, và rồi Tess lao tới, dừng chân khi trông thấy anh.

Trông cô như mẫu quảng cáo cho hãng Gap, mặc dù anh biết khôn hơn là nói với cô. Mái tóc đỏ ngắn lộn xoăn xung quanh gương mặt trắng nhợt, đôi mắt mở lớn đầy hồi lồi khi cô mím cười xin lỗi anh. Chiếc áo phong xanh hải quân quá cỡ dài tới hông phủ qua chân váy ngắn bằng vải cotton đồng màu. Cô đang mặc chiếc áo khoác vải tuyết xanh hải quân đáng thùng thình hết sức khinh khùng mà cô yêu thích. Nó đã mòn tới mức tung bay dập dờn khi cô bước lại chỗ anh, nhưng lần đầu tiên anh không buồn quan tâm. Chỉ cần nhìn thấy cô là anh vui rồi.

Bỗng nhiên ý nghĩ về cuộc sống với cô hứa hẹn hơn nhiều.

“Em xin lỗi,” cô nói khi tới bên anh. “Thật lòng đó.”

“Thoải mái đi,” anh giữ hai tay khoanh lại để không vói về phía cô. “Chúng ta có thời gian.”

Tess dừng chân, đặt tay lên hông. “Anh đã nói bốn giờ là muộn nhất.”

“Bởi vì anh biết em sẽ trễ.” Nick nhìn chiếc đồng hồ Rolex của mình. “Nhưng bây giờ chúng ta phải đi thôi. Hãy bảo anh là em đã sửa soạn rồi.”

“Em đã sửa soạn rồi,” Tess nói, bỏ qua vấn đề khi cô băng qua anh tới mở khóa cửa. “Em không thể tin anh bấy em thế này.”

Nick cầm vali theo Tess vào căn hộ. “Vậy là đã có chuyện gì thế? Thôi, để anh đoán. Em đã ở Hội. Vài đứa trẻ cần giúp đỡ.”

Tess tươi cười với anh. “Được rồi. Chuyện vặt thôi. Anh biết em mà.”

“Nhớ đấy nhé.” Nick nhìn quanh rồi thờ dài khi anh nhìn cái túi xách phòng trên trường kỷ. “Anh thừa biết mà. Đưa cho anh thử chết tiệt đó. Anh sẽ không mang nó tới Kentucky đâu.” Tess trao cái túi cho anh, và anh cau mày nhìn áo khoác của cô. Thật không thể chịu nổi quần áo của cô. “Chúng ta cũng có thể bỏ lại cái áo khoác được không, chỉ cuối tuần này thôi?”

“Ồ, đừng quá phách lối.” Tess vuốt ống tay áo cũ mềm với vẻ yêu thương. “Đây là chiếc áo khoác tuyệt vời lắm đấy. Thực tế và không bao giờ bị mất giá trị. Và nó gắn với nhiều kỷ niệm.”

“Chắc chắn là còn hơn số kỷ niệm em có,” Nick nói. “Nó có mặt trên đời trước em lâu đấy.” Anh thấy cái túi phòng lên chiếc bàn ăn ọp ẹp và mở vali bên cạnh. Đoạn anh bắt đầu chuyển quần áo của cô vào vali. “Dĩ nhiên, trên người em thì trông cái áo khoác đó tuyệt lắm, nhưng thứ gì trên người em mà chẳng tuyệt.”

“Đồ lẻo mép.” Tess tươi cười. “Em yêu cái áo này. Nó là em. Em sẽ mặc nó.”

“Được, tốt thôi. Bất cứ điều gì làm em vui.” Nick gấp bộ quần áo cuối cùng vào vali, đóng lại. “Nào, chúng ta sẵn sàng rồi.”

“Nếu anh nói thế.” Tess lắc đầu. “Nhưng dùng cái túi phòng kia sẽ tiện hơn nhiều.”

“Trong mắt anh thì không.” Nick nhấc vali lên. “Đây là chưa kể đến phẩm giá của anh nữa.”

Nụ cười của Tess nở rộng hơn. “Anh làm gì có phẩm giá.”

“Bên em thì không có.” Nick cười lại với cô, bỗng nhiên thấy ảm áp bởi cô sinh động biết bao khi đứng trước mặt anh, trong lòng chợt vui sướng một cách quái quỷ chỉ vì được ở bên cô. “Đây là lý do chúng ta nên bên nhau. Em có thể giúp anh không tỏ ra nghiêm nghị quá đáng.”

“Tốt cho anh,” Tess khoanh tay nhìn anh, vờ hoài nghi. “Ai sẽ giúp em đây?”

“Anh chứ còn ai,” Nick nói. “Quý thật, này cô em, em không thể nhận ra một anh hùng trong khi em có một người ngay trong phòng khách của mình sao?”

“Là anh á?” Tess nhướn một bên mày.

“Là anh. Tưởng tượng anh mặc áo giáp xem. Tốt hơn nữa là tưởng tượng anh cởi áo giáp ra và làm tình với em.”

Tess khựng lại, chớp mắt nhìn anh, nụ cười của Nick trở nên quý quyết.

“Không,” Tess cự tuyệt. “Đừng có lố bịch thế.”

Nick lắc đầu. “May cho em, anh là một người đàn ông kiên nhẫn.”

“Chuyện đó chả liên quan gì đến em.”

“Được rồi, cứ thế nhé. Chúng ta có thể đi chưa? Anh muốn ít nhất một đôi nắp trục còn lại trên đường về. Mà này, sao em vẫn sống ở khu rác rưởi này thế? Tỉ lệ tội phạm quanh đây hẳn phải ở mức mất kiểm soát.”

“Không đâu.” Tess đột nhiên mang vẻ tội lỗi đủ để khiến Nick tự hỏi liệu tỉ lệ tội phạm có thật sự tệ đến mức làm cô lo lắng. “Và hơn nữa,” cô phản kích, “nếu anh không mang một chiếc ô tô quá đắt giá tới một khu nghèo nàn thì anh sẽ không phải lo lắng về vài đứa nhóc ăn cắp nắp trục xe của anh để bù đắp cho sự mất cân bằng kinh tế. Vậy đó.”

Nick cảm thấy sự phiền phức quen thuộc mang tên Tess lại đang trỗi lên. “Em đang nói rằng mấy gã tội phạm có lý do chính đáng để trộm nắp trục của anh bởi vì hẳn không có nhiều tiền như anh à?” Nick chuyển vali sang tay phải để ngăn mình khỏi siết cổ cô. “Luân thường đạo lý gì thế hả?”

“Em chỉ nói...” Tess lên tiếng, lúc đó Nick nhớ đến cuối tuần và giờ tay lên.

“Chờ chút,” anh nói. “Chúng ta phải trải qua hai ngày bên nhau. Trông em cực tuyệt, trông anh cực tuyệt. Chúng ta rất thích nhau khi chúng ta không tranh cãi. Hơn nữa cả anh và em đều cảm thấy ham muốn mãnh liệt, điều mà về phía anh, chắc như đinh đóng cột, rằng ta nên tuân theo. Vậy tại sao mình không đồng ý với nhau là không đề cập đến quan điểm chính trị cho đến, ờ, xem nào, nửa đêm Chủ nhật nhỉ?”

“Cái gì mà ham muốn? Em không thấy ham muốn tí nào hết.” Tess nhìn đi chỗ khác. “Và em không nói trông anh cực tuyệt.”

“Ha, anh không thế sao?”

Tess miễn cưỡng nhìn lại anh, biết rằng mình đã thua. Anh thật điển trai, thanh lịch trong bộ vest rõ ràng là không có đường nối nào hết, từng lọn tóc sẫm màu nằm đúng vị trí không chê vào đâu được. Duy có khuôn mặt anh là biểu hiện nét yếu đuối của con người, chủ yếu vì anh đang tươi cười với cô. Chính nụ cười đó lần nào cũng chế ngự cô. Bộ vest và kiểu tóc thuộc về chàng Nick luật sư, anh chàng với lối sống vật chất. Với anh ta, cô có thể kháng cự, không nhằm nhò gì hết. Nhưng nụ cười kia thuộc về chàng Nick đã cùng cô xem những bộ phim kinh điển và đưa khăn giấy khi cô khóc. Nó thuộc về chàng Nick bắt chước Bogart tệ nhất thế giới và là người biết thế mà vẫn làm. Nó thuộc về chàng Nick đã giúp một học sinh của cô thoát khỏi rắc rối với cảnh sát khi thằng bé bị bắt vì cố ý phá hoại trường, là người đã đặt lòng kính Chúa vào thằng bé để nó không bao giờ đụng đến bình phun sơn lần nữa.

Nụ cười ấy vẫn luôn mách bảo với cô rằng chàng Nick thật sự đã bị chặn lại bên trong gã Nick anh-sẽ-trở-thành-cộng-sự-trước-tuổi-bốn-mươi mặc toàn hàng hiệu. Có lẽ đó là lý do vì sao cô vẫn luôn mơ tưởng, dù đi ngược lại quyết tâm của mình, về chuyện giật bộ vest đó khỏi người anh.

Cô đầu hàng, bước tới cửa. “Được rồi, trông anh cực tuyệt. Xin lỗi vì đã ác miệng. Em lo lắng về kỳ nghỉ cuối tuần này. Em không muốn làm anh thất vọng.”

“Không đâu,” Nick nói.

Tess lắc đầu. “Em không giỏi nói dối. Hay biết vâng lời. Và em nghĩ Norbert Welch là một gã

hay chỉ trích cay độc đáng ghét, kẻ làm dịu sự tự ti của mình bằng cách cố ý chọc tức người khác với đồng thiếu thuyết tự mãn của ông ta. Mặc dù chắc là em không nên đề cập đến chuyện đó trong đợt cuối tuần này.”

“Chắc là không nên,” Nick nói. “Nhưng dù sao thì đảm bảo là em sẽ nói cho xem.” Giọng anh nghe cam chịu nhưng không cau có. Thật ra, dường như anh khá vui vẻ.

“Anh thật sự lạc quan về vụ này phải không?” Tess nói, mỉm cười vì anh có vẻ hớn hờ thật lòng. “Anh thật sự nghĩ là vụ này sẽ thành công ấy.”

“Anh chỉ sung sướng vì lại được ở bên em. Anh nhớ em.”

Tess ngừng cười. “Ồ.”

“Anh biết.” Nick dựa vào tường, vali lủng lẳng một bên tay. “Đừng nói gì hết. Em hoàn toàn thoải mái khi không có anh.”

“Không, em cũng nhớ anh,” Tess thừa nhận. “Em ghét thế, nhưng đúng vậy.”

“Anh biết em có nhớ,” Nick nói. “Mặc dù anh ngạc nhiên là em đã thừa nhận.”

“Em đang cố gắng nhớ xem sự tự tin hay quan điểm chính trị của anh làm em khó chịu hơn,” Tess nói.

“Quên cái đó đi,” Nick nói. “Tập trung vào điều thu hút em về phía anh nào.”

Tess cảm cái mắc treo chiếc váy bọc trong lớp ni lông, băng qua anh tới cửa. “Vậy thì chắc đó hẳn là tình bạn tốt của anh, thứ giúp em giặt quần áo trong tầng hầm mà không bị bóp cổ từ phía sau.”

“Cứ chống cự đi,” Nick lẻo đẻo theo cô ra ngoài. “Chẳng giúp ích gì được em đâu. Em có thứ tốt nhất rồi cưng ới.”

Anh cười toe khi cô khịt mũi vờ ghê tởm và khóa cửa lại sau lưng họ.

Chương 4

Chuyến hành trình tới Kentucky trong bóng chiều tà tháng Chín thật dễ chịu. Tess để mặc tâm trí mình thư thả, mơ màng bởi ánh nắng ấm áp đang chậm chậm chuyển sang bóng tối nhá nhem dịu mát bên ngoài cửa xe. Ô-tô của Nick là một chiếc Cobra đen rất đắt tiền và cực kỳ phô trương, nhưng nó chạy êm như ru. Cô rúc mình sâu hơn vào trong ghế, thưởng thức tiện nghi của lớp vải da mềm mượt.

“Em yêu cái xe này,” mãi sau cô nói.

Nick nhìn cô, ngạc nhiên. “Thật không? Biểu tượng cực kỳ đắt giá của thói tiêu dùng phô trương này á? Anh không tin.”

“À, đúng là vậy. Nhưng không có nghĩa là nó không hấp dẫn.” Cô quay đầu nhìn anh. “Anh biết không, em cũng thích ở bên anh nữa. Những khi anh như thế này. Em có thể đi như vậy mãi.”

“Anh đã biết em dễ bị anh điều khiển mà,” Nick nói. “Hành xử cho đúng, cưng, rồi anh sẽ lái xe đưa em về nhà nữa.”

“Anh làm trò Bogart tệ nhất thế giới.”

“Ừ đấy, nhưng anh đang tiến bộ hơn.”

“Ừ, nhưng vẫn là tệ nhất.”

Nick tươi cười với cô, và Tess cảm thấy trái tim mình chao đảo một chút. *Thôi đi*, cô tự nhủ.

“Em biết không, ý định làm việc cho Decker của em rất tuyệt,” Nick nói khi ngoặt xe lên cây cầu bắc qua sông Ohio. “Nó sẽ là bước tiến nghề nghiệp tốt cho em.”

“Đó không phải là bước tiến nghề nghiệp,” Tess ngẩng cổ ra nhìn mặt nước như con nít. “Em chỉ cần tự nuôi mình để có thể làm việc ở Hội.”

“Này, anh không hiểu chuyện ấy,” Nick nói. “Dạy là dạy. Sự khác biệt duy nhất giữa Hội và Decker là ở Decker em sẽ nhận được tiền lương kha khá và – thêm phần hay nữa – em sẽ không bị bóp cổ từ phía sau.”

“Không,” Tess nói. “Sự khác biệt là đám trẻ ở Hội cần em hơn đám trẻ ở Decker. Nhưng tất cả chúng đều là trẻ con, nên cũng không sao. Em thích trẻ con.” Cô tự lự nhìn dòng nước. “Em nghĩ mình thích sống trên một nhà thuyền.”

“Decker là một bước tiến lớn,” Nick tiếp tục. “Nếu Sigler thích em, em có thể dễ dàng chuyển vào ban quản trị...”

“Em thà chết còn hơn,” Tess nói. “Chính xác thì nhà thuyền hoạt động thế nào nhỉ? Ý em là hệ thống ống nước ấy.”

“...và với trí thông minh cùng sự tập trung của mình em có thể điều hành nơi đó trong vòng một năm,” Nick kết thúc. “Anh nghĩ đây chính là điều em cần để sắp xếp lại đời mình.”

“Cái gì?” Tess hỏi. “Điều hành nơi nào?”

“Em, trong ban quản trị của Decker,” Nick nhắc lại. “Ý tưởng tuyệt vời.”

Tess lắc đầu không tin nổi. “Cho em ra khỏi xe.”

“Sao?” Nick giật mình. “Có gì sai à?”

“Nghe em này, thật cẩn thận,” Tess nói. “Em không muốn điều hành Học viện Decker. Em muốn dạy ở Hội, nơi mà em tạo ra sự khác biệt. Để làm việc ấy, hầu như em sẽ làm bất cứ điều gì, nhưng em sẽ không bao giờ, trong bất cứ hoàn cảnh nào, trở thành một nhà quản lý và loanh quanh trong một bộ đồ lịch lãm. Mớ đồ lịch lãm làm em khó chịu. Thế đã rõ ràng chưa?”

Nick nhún vai. “Rõ rồi. Chỉ là một ý nghĩ thôi mà.”

“Anh có những ý nghĩ thật kinh khủng,” Tess nói. “Giữ chúng cho mình ấy. Giờ nói về căn nhà thuyền của em...”

“Em có nhà thuyền á?” Nick hỏi. “Em có nhà thuyền từ khi nào đấy? Em đang nói về chuyện gì?”

“Và người ta vẫn nói rằng giao tiếp là cơ sở của một cuộc hôn nhân tốt đẹp,” Tess buồn bã nói. “Chúng ta tiêu tùng rồi. Dĩ nhiên, em đã biết trước. Cái tạp dề là một lời cảnh báo nghiêm túc.”

“Anh cũng không hiểu vụ tạp dề,” Nick nói. “Nó là ảo tưởng kiểu Betty Crocker à?”

“Em đã nghĩ về chuyện nướng bánh và sau đó làm tình trên bàn ăn.”

“Em biết nướng bánh sao?” Nick hỏi, ngò vức.

“Không,” Tess nói. “Em đã bảo rồi, đó là tưởng tượng.”

“Đúng thế,” Nick nói. “Nhưng em *có thể* làm tình trên bàn ăn. Anh nghĩ chuyện đó cần được thảo luận kỹ hơn. Ví dụ sau này, trong bếp của anh.”

“Em cũng có thể làm tình trên ghế trước ô-tô nữa,” Tess nói. “Còn lâu anh mới biết chuyện đó, Ngài Bảo thủ ạ.”

“Nhắc đến bảo thủ mới nhớ,” Nick hấp tấp thay đổi chủ đề. “cảm ơn em đã kiếm bạn hẹn cho Park.”

“Ồ,” Tess nói một cách ngây thơ. “Anh đã nói chuyện với anh ta à? Anh ta nói gì về cô ấy?”

“Không gì cả.” Nick nghi ngờ nhìn cô. “Em đã làm gì? Cô ấy là ai?”

“Ồi đừng lo,” Tess nói. “Cô ấy là người có thể lo liệu bất kỳ tình huống nào. Cô ấy sẽ trở thành người như Park muốn.” Cô khựng lại khi nghĩ đến đó. “Trong phạm vi đúng mực. Park sẽ không xé rào trong lần hẹn hò đầu tiên đâu chứ?”

Về mặt Nick nói rằng “*Chắc chắn là thế*,” nhưng anh nói. “Dĩ nhiên không đâu. Đừng lo.”

“Kể cho em về cái thỏa thuận cộng sự này đi,” Tess chặn lời trước khi anh có thể hỏi thêm câu nào, và Nick mỉm cười rồi bắt đầu nói về ý nghĩa của việc gắn tên anh lên cửa.

Hai giờ sau đó, khi hoàng hôn đã phủ kín Kentucky, họ đã tới ngôi nhà vùng quê của Welch,

ngôi nhà màu trắng lộng lẫy được vây quanh bởi những ngọn đồi nhấp nhô, hàng rào trắng tinh cùng bảy ngựa xinh đẹp với số lượng nhiều đến nỗi Tess toàn tâm chờ đợi trông thấy nàng Liz Taylor²¹ trẻ trung nức nở trên bờm ngựa xuất hiện bất kỳ lúc nào.

“Trông như một phim trường ấy,” Tess nói khi Nick lái xe vào con đường làng xa tít dẫn vào trong.

“*Hạ nóng kéo dài năm ấy*,” Nick nói. “Bộ phim hay tuyệt.”

“Vói Welch trong vai Will Varner?” Tess ngẫm nghĩ. “Được đấy.”

“Chắc chắn rồi,” Nick nói. “Và anh sẽ đóng vai của Paul Newman còn em có thể chọn vai của Joanne Woodward.”

“Được đấy,” Tess nói. “Như em nhớ, họ không ngủ với nhau trong phim đó. Chỉ có nhiều căng thẳng vì ham muốn thôi.”

“Họ sắp tiến hành ở cuối phim,” Nick nói. “Họ cười đùa trong phòng ngủ.”

“Họ sắp kết hôn,” Tess chỉ ra.

Nick đỗ lại cạnh xe Park ở cuối đường. “Có thể được đấy.”

“Gì cơ?”

Nick rời xe, đi vòng sang mở cửa cho cô, nhưng cô đã đặt chân trên nền sỏi.

“Anh nói, ‘có thể được đấy,’” Nick lặp lại khi giúp cô đứng thẳng dậy.

“Kết hôn á? Chúng ta à? Anh lẩn thẩn hả?”

“Ừ,” Nick nói. “Nhưng chỉ là điên do hoàn cảnh thôi. Khi không ở bên em, anh là người trưởng thành hoàn toàn biết nghĩ. Đừng lo. Một khi anh quay về thành phố thì sẽ bình thường lại thôi.”

“Thế thì cho đến lúc đó, cô đừng có nêu ra bất kỳ gợi ý điên khùng nào nữa,” Tess nói. “Chúng ta đang ở nơi công cộng.”

Cô giật mạnh gấu áo khoác và bắt đầu bước lên bậc thang.

“Em này...” Nick lên tiếng, nhưng lúc đó cánh cửa mở ra, anh đành ngậm miệng lại. Tess nhìn lên, bắt gặp một thân hình già cỗi trong bộ lễ phục giản dị điềm tĩnh đang đứng đợi trước mặt cô, ánh sáng từ sảnh chiếu sáng sau lưng. Trông ông ta như sự giao hòa giữa Abraham Lincoln và Lurch của Gia đình Addams.

“Xin chào,” Tess giơ tay ra. “Tôi là Tess Newhart.”

“Hân hạnh, cô Newhart,” người đàn ông cúi đầu. “Tôi là Henderson, người hầu của ngài Welch.” Ông ta bước lùi khỏi cửa, Tess hạ tay xuống, bước qua, bị Nick cùng chiếc vali đẩy từ phía sau.

“Mời các vị theo tôi,” Henderson nói, “Tôi sẽ đưa các vị tới phòng. Tôi hy vọng các vị sẽ thấy dễ chịu nhất trong thời gian lưu lại với chúng tôi.”

“Ồ, tôi cũng vậy,” Tess nói, đoạn cau mày khi Nick đập vali vào người cô để bảo cô ngậm

miệng. “Em không biết người ta vẫn còn người hầu đấy,” Tess thì thầm với Nick khi họ theo Handerson đi lên cầu thang mang phong cách bộ phim *Cuốn theo chiều gió*. “Anh nghĩ ông ta kiếm được người này ở đâu? Công ty Sears chẳng?”

“Đừng bắt đầu,” Nick nói, và Tess cười.

Cô lại cười khi đứng trong phòng mình, cửa đóng sau lưng. Phòng ngủ mênh mông được trang trí bằng giấy dán tường màu xanh nhạt của Early American và trang hoàng bằng đồ gỗ Early American đồ sộ. Chiếc giường được chạm khắc tỉ mỉ nằm chình ình với đồng gối thêu hoa xanh chất cao, cách có vài phân một tấm vải thêu đề rằng “Nhàn rồi dễ phát sinh rắc rối.”

Nick bước vào qua phòng tắm thông từ phòng anh sang phòng cô để xem thứ gì tức cười vậy.

“Tặng cho ông ta lời khen về khiếu hài hước.” Tess ra hiệu vào mẫu thêu. “Thật là thứ đáng để treo bên trên giường ngủ.”

“Này em,” Nick nhìn cô dò xét, “anh có đôi tay nhàn rồi.”

Tess nhướn mày nhìn anh, trong đầu đập mạnh lên những ý nghĩ phản bội của mình về việc đôi tay đó có thể làm. “Đầu óc anh nhàn rồi thì có. Hai chuyện này không giống nhau.”

“Ồ, tới đây nào và để cả hai thứ cùng bận rộn.” Nick tươi cười với cô, Tess cảm thấy hơi thờ mình ghen lại. Cô lui một bước.

“Em không nghĩ vậy,” cô nói.

Nick hát đầu về phía tấm vải thêu. “Đấy là việc làm có lương tâm nhất đấy. Em sẽ không muốn anh vương vào chuyện gì rắc rối chứ?”

“Theo như em thấy, anh đã gặp rắc rối rồi,” Tess nói. “Em không thể tin anh đang cố cảm dỗ em bằng một cái mẫu thêu.”

“Anh chỉ nghĩ đó là một ý kiến đáng cân nhắc nghiêm túc.”

“Ồ, anh sẽ có nhiều thời giờ để cân nhắc nó một cách nghiêm túc vào tối nay,” Tess nói. “Trong phòng ngủ của anh. Cút đi.”

Tiệc trước bữa tối đầy nhóc người, dù vậy, không khí bữa tiệc vẫn thật trang trọng khi Nick dẫn nàng Tess-váy nhiễu đen bước vào căn phòng khách tuy nam tính nhưng không kém phần trang nhã của ngài Welch. Nơi đó bày ra vẻ phô trương kín đáo với những món nội thất bằng gỗ hồ đào đồ sộ, đồ đạc làm từ da thuộc màu cà phê, các bức tường kẻ sọc màu be và số lượng kèn đồng đủ để cung cấp cho một ban nhạc. Welch đã trang hoàng ngôi nhà của mình bằng tiền bạc, đồ da, những kệ rượu và hàng bộ sách bọc da dê chưa-bao-giờ-mở đồng bộ, sau đó lấp đầy nó bằng đám người có bờ môi trên cứng đờ mặc những bộ đồ được cắt may khéo đến nỗi chắc chúng có thể tự đứng một mình.

Tess có cảm giác người mình đang cứng đờ, liền tự nhủ hãy thoải mái, ngậm miệng lại và cư xử cho tử tế. Chỉ hai ngày thôi, và chắc là trông cô chín chắn hơn trong chiếc váy nhiễu này, khi mà cái váy đã được là phẳng hoàn mỹ bởi Handerson, người đã xuất hiện trước cửa phòng cô để gợi ý rằng quần áo của cô có thể đã bị đảo lộn trong lúc đỗ xe. Henderson quá tài năng trong việc xoay xở để câu chuyện nghe như thể những nếp nhăn là lỗi lầm của ông ta, và Tess đã đưa chiếc váy ra vì cô không đang tâm khiến ông ta thất vọng khi bác bỏ lời đề nghị. Lúc này ông ta đang lặng lẽ đảm bảo rằng mọi người đều có mặt tại bữa tiệc đứng, với rượu đầy ly và không nâng đồ bạc. Nội việc quan sát Henderson không thôi có thể đáng đánh đổi cả cuối tuần, Tess nghĩ khi Nick dắt cô qua

tắm tắm sang trọng để tới quầy bar. Thật hiếm gặp một người đàn ông chỉ đơn thuần là quan tâm tới mọi thứ và rồi lảng lảng biến mất vào một nơi không ai để ý. Đây hẳn là lý do đàn ông thích có vợ. Vì không thích hợp để làm vợ, có lẽ một ngày nào đó cô có thể kiếm một chàng Henderson. Biết đâu Nick sẽ tặng cô một người nhân lễ Giáng sinh. Việc này khiến cô có vẻ vụ lợi, nhưng cô sẵn lòng chia sẻ ông ta với Gina. Gina sẽ thích có một chàng Henderson.

Đoạn Tess thấy Gina đang đứng bên quầy bar, ngược nhìn Park với khuôn mặt ửng đỏ.

Không hay rồi.

“Gì vậy?” Nick hỏi.

“Không có gì,” Tess lơ đãng trả lời anh. Hẳn là Park đã khoe sức quyến rũ trên đường tới đây. Cô nhìn anh ta và Gina một lúc, sau đó cố gắng bắt mình suy nghĩ công bằng. Anh ta đang cúi xuống mỉm cười với Gina, cùng bạn cô cười đùa gì đấy, rõ ràng là say sưa để tâm tới cô ấy. Đừng hỏi vì sao mặt mày Gina lại bừng đỏ. Tuy nhiên, không có lý gì trong việc Gina dính líu với Park. Nhờ ơn Park, những ngôi sao điện ảnh trông cũng đáng tin.

“Gina kìa,” Nick giật mình thốt lên.

“Dĩ nhiên là Gina rồi,” Tess vẫn còn bực mình với Park. “Anh đã bảo em kiếm cho Park một bạn hẹn.”

“Anh đã bảo em kiếm cho anh ấy một bạn hẹn đoạn trang cơ mà.”

“Này.” Tess chuyển sự khó chịu của mình sang gã luật sư Nick. “Anh đang coi thường bạn thân nhất của em. Thôi đi.”

“Anh quý Gina,” Nick nói, đoạn nhìn trở lại quầy rượu với vẻ mặt bồn chồn. “Nhưng thẳng thắn mà nói anh không nghĩ cách nói năng và kẻo cao su của cô ấy hợp với loại tiệc này.”

“Cô ấy sẽ làm tốt,” Tess lạnh lùng đáp và giậm chân thành thật bước về phía quầy, tức giận với Nick, với Park và với chính mình vì đã kéo Gina vào chuyện này.

“Ôi tuyệt. Gặp tận mặt Tess Chân-thật cơ đấy,” Park kêu lên khi hai người tới chỗ họ. “Cô gái đáng yêu nhất thành phố.” Anh ta nhìn Nick. “Tớ cho là cậu bắt buộc phải thế.”

Cơn giận của Tess bùng lên. Đây là cái gã ngu ngốc đã rù rê Nick sa vào lối sống trưởng giả, và giờ anh ta đang chế nhạo cô. Mọi ý muốn phản kháng cô có với gã chủ nhà, những kẻ quản trị Hội và Nick nhập lại làm một trong cái nhìn trừng trừng cô dành cho Park. “Thật tuyệt khi được gặp anh, Park,” cô nói. “Tôi đã bao giờ báo rằng tên anh nghe như xóm liều chưa?”

“Tess,” Gina yếu ớt can ngăn.

“Vẫn tệ nhị như thế, tôi thấy rồi.” Park trừng trừng nhìn lại.

“Vẫn nâu bóng như thế, tôi thấy rồi.” Tess không vừa gì. “Anh biết không, những nghiên cứu đã chỉ ra rằng việc tắm nắng quá mức...”

“Gina, trông cô tuyệt quá,” Nick nhanh trí đá vào mắt cá chân Tess.

“...có thể dẫn đến ung thư da và lão hóa sớm,” Tess dịch khỏi tầm với của Nick. “Chỉ muốn anh biết thế.”

“Cảm ơn,” Park vờ vọt. “Tôi cảm động quá.”

“Ôi, Tess,” Gina kêu lên.

“Thôi nào, Tess,” Nick thăm thì. “Từ tể đi.”

“Anh ta bắt đầu trước,” Tess nói.

“Ô, làm vậy là chín chắn lắm đấy,” Nick nói. “Em có thể làm ơn hành xử như người lớn không?”

“Tess,” Gina nài nỉ.

“Được, được. Tôi xin lỗi. Hãy thử lại.” Tess hít một hơi thật sâu và nở một nụ cười thật rạng rỡ khoe hết cả răng. “Chào Park, thật vui được gặp lại anh.”

Park mím môi cười lại. “Lúc nào cũng vinh hạnh hết, Tess à.”

“Coi đây,” Nick nói, “không khó lắm phải không nào?”

Tess ném cho anh một cái nhìn khinh thường rồi nắm lấy cánh tay Gina. “Tớ cần nói chuyện với cậu,” cô rì rầm trước khi quay sang nói với Park và Nick, “Gina và tôi sẽ đi tìm phòng vệ sinh nữ để tô lại son môi.”

Cả ba người họ nhìn cô với cấp độ ngạc nhiên khác nhau.

“Được rồi,” Tess nói. “Gina sẽ tô lại môi, còn tôi sẽ bắt đầu tô.”

“Đúng rồi,” Gina đón lấy ẩn ý của cô. “Ý hay đấy.”

Tess kéo Gina lên tầng trên, vào phòng tắm của chủ nhà để tìm kiếm sự riêng tư. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, cô quay sang nhìn Gina. “Tớ lo cho cậu. Dính vào Park sẽ là ý tồi đấy.”

“Nhìn phòng tắm này.” Gina băng qua căn phòng với các bức tường lát đá sơn tay màu xanh bạc hà để sờ vào chiếc bồn tắm khổng lồ bằng sứ màu xanh nhạt. “Tớ không nghĩ là mình từng thấy gạch lát không có đến một tẹo mốc. Nơi này quá *đẹp*.”

Tess cúi đầu xuống bên dưới một chùm trong cả tá đám dương xỉ treo lơ lửng từ trần nhà và nhìn quanh, khó chịu. “Nếu rừng mưa nhiệt đới trông như thế này, tớ sẽ ngừng nỗ lực cứu nó.”

“Ôi Tess.” Gina ngồi xuống, người lún sâu vào chiếc ghế mây bên cạnh bồn tắm. “Thừa nhận đi. Đây là thiên đường.”

“Không hề. Cậu chỉ bị nhầm lẫn bởi mớ cây cối thôi. Chẳng qua đây là một phòng tắm khoe khoang quá đỗi. Tớ cược là Norbert Welch mặc xà-rông khi ông ta ở trong này. À không. Đàn ông không mặc xà-rông, mà là đóng khố.” Cô hình dung ra Welch với diện mạo cô đã thấy trên bức hình phía sau cuốn sách gần đây nhất của ông ta, nhỏ con, lực lưỡng và sung sĩa, chỉ có điều lần này mặc khố. “Có lẽ là không.”

“Ý tớ không chỉ là về bồn tắm,” Gina nói. “Ý tớ là mọi thứ. Mọi thứ về cách sống của những người này. Park đã đưa tớ đi uống nước trước khi lên đường. Ở quán The Levee đấy.” Giọng cô hạ dần và im lặng khi đến từ cuối cùng.

“Tớ từng đến đó,” Tess gật đầu. “Nick có đưa tớ đi một lần. Đồ ăn quá đắt, phục vụ xun xoe và rượu hảo hạng. Nếu họ bán hàng cho khách kiểu lái-quả²², tớ sẽ cân nhắc việc quay lại vì rượu.”

“Nó quá đẹp,” Gina tiếp tục, không nghe thấy lời Tess nói. “Ai cũng hết sức tử tế và không có

giá nào ghi trong thực đơn.”

“Nếu cậu cần hỏi giá thì nghĩa là cậu không thể trả được,” Tess nói. “Và họ không từ tể. Họ đang nịnh hót cậu. Nếu cậu không có tiền tài địa vị thì họ đã nói như tát nước vào mặt cậu rồi.”

“Ồ, đây chính là vấn đề,” Gina nói. “Tớ không có tiền tài địa vị. Nhưng khi tớ đi cùng Park, tớ là một người quan trọng.”

“Cuộc nói chuyện này đang trở nên khó chịu đấy,” Tess tỏ ra nghiêm nghị. “Cậu đâu phải không có địa vị.”

Gina chậm rãi thụt người lại trong ghế, những ngón tay lướt đi lướt lại lên lớp sứ không tì vết của bồn tắm bên cạnh khi cô nói. “Từ lúc Park đón tớ, tớ không lo lắng về chuyện gì nữa. Tớ biết rằng xe sẽ không hỏng, rằng sẽ có đủ tiền trả cho đồ uống, rằng Park sẽ không vứt tớ xuống ghế xe, mặc dù chuyện đó không sao cả vì đòn đánh vào hạ bộ của tớ không còn tốt như xưa.”

“Đừng có đánh cược vào phần Park-và-cái-ghế-xe,” Tess nói, nhưng giọng cô như xao lãng. Cô trượt lưng xuống cửa phòng để ngồi trên sàn, cô không làm rách đường nối trên váy. “Cậu vẫn nghiêm túc về chuyện từ bỏ nghề múa hát?”

“Ừ.” Gina bắt gặp ánh mắt của Tess. “Tớ xong rồi. Tớ thấy mệt mỏi và đau nhức. Tớ đã luôn đau nhức, mọi vũ công đều bị, nhưng giờ cơn đau còn tệ hơn. Tớ muốn ổn định, kiếm một công việc tử tế trong nhà hát như là bán vé hay đại loại thế, sau đó tìm một người đàn ông tốt, sinh vài đứa nhóc và có cuộc sống thực sự.”

Tess dựa đầu vào cửa, nhắm mắt. “Nói với tớ rằng cậu không nghĩ Park là người đàn ông tốt.”

“Nghe này.” Gina nghiêng đầu. “Tớ biết rằng chuyện lấy Park không dành cho tớ. Nhưng anh ấy là người đàn ông tốt. Và anh ấy đã đối xử với tớ như một bà hoàng cả tối nay. Tớ chưa từng hẹn hò với ai như anh ấy.”

“Tớ có thể tin vụ đó,” Tess nói. “Làm gì có ai như anh ta. Anh ta là Andrew Dice Clay²³ có giáo dục.”

“Không đâu,” Gina khẳng định. “Anh ấy *tử tế*. Anh ấy là người tốt. Tớ *thích* anh ấy.”

“Tốt thôi.” Tess nắm chặt hai tay, lo lắng. “Tốt. Chỉ đừng có nghiêm túc về anh ta. Đừng trông mong gì anh ta.”

Gina cười rầu rĩ. “Ồ không. Tớ biết anh ấy không phải là tương lai của mình. Thực ra, tớ đang xây dựng tương lai đấy. Nhà hát Charles cần một thư ký. Tớ có buổi phỏng vấn vào chiều thứ Hai.”

“Thư ký á?” Tess có một ảo cảnh sống động khủng khiếp về cảnh Gina dán mắt vào máy đánh chữ. “Cậu đâu biết đánh máy. Nghĩ gì khác đi.”

Gina ngồi sụp xuống ghế lần nữa. “Cậu có thể động viên tớ một lần trong đời không?”

“Tớ xin lỗi,” Về mặt bạn mình làm Tess bị kinh hãi. “Tớ thật lòng xin lỗi. Tớ nghĩ cậu sẽ là một đóng góp tuyệt vời với bất kỳ nhà hát nào. Tớ nghĩ cậu là điều tốt nhất từng xảy đến với Park. Tớ nghĩ cậu là người bạn tốt nhất tớ từng có, và tớ thật lòng xin lỗi vì đã nói năng không suy nghĩ như vậy. Cho tớ một phút và tớ sẽ động viên cậu. Chẳng là tớ đã không nghĩ gì hết.”

“Cậu không cần một phút đâu,” Gina ủ rũ nói. “Chắc là Park đã bắt đầu tìm một phụ nữ khác rồi, và cậu nói đúng, tớ không biết đánh máy.”

Tess lắc đầu, gom góp hết mọi suy nghĩ để tìm điều gì đó tích cực. “Chuyện đó không thành vấn đề. Cậu biết rõ nhà hát hơn bất cứ thư ký nào. Và cậu biết người trong nhà hát ra sao. Họ hẳn là điên nếu không tóm cậu vào vị trí trợ lý điều hành. Tớ nghĩ cậu nên bảo họ như thế.” Tess trở nên nhiệt thành với chủ đề đó. “Họ hẳn là điên nếu lãng phí cậu vào việc đánh máy với làm hồ sơ. Kể cho họ mọi việc cậu đã làm, mọi thứ cậu biết, kể cho họ...”

“Tess...”

Tess ngừng lời.

“Không sao đâu,” Gina nói. “Phần việc làm không ghê gớm đến thế. Nhưng làm ơn, để tớ trải qua cuối tuần này với Park mà không bị lời cạnh khỏe nào cả.”

Tess nuốt xuống. “Cậu sẽ có.”

“Cảm ơn.” Gina cắn môi.

Tess chớp lại những giọt nước mắt không hiểu bằng cách nào đã dâng lên khi cô không chú ý. “Nhưng nếu anh ta không đối tốt với cậu, tớ sẽ dàn cho hắn nhừ tử.”

“Anh ấy đối tốt với tớ,” Gina nói. “Thật đấy. Anh ấy đã bảo rằng tớ là người thú vị nhất anh ấy từng hẹn hò, rằng tớ làm anh ấy cười, rằng tớ đẹp. Anh ấy nghĩ tớ đẹp.”

“Cậu xinh đẹp thật mà.”

“Trông tớ như người Ý,” Gina nói.

“Cậu là người Ý mà,” Tess lúng túng. “Một người Ý xinh đẹp.”

“Tớ biết,” Gina trông u sầu hơn. “Nhưng chắc Park thuộc tuýp người chỉ hẹn hò với những cô gái thuộc tầng lớp thượng lưu trong xã hội. Những cô nàng thượng lưu được giáo dục ở các trường đại học nổi tiếng. Thế mà anh ấy nghĩ tớ đẹp.”

“Ha, quý thật, anh ta nên thế,” Tess nói. “Thậm chí tớ không nghĩ Park là một gã hợm hĩnh đến mức chỉ hẹn hò với mấy ả tóc vàng của Ivy League.”

“Cậu không hiểu,” Gina nói. “Thậm chí tớ chưa từng tốt nghiệp phổ thông, vậy mà anh ấy vẫn lắng nghe tớ. Anh ấy thật tuyệt vời.”

“Tớ không nghĩ giáo dục là tiêu chuẩn quan trọng đối với người hẹn hò của Park,” Tess nói. “Và ai thèm quan tâm cậu đã tốt nghiệp hay chưa? Cậu vẫn là người tuyệt vời, và bởi đã đi khắp nơi nên cậu cực kỳ uyên bác. Dĩ nhiên anh ta phải lắng nghe cậu.”

“Cậu không hiểu,” Gina nói, tỏ ra vô vọng.

“Được rồi,” Tess hòa hoãn, nhưng cô có cảm giác nôn nao vì cô hiểu, quá hiểu là khác. Gina đã phải lòng Park và tất cả là lỗi của cô. Cô đã đưa họ đến với nhau. *Làm tốt đấy, Tess*, cô tự nhủ, đoạn lắc đầu khi Gina cau mày nhìn cô. “Được rồi,” cô lặp lại. “Lần này tớ sẽ theo cậu.”

“Tốt.” Gina nuốt nước bọt một cách lo lắng. “Cậu nghĩ tớ nhai kẹo được không?”

“Không,” Tess nói. “Nhưng quý thật, cứ nhai đi.”

“Không,” Gina nói. “Tớ sẽ không làm Park ngượng. Nếu cậu thấy tớ làm gì ngốc nghếch thì nhớ can nhé.”

“Đừng thay đổi vì anh ta,” Tess nài ni, trông thất kinh. “Đừng làm thế. Cậu là một người tuyệt vời.”

“Chỉ dịp này thôi,” Gina nói. “Chỉ dịp này thôi.”

“Vào phòng tắm lâu đây,” Nick nói khi hai người phụ nữ quay lại bữa tiệc, nhưng anh cười với Tess như thể anh nhớ cô, và cô thấy hài lòng rồi ngay lập tức máng mình vì cảm thấy như thế. Tuyệt thật, anh nhớ cô. Thì sao nào. Sau đó anh choàng tay quanh người cô, và Tess quên bằng cả Gina lẫn những vấn đề của cô ấy trong một khoảnh khắc, chỉ để tâm hưởng thụ cảm giác về sức nặng và hơi ấm của tay anh trên lưng mình cùng với sự dễ chịu khi lại ở bên anh. Bình tĩnh, cô tự nhủ, cố gắng một cách khó khăn để không dựa vào anh. *Vượt qua tuần này rồi biến đi, vì người đàn ông này không dành cho mày. Anh ta có những phẩm chất tệ hại và những tham vọng còn kinh khủng hơn. Nhớ lấy điều đó.*

Nhưng những gì cô nói ra miệng là, “Bọn em bị lạc trong mớ dương xỉ. Họ nên treo dao rựa trên cửa mới phải.”

“Được rồi, đừng biến mất nữa,” Nick nói. “Chúng ta sắp dùng bữa tối.” Đoạn anh cúi xuống, thì thầm vào tai cô, “Có hai thành viên của ban quản trị Decker ở đây. Để ý mình, chớ nói bất cứ điều gì gây tranh cãi và hãy mỉm cười với tất cả mọi người.”

“Thành viên ban quản trị Decker là những ai?” Tess thăm thì hỏi lại.

“Annalise Donaldson và Robert Tyler.” Nick gật đầu hướng tới một người đàn ông tóc muối tiêu đẩy dĩa bên kia phòng. “Đó là Tyler. Anh vẫn chưa thấy Donaldson, nhưng bà ta ở đây. Welch bảo vậy.”

“Donaldson, Tyler,” Tess nói. “Bà này sưu tầm các tác phẩm bằng đất nung, ông kia là người hâm mộ nhiệt thành của Bengals²⁴.”

Nick nhướn một bên mày. “Và làm sao chúng ta biết điều ấy?”

“Chúng ta đã nghiên cứu,” Tess nói. “Dẫn em tới chỗ họ. Em đã sẵn sàng.”

“Bữa tối đã được phục vụ,” Henderson thông báo.

Hiển nhiên Welch đã từ bỏ ham muốn xài chất liệu da trong phòng ăn, nhưng đám đồ gỗ hồ đào to tướng vẫn tràn khắp và cùng loại giấy dán màu be sọc trên tường. Tess suy luận rằng có lẽ ông ta đã kiếm được một thỏa thuận với nơi cung cấp đồ gỗ và giấy dán tường, nhưng trước khi cô có thể chia sẻ giả thuyết ấy với Nick thì Henderson đã chỉ chỗ ngồi cho họ. Tess ngồi kế bên Norbert Welch ở đầu bàn, Nick bên phải cô, Park và Gina ngồi đối diện họ phía bên kia bàn, còn một ghế trống. Một phụ nữ tóc vàng hấp dẫn tới chiếm cái ghế giữa Welch và Park.

“Vậy ra đây là người phụ nữ bé nhỏ của cậu,” Welch bảo Nick khi họ tới bàn, và Tess quay sang nhìn ông ta, vẻ khó tin. Chưa từng có ai trong đời Tess gọi cô là người phụ nữ bé nhỏ.

Đối với hình tượng một nhà văn Mỹ xuất sắc, ông ta trẻ hơn và nhỏ con hơn nhiều so với những gì cô mong đợi, thậm chí sau khi nhìn thấy bức ảnh trên bìa sách. Ông ta chỉ độ hơn năm mươi và tầm mắt thấp hơn tầm mắt cô tới năm bảy phân, tức là chỉ cao đến một mét sáu bảy là hết mức. Nhưng khuôn mặt ông ta xứng danh huyền thoại. Welch có dáng vẻ của một người có tiếng trong giới văn học đúng theo khuôn mẫu: đám tóc trắng dày như bờm dài đến nỗi che khuất tai gọn thành sóng quanh gương mặt vuông chữ điền méo mó, kiểu mặt của một võ sĩ đấu thương dạn dày được chạm khắc nét cau có vĩnh cửu. Ông ta là người duy nhất trong phòng trông như thể không được thiết kế cho phù hợp với nội thất trang trí.

Tess chớp mắt khi nhận thấy ông ta quan sát cô kỹ càng như cô đang quan sát ông ta.

“Thật vui được gặp lại ngài,” Nick nói khi anh vói qua Tess để bắt tay Welch. “Tôi không nghĩ là ngài từng gặp hôn thê của tôi, Tess Newhart.”

“Tôi không nghĩ mình có gặp,” giọng Welch âm ỉ như sấm. “Vậy ra cô là bà Jamieson tương lai.”

Tess nén lại ý muốn giải thích rằng mình sẽ giữ tên thời con gái²⁵, và rồi lý lẽ tranh luận rằng cô sẽ không lấy Nick. Bởi vậy cô mỉm cười và nghe Nick thờ dài nhẹ nhõm rất khẽ. “Là tôi. Cảm ơn vì đã mời chúng tôi tới nhà ngài. Chúng tôi vô cùng thích thú. Và tôi không thể chờ đến lúc được nghe cuốn sách mới của ngài. Ban nãy ông Henderson bảo chúng tôi rằng ngài sẽ đọc nó vào ngày mai.” Cô chuẩn bị hỏi xem ông ta mua được Henderson ở đâu và liệu họ có nhận thẻ MasterCard không thì Welch cướp lời.

“Tôi cá là cô không thể chờ thêm được,” Welch nói. “Câu hỏi là cô đã đọc cuốn sách nào của tôi chưa? Hay cô đang chờ coi phim?”

“Ồ, tôi đã đọc tất cả,” Tess nói. “Tôi được giao cuốn *Lời hứa cuối cùng* hồi đại học, sau đó tự tìm đọc hai cuốn khác. Dĩ nhiên từ nhiều năm trước. Từ cuốn *Những tối vỡ mộng* đến nay là bao lâu rồi? Mười lăm năm nhỉ?”

“Sao em không ngồi xuống, Tess?” Nick bảo cô, giọng dứt khoát, đồng thời kéo ghế ra cho cô. “Và nhớ rằng em đang ở đây.”

“Thôi nào, Jamieson,” Welch nạt anh. “Khi nào không chịu được, tôi sẽ để anh biết.”

“Quả thực tôi đang mong chờ nghe ông đọc cuốn sách,” Tess ngồi xuống ghế.

“Bởi vì cô hết sức tán thành triết lý của tôi à?” Welch hỏi, như lời Tess.

“Không, tôi không hâm mộ triết lý của ngài,” Tess nói. “Tôi chỉ thích cách viết thôi.”

Cô mỉm cười vui vẻ với ông ta, và Welch chớp mắt trong nỗi ngạc nhiên khó chịu. “Cảm ơn.”

“Không có gì,” Tess nói. “Nhà ngài cũng rất đẹp. Ngài đã chọn tấm vải thêu trong phòng ngủ của tôi à?”

Welch khịt mũi với tiếng cười. “Cô thích nó phải không?”

“Tôi yêu nó.” Tess nói.

Welch lại cười rồi quay sang người phụ nữ bên trái mình. “Cô nên xem mẫu thêu này, Tricia,” ông ta bảo người phụ nữ, và cô ta rù rì đáp lại, tương như ngẫu nhiên luôn cả ông ta bằng lòng tham hiển nhiên của một nhà sưu tầm vật dụng người nổi tiếng.

“Ai đấy?” Tess hỏi Nick khi Welch quay đi và Henderson bắt đầu dọn thức ăn lên.

“Đây là dấu hiệu tốt,” Nick thì thầm cùng lúc đó. “Ông ấy khá coi trọng anh thì mới để chúng ta ngồi đây. Nhưng mà Chúa ơi, Tess, để ý mồm miệng mình chứ. Vì anh, đừng phá hỏng vụ này.”

“Em nghĩ ông ta thích em đối đáp,” Tess nói, nhưng rồi Henderson làm cô xao lãng. “Em muốn một người như thế,” cô thì thầm với Nick.

“Em sẽ làm gì với ông ta nếu em sở hữu một người?” Nick thì thầm lại. “Gắn biển vào người

ông ta để biểu tình à?”

Tess thở dài. “Em chỉ thích cách ông ta kiểm soát vạn vật. Anh biết không, trước bữa tối ai đó đã nói rằng thậm chí ông ta chăm lo cả bữa ăn cho Welch vì Welch có vấn đề về tim. Welch còn không cần phải tự mình ăn kiêng nữa kìa. Henderson lo vụ đó.” Cô lắc đầu, bày tỏ sự ngưỡng mộ. “Sẽ tốt biết bao khi có một người đàn ông bên cạnh chăm lo cho em như thế.”

“Này.” Nick chỉ vào mình. “Đừng có quên chuyện hiển nhiên ở đây. Anh thì sao?”

Cô nhìn anh, ăm ắp, vững chãi, mỉm cười kể bên cô và nghĩ, *bất cứ lúc nào*, nhưng cô nói, “Anh dễ thương, nhưng anh không phải là Henderson.”

“Này,” Nick lại nói, nhưng Henderson bắt đầu bày thức ăn ra bàn, và Tess chú ý cử chỉ của mình sao cho trang nhã qua gần hết món ăn đầu tiên.

Khi ấy Welch đẩy cái đĩa của mình lại và gọi, “Này, cô Newhart,” Tess nhìn ông ta dò hỏi.

“Cô nói rằng cô không hâm mộ triết lý của tôi,” Welch tiếp tục. “Chính xác thì triết lý của cô như thế nào?” Ông ta nhìn cô dưới hàng lông mày, Tess trông thấy sự thách thức rõ rệt nơi đó.

Hãy tỏ ra từ tế, cô nhắc mình, *Việc này quan trọng đối với Nick*. “Triết lý của tôi là cư xử sao cho mình được mời ăn tối lần nữa,” cô bảo ông ta. “Món thịt bò ngon quá. Ông Henderson nấu ăn cho ngài à?”

“Phải,” Welch nói, “và cô đang lờ câu hỏi.”

“Ồ, tôi đang cố gắng cư xử lịch thiệp,” Tess nói. “Việc ấy luôn là một nỗ lực đáng kể đối với tôi. Giờ xin hỏi chính xác thì ông kiểm Hen...”

“Chết tiệt cái trò lịch thiệp,” Welch nói. “Hãy thể hiện một chút hăng hái đi. Tôi biết ở đây cô chịu ảnh hưởng của Jamieson, nhưng ắt là cô phải có vài chính kiến chứ.”

Tess ngậm chặt cả tá lời trả miếng đã nảy ra trong đầu. “Không nghĩ ra nổi một ý. Ông biết phụ nữ chúng tôi đây. Triết lý ngắn cùn, mua sắm lâu hoắc.”

“Câu không vợ người này vì trí thông minh của cô ấy phải không, Jamieson?” miệng thì nói thế nhưng Welch vẫn dán mắt vào Tess.

“Tess rất tài năng...” Nick điềm tĩnh lên tiếng, nhưng Tess ra hiệu anh im lặng.

“Ngài có ý gì vậy?” cô hỏi Welch, và được thưởng bằng một nụ cười tươi rói. “Tôi đã nghĩ thế. Ngài chỉ đang cố khiến tôi gặp rắc rối. Quên đi. Chuyện cho tôi đĩa bơ. Những ổ bánh mì này cũng là do Henderson nướng phải không?”

“Một phụ nữ không lý luận,” Welch đưa cho cô đĩa bơ. “Sao tôi không ngạc nhiên nhỉ?”

“Được rồi, được rồi, tôi có một triết lý,” Tess nói, cô tham gia trò chơi vì lợi ích của Nick. “Ừm, nó không hẳn là của tôi. Tôi mượn nó thôi. Cách đây rất lâu, một người bạn từng nói với tôi rằng cách duy nhất để sống cho ra sống là tìm kiếm điều tốt đẹp nhất mỗi ngày và đảm bảo rằng tôi có tham gia vào việc tạo nên vài phần trong số chúng. Nó vẫn đúng đối với tôi.”

“Ôi, Chúa ơi,” Park rên rì.

“Nghe hấp dẫn làm sao,” người phụ nữ tóc vàng đối diện Tess nói, với vẻ rõ ràng là cô ta không nghĩ thế.

“Tôi nghĩ nó rất đúng,” Gina lên tiếng, một hành động dũng cảm thực sự vì cô đã im lặng, chăm chú nhìn đĩa của mình kể từ khi họ ngồi xuống.

Tess quay sang phía bạn, mỉm cười, nhưng Welch đã lại tung đòn. “Nghe như mớ rác của những năm sáu mươi.”

Tess quay phắt lại nhìn ông ta, đoạn cô cảm thấy bàn tay Nick siết trên đùi cô. *Đừng nói gì*, cô nghĩ, nhẹ gật đầu, và Nick bỏ tay ra.

Cô nàng tóc vàng cười khúc khích. “Ồ, Norbert.”

Được cổ vũ, Welch tiếp tục. “Ắt hẳn cô là một trong số những kẻ ngốc nghĩ rằng văn chương nên phản ánh cuộc sống.”

Tess quắc mắt và mở miệng, nhưng bàn tay Nick đã quay lại trước khi cô có thể nói. “Tess dạy văn,” anh nói. “Tôi tin chắc rằng cô ấy có nhiều lý luận thú vị về nó, nhưng giờ thì...”

Welch ngắt lời anh. “Giờ thì anh là phát ngôn viên²⁶ của cô ta? Chuyện gì xảy ra với mồm miệng cô ta rồi?”

“Người phát ngôn,” Tess nói, “Và miệng tôi ở ngay đây. Chờ đến lúc.”

“Người phát ngôn là sao?” Park hỏi, bối rối.

“Cụm từ không phân biệt giới tính.” Tess nhìn Welch đang tức đến đỏ mặt và mỉm cười hân hoan đáp lại ông ta.

Ông ta bắt gặp nụ cười tươi rói của cô và ngừng cau có, nhẹ gật đầu thừa nhận cú công kích. “Rác rưởi ra trò đấy,” ông ta nói, như cô lần nữa. “Ngôn từ ngu ngốc.”

“Hẳn rồi,” cô nàng tóc vàng đồng ý, hoàn toàn không hay biết những ẩn ý đang diễn ra trước mặt mình.

“Chế độ gia trưởng đã kết thúc rồi, thưa các vị.” Tess tươi cười với cả hai người. “Hãy quen với việc đó.”

Lực ép từ bàn tay Nick trên đùi cô dần chuyển sang đau nhói.

“Còn lâu,” Welch gắt gỏng. “Không phải trong nhà ta.”

Tess cười với Welch, cùng lúc cố dịch chân khỏi tay Nick. “Ngài đang cố làm gì? Trở lại những năm năm mươi chẳng?”

Welch khịt mũi với cô lần nữa. “Có lý hơn là sống lại những năm sáu mươi. Dĩ nhiên, cô là một kẻ cấp tiến thực sự, hẳn là phản đối tất cả.” Ông ta lắc đầu, rõ ràng là đang phản công lại bằng một nụ cười nhảu nhờ khi ông ta nhìn cô từ dưới đôi mày, đầu hạ thấp như một con trâu sẵn sàng tấn công. “Cô thật sự nghĩ đồng rác đó có ích gì sao?”

Tess cảm thấy cơn giận phun trào và cố dập tắt nó. Welch đang muốn cô phát điên, đồ dê già. Nếu cô muốn giúp Nick, việc tốt nhất có thể làm là ngậm miệng lại.

Cô ngồi im thín thít.

Nick lại bỏ tay ra, vỗ nhẹ lên gối cô tỏ vẻ biết ơn.

Welch chậm chạp cô thêm nữa. “Vấn đề của cô là cô đang ở nhầm thập kỷ. Thời hip-py²⁷ qua rồi, Tess. Từ bỏ đi.”

“Từ bỏ à?” Tess ghì chặt con giận của mình. “Vậy ai sẽ làm nếu không phải là tôi?”

“Đó là điều tôi nghĩ – cô là kẻ từ vì đạo. Và cho gì chứ? Dù sao thì tất cả những trò phản đối ấy chả bao giờ làm ra điều gì nên hồn cả.” Welch cười toét miệng với cô. “Mớ rác những năm sáu mươi. Bây giờ tất cả chúng đã là dĩ vãng.”

“À, các *phẩm giá* không bị ảnh hưởng bởi thời gian,” Tess nói, nổi bực bối vượt qua sự nhẫn nại. “Ngài có cái nào không?”

“Món bò nướng thế nào?” Nick chen ngang. “Nước sốt nữa? Xin gửi lời khen của tôi đến đầu bếp.”

“Đừng xía vào, Jamieson,” Welch nói, và tiếp tục công kích. “Phải, tôi có phẩm giá. Chăm chỉ, nghị lực và thành công. Đó là phẩm giá của tôi. Và chúng sẽ giúp tôi tiến xa hơn nhiều so với những gì mà mớ ý tưởng lâm ly kia giúp cô đạt tới.” Ông ta sẫm soi Tess, chăm chú quan sát phản ứng của cô, nhưng lúc này Tess quá giận dữ để có thể chú ý.

“Phẩm giá không phải là xe buýt,” cô nói ngắn gọn. “Chúng không phải là thứ đưa ông tới bất cứ đâu. Chúng định nghĩa ông là ai. Và tôi thà lâm ly còn hơn là vô đạo đức.”

“Ôi thật là,” cô nàng tóc vàng bình luận.

“Bữa tiệc tốt đẹp khủng khiếp,” Park cảm thán.

“Ồ, tôi thà phá sản về đạo đức còn hơn là phá sản theo nghĩa đen,” Welch đáp trả. “Đúng chứ, Jamieson?”

Cả hai người quay qua Nick.

“Tôi không thích cả hai,” Nick nói. “Chắc chắn tôi đang chờ nghe ngài đọc sách vào ngày mai đây, thưa ngài.”

Welch nhắm mắt, bày ra vẻ chán ghét. “Luật sư điển hình.”

“Đó là điều chúng ta đồng ý,” Tess nói, và ngạc nhiên khi thấy ông ta cười toe với cô.

“Tốt cho cô,” Welch nói, đoạn quay lại với cô nàng tóc vàng, cười và bắt đầu trò chuyện với cô ta.

“Tất cả đoạn đối thoại đó là sao?” Tess hỏi Nick.

“Là nghe như chúng ta sắp mất một khách hàng,” Park rít lên qua bàn, quắc mắt giận dữ.

“Ồ không,” Gina rên lên và bắt đầu ăn nhanh hơn trong nỗi lo lắng vô thức.

“Cô làm ơn ngậm miệng cho đến hết tối được chứ?” Park nói tiếp. “Tôi biết cô sẽ không làm thế vì tôi, nhưng chỉ một lần này thôi, hãy nghĩ cho Nick.”

Tess bắt gặp ánh mắt của Nick.

“Ăn đi,” Nick nói, Tess cầm nĩa lên và nhìn qua bàn, vừa kịp lúc thấy Gina đang chাম phần nước sốt cuối cùng bằng ổ bánh mì nhỏ. Tess gắng thu hút ánh mắt Gina để lắc đầu ra hiệu, nhưng

Gina đang căng thẳng nên không nhận thấy. *Đó cũng là lỗi của mình*, Tess nghĩ, cô đá chân bạn dưới bàn, nhưng thay vì vậy cô đụng phải chân Park.

Anh ta lia ánh mắt giận dữ vào cô ngay lúc người phụ nữ tóc vàng cất tiếng, “Bạn thân mến, cô đang *làm* gì thế?” với Gina.

Gina khựng lại, ổ bánh vẫn trong tay.

“Cô ấy đang làm điều tốt nhất với món sốt tuyệt ngon này,” Tess bên bạn, cố ý trừng mắt nhìn chăm chăm vào cô nàng tóc vàng, người cũng đang quắc mắt nhìn lại. Tess cầm lấy ổ bánh của mình định làm y hệt, chuẩn bị làm thịt cô á nếu cô ta nói thêm một từ về Gina.

“Ôi thật là,” cô ta lại nói, và Tess chưa kịp mở miệng thì Nick đã lên tiếng.

“Đó là cách duy nhất,” Nick đồng tình ngay tức thì rồi cũng cầm ổ bánh của mình lên. “Cậu không nghĩ vậy à, Park?”

Park vẫn đang bối rối nhìn đĩa của Gina, nhưng rồi anh ta liếc thử một phen “Đương nhiên,” anh ta nói, nhìn quanh bàn tìm ổ bánh.

“Ôi không,” Gina khẽ kêu lên, thả ổ bánh của mình xuống.

“Cô ấy đúng đấy,” Welch nói từ cuối bàn. “Tốt cho cô, nhóc. Tôi thích người phụ nữ biết ăn uống.”

Nụ cười của Gina yếu ớt đến mờ nhạt.

Cô nàng tóc vàng ngược lên khỏi miếng bánh mì trên đĩa của mình, trừng trừng ngó Tess, rõ ràng không chắc lập trường của bản thân trong câu hỏi về ổ bánh nhưng dứt khoát biết lập trường của mình về Tess.

Tess lờ cô ta đi và quay qua Welch. “Tôi thích ngài,” cô nói. “Tôi xin lỗi về phần vô đạo đức.”

Welch tươi cười với Tess. Cô cảm thấy Nick nhẹ nhõm thờ dài cạnh mình và bắt đầu nói chuyện với cô nàng tóc vàng bên kia bàn, làm dịu đi những cảm xúc nhộn nhạo trong cô theo cái cách mà chỉ Nick – kẻ bán hàng phình nịnh có thể làm.

Tess ngả người về phía Welch. “Tôi không biết tên người phụ nữ đó,” cô thăm thì. “Cô ta là ai?”

Welch hạ giọng để cô nàng tóc vàng không nghe thấy. “Tricia Sigler.”

“Sigler ư?” Tess sững sờ.

“Phải,” Welch nói, nhìn cô với vẻ thích thú.

Tess cảm thấy dạ dày mình nôn nao. “Có quan hệ gì với Alan Sigler không? Với Học viện Decker?”

“Chồng cô ấy. Tôi nay ông ta không đến đây được. Cô ấy đến một mình.” Welch nhìn cô một cách tính toán. “Học viện Decker liên quan gì đến cô?”

“Tôi đang tính tìm việc ở đó,” Tess nói. Dường như cô muốn mắng mỏ chính mình. Nick đã cảnh báo cô. Gina đã cảnh báo cô. Quý thật, thậm chí Park cũng cảnh báo cô. Là lỗi của mình khi gây thù chuốc oán với vợ của người đồng minh duy nhất mình có ở Decker. Ngu ngốc. Cô thờ dài,

đoạn nhận ra Welch đang quan sát và cô mỉm cười rạng rỡ để khiến ông ta xao lãng. “Nào hãy cho tôi biết,” cô nói, “chính xác thì ngài kiếm được ông Henderson ở đâu vậy? Ý nghĩ đầu tiên của tôi là Sears²⁸, nhưng sau khi nhìn ông ấy làm việc, tôi chuyển suy đoán của mình tới Nieman Marcus.”

Tiếng cười hô hố của Welch bao trùm lấy tiếng rên của Nick, nhưng không thể nào che nổi cái nhìn muốn giết người của Tricia Sigler.

Chương 5

Hai giờ sau, Nick đứng nơi ngưỡng cửa phòng Tess trong chiếc quần pyjama, cố gắng quên cả tá lẩn trong suốt tối nay Tess đã trêu chọc Welch bằng những lời đùa giỡn sôi nổi, và cái cách ánh mắt Welch dõi theo cô xung quanh căn phòng ngay cả khi cô không nói điều gì xúc phạm ông ta. Thật lố bịch và nhỏ nhen nếu anh ghen tuông với Welch. Anh nên mừng vì rõ ràng là Tess đang thu hút ông ta, nhưng mỗi lần nghĩ đến Welch găm gù với cô với sự quan tâm rành rành ra đó, thật khó để nhớ tại sao anh muốn bán hợp đồng, hay tại sao anh lại muốn một người thiếu đoạn trang như Tess, đặc biệt vào lúc này, khi cô quần mình trong chiếc váy ngủ fla-nen hồng rộng rinh dài gần ba chục mét và đang ngồi trên giường ngó anh đầy cảnh giác.

“Đây không phải là cách anh mừng tượng về đêm nay,” anh nói.

“Ô? Anh mừng tượng ra sao?”

“À, thứ nhất là em không mặc váy fla-nen,” Nick nói. “Nhưng hiện giờ tạm quên đi đã. Em cứ phải tranh cãi với Welch hết cả tối thế à?”

“Ông ta bắt đầu mà,” Tess nói. “Và hơn nữa, em nghĩ ông ta thích thế. Anh này, em không nghĩ ông ta khỏe lắm.” Cô cau mày khi nghĩ tới những dấu hiệu. “Em không nghĩ vụ ăn kiêng này đủ độ. Có lẽ em nên nói gì đó với Henderson về chuyện cắt luôn rượu của ông ta nữa.”

“Không,” Nick tiến tới chỗ cô. “Dứt khoát là không. Em sẽ không nói gì với Henderson.”

“À, dù sao cũng không phải tối nay,” Tess nằm ườn ra giường, phẩy tay với anh. “Giờ anh có thể đi được rồi. Em sẽ có cả một ngày dài chiến đấu với Welch vào ngày mai, sau đó còn vụ đọc sách buổi chiều nữa. Em cần ngủ.” Cô sụp người xuống dưới tấm chăn, tắt đèn ngủ, đoạn quay lưng về phía anh.

“Phải rồi.” Nick ngồi lên giường và bật đèn lên. “Coi nào, Tess. Chúng ta cần nói chuyện.”

Khi anh ngồi xuống cạnh mình trên giường, Tess cân nhắc đến việc lờ anh đi, nhưng cô thừa biết là Nick sẽ không thôi. Anh tựa người lên chiếc gối kê bên cô, Tess quay mình sang để nói chuyện với anh và rồi hỏi hặn.

Khi nhìn gần đôi tay anh thậm chí còn tuyệt hơn trong trí nhớ của cô, bắp tay vạm vỡ gấn gòn ghề vào bờ vai thon dài, vùng bắp thịt đằng sau cánh tay trông đầy hứa hẹn...

Cô lẩn người tránh khỏi anh, cố thờ lại, lơ đãng tự hỏi tại sao cô luôn chú ý tới đôi tay, và tại sao anh phải có đôi tay tuyệt thế.

“Tess à?”

“Đi ngủ đi.”

“Anh nghĩ chúng mình nên nói chuyện.”

“Đi ngủ đi.”

“Anh nói thật đấy,” Nick nài ni qua vai cô. “Chúng ta có nhiều chuyện cũ cần phải làm rõ. Em vẫn phát điên về vụ ở bãi đậu xe. Anh vẫn băn khoăn tại sao em không hẹn hò với anh. Anh nghĩ...”

Tess xoay người khiến cô áp vào ngực anh. “Anh đã ôm ấp em trong bãi đậu xe cho đến khi em phát điên vì ham muốn rồi nói không muốn ngủ với em, thế mà anh không biết tại sao em không hẹn hò với anh à? Và nhớ đấy nhé, em đang dành *cuối tuần* này cho anh, vậy nên đừng cố thử mớ rác hầy-cho-anh-một-cơ-hội với em. Em đang giúp anh đấy, đồ vô ơn.”

“Coi đây, anh nghĩ chúng mình nên nói chuyện,” Nick nói, và Tess bắt thần phân tâm bởi ánh đèn rọi ngược đổ bóng lên bắp vai anh, cảm giác ngực anh ấm áp làm sao nơi má cô tiếp xúc, và hơi thở cô nghẹn lần nữa.

“Mặc áo vào rồi chúng ta nói chuyện,” Tess nói và lại lặn khỏi anh.

“Được thôi.”

Trực giác cho cô biết Nick đã rời giường và quay lại sau vài khắc. Cô ngoái nhìn qua vai để kiểm tra. Anh đã khoác áo vào. Khuy không cài, vòm ngực của anh đẹp quá. À, thật ra anh có vòm ngực tuyệt vời, nhưng ngực là thứ có thể kháng cự lại. Đôi tay mới làm cô dễ bị đánh bại. “Được rồi,” cô nói, đồng thời ngồi dậy, dựng gối dựa vào đầu giường sau lưng mình. “Nói đi.”

Anh đặt chiếc gối kia cạnh gối cô và thoải mái dựa vào nó. “Chúng ta hãy xem xét vấn đề tệ nhất trước. Bãi đậu xe.”

“Chọn tốt đấy.” Tess chớp lấy cơn giận trong quá khứ để xoa dịu khao khát hiện tại. “Dứt khoát là em vẫn cảm ghét vụ bãi đậu xe chết tiệt ấy.”

“Ừm, trước tiên, anh *chưa bao giờ* nói là anh không muốn ngủ với em...” Nick mở lời.

“Anh đã nói không.”

“Anh đã nói là anh không muốn làm tình với em trên ghế trước ngay giữa bãi đỗ xe của Nhà hát ca múa nhạc bởi vì chưa kể những điều khác thì việc ấy đã vi phạm mấy điều luật chết giẫm.” Anh nhìn chằm chằm vào cô.

Tess giận dữ nhìn lại. “*Đây* là lời xin lỗi hả?”

“Không,” Nick nói. “Đây là lời giải thích. Anh còn hơn cả sẵn lòng nữa, hoàn toàn sẵn lòng, vô cùng sẵn lòng, đưa em quay lại nhà anh và làm tình với em cả đêm nếu cần, nhưng những gì em làm là nổi khùng...”

“Có gì lăng mạn khi quay lại nhà anh chứ?” Tess hỏi, bực bội.

“Thế có gì lăng mạn khi làm chuyện đó ở ghế trước một chiếc ô-tô thể thao?” Nick vặn lại. “Quý thật, thậm chí anh không chắc là có thể. Làm gì đủ chỗ.”

“Chúng ta đã có thể tìm ra,” Tess nói. “Nhưng không, anh phải tỏ ra đứng đắn và có trách nhiệm...”

“Ngoài ra, anh có một sự nghiệp đang gặp nguy khốn ở đây...”

“... và ngớ ngẩn và buồn chán...”

“... điều anh nhận thấy không có nghĩa lý gì với em...”

“... và *hoàn toàn* tệ nhạt...”

“... nhưng nó có nhiều ý nghĩa đối với anh...”

“... không đề cập đến một nhận xét chết tiệt là thật ra anh đâu có muốn em lắm...”

“... hay ít nhất đủ để anh không mạo hiểm nó và quan hệ trong một chiếc xe...”

“... đây là nguyên nhân em không thấy có lý do gì để theo đuổi mối quan hệ này...”

“... và dù sao thì anh thích giường hơn...”

“... vậy thì anh lượn về giường mình được rồi đấy!” Tess bùng lên.

“... giả dụ như cái này,” Nick kết thúc.

“Gì cơ?”

“Anh nghĩ chúng mình nên làm tình,” Nick nói.

Tess nhìn anh, vẻ ngờ vực. “Anh có nghe một lời nào em vừa nói không đấy?”

“Không. Anh đang giải thích ý mình. Em đã nói gì?”

“Ra khỏi giường tôi,” Tess ra lệnh.

“Tại sao? Anh vừa xin lỗi.”

“Không, anh không xin lỗi,” Tess nói. “Anh đang giải thích gì đó cho em về sự nghiệp của anh. Đây không phải lời xin lỗi. Đây là chọc tức. Thực ra mà nói, nếu anh có bao giờ muốn khởi chiến với em thì cứ nhắc đến việc đối với anh sự nghiệp quan trọng hơn em tới mức nào. Tin em đi, lần nào cũng sẽ được đấy.”

Nick chớp mắt. “Hãy để anh thử lại. Anh xin lỗi nếu anh làm em thấy tổn thương vào cái đêm trên bãi đậu xe. Anh từ chối chẳng phải vì anh không muốn em. Anh từ chối là vì nơi chúng ta đang hiện diện. Anh biết em sẽ không đời nào hiểu chuyện đó, nhưng ít nhất hãy tin anh khi anh nói không phải do em.”

Tess ngược nhìn anh, nghĩ rằng anh cũng có thể ngọt ngào xiết bao, bờ môi anh tuyệt vời biết chừng nào, khi được cuộn mình trong vòng tay anh thì sẽ dễ chịu đến đâu, nếu lần người áp vào anh mình sẽ thấy nóng bỏng ra sao và nếu không được có anh, cô sẽ sớm la hét tới độ nào, thế là cơn giận của cô bốc hơi. Cô hạ người ra đằng sau dựa vào gối, chập vạt lăm mới không đầu hàng. “Được rồi. Em vẫn không đồng ý với anh, nhưng em tin anh, và có lẽ em đã phản ứng thái quá, vì thế em sẽ nhận một phần trách nhiệm. Anh được tha thứ. Giờ anh có thể đi rồi.”

“Có lẽ là phản ứng thái quá?” Nick nói. “Em đã không thêm nói chuyện với anh trong sáu tuần bởi vì anh bảo ‘Hãy chờ mười lăm phút nữa,’ mà chỉ có lẽ là em phản ứng thái quá?”

“Anh cũng muốn tranh cãi chuyện đó hả?” Tess hỏi.

“Không,” Nick thu lời lại. “Anh không muốn tranh cãi bất cứ chuyện gì.”

Tess ngã ra sau tựa lưng vào gối, cố nghĩ điều gì khác để tranh luận với anh trong khi ngắm nhìn anh dưới hàng mi. Vấn đề với Nick là bên cạnh việc cô không bao giờ biết được khi nào anh là Alan Alda²⁹ và khi nào là Donald Trump³⁰, càng lúc càng khó gây chiến với anh bởi vì anh đang ở ngay đó, ngay trên giường, nếu với tay ra cô có thể có được anh, và Tess muốn anh.

Cô thật lòng muốn có anh.

Dính líu đến một người như Nick là một ý tồi. Anh sẽ phát điên với những việc cô làm; cô bị tổn thương vì anh muốn làm cộng sự hơn là muốn cô. Cô sẽ quên chuyện bảo vệ sự nghiệp cho anh; anh sẽ quên cả tên cô trong khi mãi đuổi theo công danh. Toàn bộ ý niệm đó đã bị gán hai chữ Tiêu Tùng.

Cô có thể nhìn thấy đường vai anh qua làn áo pyjama vẫn chưa cài khuy. Cổ anh cong gọn xuống vai, cơ ngực phồng lên rồi phẳng xuống bụng, cơ bắp căng phồng vì đôi tay đang bắt chéo...

Nick vói tay qua, dịu dàng dùng ngón tay sờ một lọn tóc đổ xuống trên mắt cô. “Thôi nào, Tess. Em lại muốn gây gì với anh nữa đây?”

“Cảm ơn anh vì đã giới thiệu em với tất cả những người ở đây tối nay,” cô nói, cố hãm lại nỗi khao khát trong giọng mình.

Anh ngạc nhiên chớp mắt. “Em đến đây giúp anh. Em không nợ anh điều gì khi anh giúp lại hết. Hơn nữa, anh muốn em có việc ở Decker.”

“Anh biết không, ngay khi em nghĩ anh là một gã ngốc vô tích sự, anh lại làm điều gì đó tốt cho em,” Tess nói. “Như tháng trước, khi anh lặn lội đến đồn cảnh sát ở khu thương mại ngay giữa đêm.”

“Ồ, đó là bởi em bị bắt vì tội mại dâm.” Nick thoải mái dựa mình vào gối, mặt anh sát mặt cô, tay anh di chuyển tới đường cong nơi eo cô. “Lúc đó anh cho là em quyết định đứng đường. Anh đã sẵn sàng móc ra một trăm đô.”

“Rất hài hước,” Tess chuyển mình một chút và cảm thấy tay anh giữ chặt mình, những ý nghĩ của cô trong giây lát chìm vào cả một biển ham muốn. Đoạn cô giật phắt tâm trí mình trở lại câu chuyện họ đang nói. “Và anh biết quá rõ là em không bị bắt vì tội mại dâm.”

“Ồ, anh đã hy vọng.” Nick lướt tay quanh eo cô, kéo cô lại gần hơn. “Anh thích chuyện đó hơn nhiều so với chuyện em chụp ảnh biển số xe của khách mua hoa để ngăn chặn nạn mại dâm ở khu em sống.” Anh hôn nhẹ lên trán cô.

“Đó là ý hay,” Tess nói, cố lờ anh đi nhưng thất bại thảm hại. Bất chấp suy nghĩ sáng suốt của mình, cô rúc vào anh.

“Không đâu,” Nick dịch vào còn gần hơn nữa. Tess cảm thấy chiều dài cơ thể dễ chịu của anh ủ ấm cơ thể cô và sức nóng làm lý trí Tess tan rã. “Nhưng anh không quan tâm nhiều đến chuyện này để mà tranh cãi,” anh kết lời.

“Em cũng không quan tâm,” Tess nỗ lực để nói chuyện thật mạch lạc. “Chúng ta đang tranh luận về điều gì nhỉ?”

“Chùng nào còn tránh xa chủ đề chính trị thì không có gì để tranh luận cả,” Nick nói, hy vọng khiến giọng anh trở nên dịu dàng. “Bãi đậu xe không phải là vấn đề nữa, nhé?”

“Phải rồi,” Tess nói. “Chắc là chúng ta sẽ phải tranh luận về chính trị.”

“Tại sao?” Nick vừa hôn má cô vừa dịch gần tới miệng cô. “Tại sao chúng ta không thể đơn thuần hòa thuận với nhau thôi?”

Tess sụp xuống giường thêm nữa, nhắm nghiền mắt để không thấy miệng anh và bị cám dỗ. “Vì nếu chúng ta hòa thuận, cuối cùng em sẽ ngủ với anh,” cô trù một phần miệng mình dưới tầm chắn. “Em không cưỡng lại được.”

“Chờ một phút.” Nick giật lùi lại, vẻ bất bình. “Em bắt đầu những vụ tranh luận để chúng ta

không thể quan hệ sao?”

“Không phải lúc nào cũng thế,” Tess vừa nhẹ nhõm vừa thất vọng vì anh đã tránh ra. Giọng cô bắt đầu cao lên khi cô kháng cự để không với tay ra cho anh. “Đôi khi anh là một gã chỉ biết coi trọng vật chất nên em phải tranh luận với anh. Nhưng nhiều lần khác, đúng vậy – bởi thật sự anh là một người tốt và anh kích thích em, có Chúa biết em muốn anh, nhưng em biết việc đó chẳng tốt chút nào bởi anh cứ làm những việc như cạnh khoe Gina và tất cả những gì anh nghĩ là về cái công ty luật chết tiệt đó, nên em luôn phải tự nhủ rằng anh là cái giống gì, cho dù lúc này anh đáng yêu đấy, và nếu em chịu thua anh thì rốt cuộc em sẽ phải đi chân trần, mang bầu, mặc chiếc áo bờ-lu ngồi đọc Marabel Morgan³¹ và để tóc kiểu Marilyn Quayle³² trong khi anh làm việc trễ ở văn phòng! Em không thể chịu được! Đơn giản là em không thể tin anh! Anh là kiểu người đa nhân cách như Jekyll và Hyde³³.” Bất thành linh cô ngồi dậy, trừng trừng nhìn anh, điên cuồng với ham muốn và giận dữ. “Và em phải bảo anh rằng,” cô nói to vào mặt Nick. “Em thật sự *ghét* Jekyll.”

“Jekyll là anh chàng tử tế,” Nick nói qua kẽ răng, đoạn ngồi dậy, đặt hai tay lên gối và nhìn đi chỗ khác. Dễ dàng nhận thấy là anh đang nỗ lực kiểm soát cơn giận.

“Không, Jekyll là gã *bảo thủ*,” Tess nói. “Ông ta luôn luôn làm những điều đúng đắn, chưa từng lộ ra bất kỳ cảm xúc nào và tất cả những gì ông ta quan tâm là dư luận.”

“Hyde đã đánh một ông già đến chết bằng gậy,” Nick quay qua quát mắt nhìn cô. “Em muốn anh như thế hả?”

“Thực ra em đã luôn nghĩ rằng phần đó có ý nghĩa về mặt tính dục,” Tess nói, lơ đãng trong giây lát. “Nhưng em không muốn, dĩ nhiên là không rồi. Em chỉ muốn anh có một thứ xúc cảm nào đó chứ không phải là cái đã được chấp nhận bởi Hội Opera và xã hội thượng lưu.”

“Em đang cường điệu quá mức đấy.”

“Ồ?” Tess dựa lưng vào đầu giường, khoanh tay lại. “Hừm, vậy sao anh không làm tình với em ở Nhà hát?”

“Anh nghĩ chúng ta đã xong chuyện này rồi chứ. Đó là bãi đậu xe,” Nick nói. “Khiêm nhã nơi công cộng là tội coi thường pháp luật.”

“Cảm ơn, tiến sĩ Jekyll,” Tess nói. “Tôi biết trường hợp của mình rồi.”

Nick nhắm mắt lại một lát, Tess chờ đợi anh rời khỏi giường, đi về phòng và đóng sầm cửa lại. Nỗi thất vọng do ý nghĩ ấy sinh ra khiến cô yếu lòng. Cô không muốn anh về phòng. Cô muốn anh hòa hợp bên trong mình. Và nếu mình muốn anh ấy nhiều đến thế, có lẽ đã đến lúc ngừng từ chối. Có lẽ...

“Cho anh biết điều này,” Đột nhiên Nick lên tiếng, đồng thời lăn người về bên cạnh và cúi đầu nhìn xuống cô. “Tại sao em đồng ý tới đây, và tại sao em lại ở trên giường với anh, chắc hẳn em phải biết rằng chuyện này sẽ xảy ra?”

“Em đến đây vì em thật sự muốn việc ở Decker,” Tess nói, đoạn cô trượt người chút nữa xuống gối để nhìn thẳng lên anh. “Nhưng em ở trên giường với anh vì em thật sự muốn anh. Em đoán mình đã hy vọng rằng anh sẽ làm em cảm động.”

“Hả, chết tiệt, anh *đang cố*,” Nick nói. “Em muốn cho anh vài gợi ý không?”

“Không,” Tess nói, nhưng anh quá gần, và cô muốn miêng anh trên miệng mình, tay anh quanh người mình, càng nghĩ cô càng muốn anh hơn. Tess phải huy động mọi nỗ lực để không kéo Nick xuống và hôn anh. *Hãy nghĩ tới việc khác*, cô nghĩ, lúc đó cô nhìn vào mắt anh và biết rằng mình sẽ không thể nghĩ ra việc gì khác, rằng dứt khoát là đêm nay cô sẽ có được anh.

Vì thế cô kéo anh xuống và hôn lên môi anh.

Bất kỳ nghi hoặc thoáng qua nào trong đầu Nick về lý do vì sao mình lại lãng phí thời gian với một chính trị gia ủy mị suốt suốt đã biến mất khi Tess hôn anh. Anh đã chờ đợi cô suốt một năm mà không nhận ra điều đó – kể từ khi cô nức nở trong vòng tay anh vì chia tay với gã kém cỏi sau cùng của cô, ảm áp, đầy đặn, yếu đuối mà vẫn điên cuồng tranh đấu, xin lỗi vì đã khóc lên áo anh, sau đó cuộn tròn nức nở trong tay anh lần nữa, cảm xúc bộc lộ không chút giấu giếm đến nỗi anh choáng váng bởi trải nghiệm ấy. Suốt từ dạo đó Nick đã tự nhủ rằng sự cuốn hút anh thấy nơi cô chỉ là tình dục, nhưng niềm khuây khỏa anh cảm nhận được khi cuối cùng cô cũng hôn anh lớn hơn nhiều so với sự hài lòng đơn thuần là rốt cuộc anh cũng chiếm được thân xác cô. Trái tim anh đang nôn nao vì điều mình đã luôn ý thức được và thích lơ đãng hơn là chú ý đến – tình cảm anh dành cho Tess không chỉ thiên về sức hấp dẫn thể xác.

Đây chắc chắn là khám phá tệ nhất anh từng có.

Sau đó Tess lần theo môi anh và cong người áp sát vào. Nick cảm thấy chiếc giường di chuyển khi anh vòng tay quanh cô, kéo cô lại gần.

Không, đây không chỉ là tình dục, nhưng trong độ một giờ tiếp theo, hầu như sẽ chỉ là tình dục.

Miệng cô ấm nóng, có vị bạc hà cay cay, vị muối và vị của Tess. Anh nấn ná ở đó, thương thức cô, bởi cô không như bất kỳ ai anh từng hôn. Đoạn cô ngồi dậy và khẽ đẩy anh ra, Nick chuẩn bị tinh thần cho một vụ tranh cãi về cách người theo đảng Cộng hòa hôn. Nhưng cô chỉ kéo áo ngủ qua đầu, hàng mét vải fla-nen bay dập dờn qua mặt anh, tỏa ra mùi hương của cô, rồi cô ném váy xuống sàn cạnh giường. Nick ngắm Tess vươn vai trong ánh đèn, bộ ngực tròn và đầy đặn nằm phía trên đường dốc bụng. Không suy nghĩ gì, anh nói, “Park đúng thật.”

Tess dừng lại. “Cái gì?”

“Bỏ đi.” Nick cởi phăng áo sơ mi ra, vói về phía cô, hơi rung động khi làn da cô chạm vào da anh. Sau đó anh kéo cô xuống người mình để cảm nhận bầu ngực mềm mại của cô trên ngực anh. “Chúa ơi, cảm giác tuyệt quá.”

Cô lại hôn anh, cắn môi anh, và anh lạc lối trong ngọn lửa nơi cô, kiên quyết đưa tay xuống đường cong nơi lưng kéo hông cô sát vào hông anh, đoạn lặn người để cô nằm dưới anh, tiến hành tất cả mà vẫn không rời miệng cô.

Anh mất trí rồi.

Nick là mọi thứ Tess khao khát, tất cả những cảm giác vững chãi, bảo bọc và náo nức trong một cơ thể vạm vỡ đang rung động bên người cô. Sức nặng cơ thể anh neo cô lại trong khi lý trí cô nhường chỗ cho bản năng và cơn kích tình. Ngón tay cô lần theo những đường hằn nổi trên lưng anh, đôi môi cô chạm vào mọi vùng ảm áp mà cô đã luôn muốn nhưng chưa từng nếm. Cô run rẩy trong tay anh, cảm thấy mềm mại và ướt ấm bên cơ thể săn chắc nóng rực của anh, yêu thích cái cách thân thể mình bị ép vào cơ thể anh, cảm nhận mọi điểm khác biệt giữa họ: rắn chắc và mềm mại, thô ráp và mượt mà, mặn chát và ngọt lịm, cho đến khi họ lăn tròn cùng nhau, cười đùa và run rẩy với nỗi khát khao đang chi phối cả hai người. Vì đó là Nick nên mọi thứ thật dễ dàng và an toàn; bao cao su nằm sẵn trong túi áo pyjama anh, và khi đã hoàn tất công đoạn, anh áp vào cô. Cô di chuyển bên anh, sung sướng và phát điên vì sự quan tâm và đụng chạm của anh.

Đoạn Nick mỉm cười với cô, nụ cười lười biếng thắm đẫm ham muốn, và thắm thì, “Bây giờ,” rồi kéo hông cô tới hông mình. Cô cong người lên đón lấy anh, cơn choáng váng do sự chuyển động tạo ra bên trong làm Tess bám chặt lấy anh trong khi anh rên rỉ bên cổ cô. Tess say sưa tận hưởng cảm giác anh lấp đầy mình cho đến khi hai mắt mờ đi. Họ không bày trò thêm nữa; có quá nhiều nhu cầu khẩn thiết. Tess quặp chân quanh người anh, cố rũ bỏ nỗi khao khát bất thần không kiểm

soát, cào móng tay xuống lưng anh, cắn vào vai anh khi anh thúc mạnh vào cô, cho đến khi cơn khát ham muốn cuộn xoáy kéo đến và cô hét lên. Anh chặn miệng cô bằng miệng anh, giật mạnh bên cô, trong cô, khiến cô mất trí. Và rồi cả hai người nằm rung động bên nhau, bện chặt trên tấm khăn trải giường, im lặng bởi cơn sóc của sự gắn kết.

Cuối cùng, khi Nick rời khỏi cô, hơi thở hỗn hển của Tess nghe giống tiếng cười hơn. Nick kéo cô về bên mình và hôn cô, rồi Tess thiếp đi, đầu dụi vào ngực anh.

Chương 6

Sáng sớm hôm sau, Tess ngồi trên hàng rào sơn trắng nơi đồng cỏ cách cổng trước tòa biệt thự gần trăm mét và suy ngẫm ủ ê. Cô kéo chiếc áo khoác màu xanh hải quân sát vào mình và trông ra phong cảnh trải dài xung quanh: bầy ngựa lục lưỡng, đồng cỏ màu lục non sum sê, bầu trời xanh trong đến nỗi tưởng như không thực, vạn vật được ve vuốt bởi làn gió nhẹ đượm hương hoa kim ngân.

Tên bịp bợm, cô nghĩ. Và lũ chim chết tiệt đó cũng có thể im miệng.

“Sáng nay trông cậu như quý sứ ấy,” giọng Gina vang lên sau lưng khiến Tess giật mình vì ngạc nhiên, đồng thời túm chặt hàng rào cho khỏi ngã. Cô cau mày nhìn xuống Gina trong chiếc áo cổ lọ thùng thình màu đen, người dựa vào hàng rào, vẻ mặt u ám. “Nếu cậu đang nghĩ về việc dừng hết luôn thì chờ chút... vì tớ sẽ đi với cậu.”

“Đừng đùa,” Tess nói. “Đó chỉ là trong tâm tưởng thôi.”

“Tớ biết tại sao mình chán nản,” Gina nói. “Tối qua tớ đã gây xấu hổ cho chính mình và Park. Giờ tớ sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa, dẫu đã biết trước điều đó nhưng tớ vẫn có chút hy vọng. Cậu hiểu chứ? Ồi, quý tha ma bắt.” Gina ngồi lên bờ rào cạnh Tess và đan đôi chân mặc quần tất đen quanh song chắn. “Sao cậu ủ rũ thế? Cậu và Nick cãi nhau à?”

“Không,” Tess rầu rĩ nói. “Bọn tớ đã làm tình. Việc đó thật tuyệt diệu. Sau đấy tớ thức dậy và anh ấy đã đi rồi. Nhưng anh ấy để lại một mẫu giấy.” Cô rút mảnh giấy từ trong túi áo khoác ra, đưa cho Gina.

“Đến gặp Welch về bản hợp đồng,” Gina đọc. “Mọi thứ có vẻ ổn. Gặp em vào bữa trưa. Nick.” Cô cau mày nhìn Tess. “Cậu có chắc là các cậu đã làm tình không? Vì nếu thế, tớ không nghĩ anh ấy còn nhớ.”

“Ồ, tớ cũng nghĩ vậy.” Tess thở dài. “Nhưng hẳn là tớ đã sai rồi. Và tớ cũng đã ảo tưởng quá nhiều về anh ấy.” Cô đá gót vào hàng rào khi nhớ lại. “Tớ đã quá mềm yếu và ướt át. Và rồi anh ấy để lại cho tớ mấy lời ngắn ngủn khi rời đi. Thậm chí anh ấy không đánh thức tớ dậy để hôn nữa. Hợp đồng là trên hết.” Cô thở ra một hơi dài buồn bã. “Tớ không thể tin mình lại phải lòng anh ấy lần nữa. Có phải tớ không biết anh ấy là người như thế đâu. Vì thế tớ ra ngoài này để tìm quên.” Đến giờ cô mới nhìn thẳng vào Gina. “Nhưng tớ không chết được. Cậu thì sao? Park có qua phòng cậu chúc ngủ ngon không?”

“Có,” Gina nói. “Sau đó anh ấy quay đi.”

“Thật không?” Tess ngạc nhiên chớp mắt. “Nghe không giống anh ta. Có lẽ anh ta hết sức tôn trọng cậu nên mới không tiến tới.”

“Cậu đang đùa hả?” Gina gắng hỏi. “Cậu biết tại sao anh ấy không cố làm gì hết. Đây là do cách hành xử của tớ với món sốt. Tớ đã làm anh ấy ngượng.” Cô rụt đầu xuống. “Tớ đâu có biết người ta không làm thế.”

“Không,” Tess lắc đầu. “Không phải chuyện ấy. Anh ta đã ngạc nhiên, nhưng không quan tâm đâu.” Gina rên rỉ, và Tess lại lắc đầu. “Thôi đi. Có phải chuyện gì ghê gớm lắm đâu. Anh ta không quan tâm. Không ai thêm quan tâm ngoại trừ mẹ Sigler đáng ghét.” Cô nhăn nhó khi nghĩ về Tricia Sigler và khả năng kiểm việc ở Decker giờ đây còn khó hơn nữa. Sau đó bằng nỗ lực cô kéo tâm trí mình trở lại để an ủi Gina. “Tớ nói thật về việc tôn trọng đấy. Cậu đã đúng về cách anh ta đối xử với cậu. Tớ đã quan sát anh ta cả tối qua – sẵn sàng giết nếu anh ta khinh rẻ cậu – nhưng cậu đúng. Anh ta đối xử với cậu như một bà hoàng. Tớ chưa bao giờ thấy anh ta hành xử như thế

với người phụ nữ khác. Nên tớ nghĩ cậu sẽ ổn.” Tess ngừng lại ngẫm nghĩ điều vừa nói. “Nếu có bao giờ việc dính dáng đến Park được xem là ổn.”

“Kìa, Tess,” Gina lên tiếng.

Tess giơ tay lên. “Được, được. Đủ chuyện ám ảnh về đàn ông rồi. Lúc bắt đầu chúng ta đã biết họ là lũ xấu xa. Chúng ta là những người phụ nữ tự do. Chúng ta đâu cần họ. Hãy quên họ và đi ăn sáng thôi.” Tess leo xuống hàng rào và bắt đầu sai bước, Gina nhảy xuống theo cô, bước vội để bắt kịp.

“Cậu thật lòng nghĩ Park không quan tâm à?” Gina hỏi, sự nài xin hiện rõ trong giọng cô. “Cậu thật lòng nghĩ anh ấy đối xử với tớ khác mọi người?”

“Ừ,” Tess miễn cưỡng nói. “Đừng hiểu sai tớ, anh ta luôn lịch thiệp không chê vào đâu được với mọi phụ nữ anh ta hẹn hò, nhưng họ luôn mang về như là...”

“Tầng lớp thượng lưu,” Gina chen vào.

“... những món phụ tùng,” Tess kết câu. “Tớ thì là Park chọn họ cho hợp với cả vạt anh ta đeo. Nhưng anh ta trò chuyện với cậu. Anh ta lắng nghe cậu. Nếu cậu có vẻ ngạp ngừng, anh ta nắm tay cậu. Nên có thể lý do thật sự anh ta không phá rào là bởi anh ta quá tôn trọng cậu.”

Gina đá chân trên đất. “Tớ không muốn quá tôn trọng như thế.”

Tess bực bội thở dài. “À, vậy thì, *làm* gì đi.”

“Cậu đã làm gì để Nick tiến tới đây?”

“Tớ hít thở,” Tess rầu rĩ nói. “Nick là kiểu người chủ động. Và anh ấy đạt được rồi thì hiển nhiên nghĩa là chuyện đã chấm dứt tại đó. Tớ nên biết mới phải.”

Gina nhún vai. “Vây hết tuần này đừng gặp lại anh ấy nữa.”

“Ồ, tớ không định gặp, nhưng...” Tess dùng chân, cố đặt nỗi buồn vào lời nói. “Tớ sẽ nhớ anh ấy. Chàng Nick tốt. Tớ sẽ rất nhớ anh ấy.”

“Chàng Nick tốt à?”

Tess cắn môi. “Nick... cứ thay đổi,” cuối cùng cô nói. “Lúc thế này, lúc lại thế khác. Sâu bên trong con người anh ấy, tớ nghĩ có một chàng Nick thật sự, nhưng hầu như chỉ có gã Nick dẻo quẹo tồn tại, kẻ đang trèo lên đỉnh cao nghề nghiệp và không thêm quan tâm về điều gì khác. Tớ ghét mỗi khi anh ấy hành động như thế.”

“Như là quên sự tồn tại của cậu?”

“Như thế, ừ, nhưng còn...” Tess bắt đầu bước tiếp, Gina đi cạnh cô “... như những lúc anh ấy ở gần Welch. Lúc nào cũng kính cẩn để có thể kiếm được hợp đồng. Hay như lúc anh ấy tới nhà hát bởi anh ấy sẽ được lên hình trên trang xã hội. Và vấn đề là, đã có lúc tớ nghĩ đó chỉ là một giai đoạn anh ấy đang trải qua. Một khi đã đạt được, anh ấy sẽ trở lại là chính mình.” Cô nhìn Gina. “Giờ đây tớ không chắc anh ấy biết người nào là thật – anh chàng tử tế hay gã trèo cao. Tớ yêu người này, ghét người kia, và tớ thực sự sợ rằng mình sẽ kết thúc với kẻ kia. Gã Jekyll.”

“Thay vì Heckle à?” Gina lắc đầu. “Tớ chưa từng phân biệt được họ.”

“Không, thay vì Hyde.”

“Tớ đã nghĩ Hyde là quái vật chứ.”

“Thỉnh thoảng ngó kỹ Jekyll xem,” Tess nói. “Đặc biệt những lúc liên quan tới tiền bạc và thăng tiến.”

“Có lẽ cậu nên cho anh ấy một cơ hội nữa,” Gina nói. “Ý tớ là anh ấy thật lòng thích cậu...” cô ngừng lời khi Tess nhìn cô bằng ánh mắt mĩa mai “...ờ, ít nhất cũng được một thời gian rồi, và đêm qua hẳn phải khá đặc biệt, không thì cậu sẽ không quan tâm anh ấy là gì, và cậu cũng thích ô-tô của anh ấy nữa.” Gina nhún vai. “Nếu là tớ thì tớ sẽ nhảy xổ vào.”

Tess nhìn cô đầy hoài nghi. “Cuộc sống cần nhiều thứ hơn tình dục thăng hoa và xe đẹp.”

“Ồ, đúng. Nhưng không nhiều hơn mấy.”

Tess ngó Gina chăm chăm trong cơn phần nộ bất chợt, nhưng lại thấy bạn đang cười toét miệng với mình. Lần đầu tiên cô thấy Gina cười kể từ khi họ tới Kentucky, vì thế cô cười lại, nhẹ lòng bởi Gina đang dần lấy lại tinh thần.

“Cậu biết không,” Tess nói, đồng thời choàng tay quanh Gina. “Cậu là người phụ nữ tốt, DaCosta à. Nhưng chúng ta cần phải tăng chiều sâu cho cậu. Cậu chả có tí nào hết.”

“Tớ đang luyện tập để trở thành một cô nàng say mê vật chất.” Nụ cười của Gina nhạt dần. “Mặc dù không có khả năng tớ sẽ trở thành một người như thế.”

Tess cau có. “Nghe này, tớ thật lòng khi bảo rằng vụ bữa tối không thành vấn đề, nhưng tớ cũng đã bảo cậu rằng ham muốn Park Patterson sẽ là ý tồi đấy.”

“Tớ biết,” Gina nói. “Đừng lo cho tớ nữa. Cậu có đủ rắc rối phải lo cho mình rồi.”

“Thật vậy,” Tess nói, đoạn cả hai người quay trở về tòa biệt thự, chìm đắm trong nỗi u sầu.

Bữa trưa không tốt chút nào.

Dĩ nhiên là đồ ăn không chê vào đâu được, vì Henderson phụ trách phần đó. Nhưng ngay cả Henderson cũng không cứu vãn được cuộc nói chuyện giữa Nick và Tess.

“Chỉ cần bảo anh đã làm sai chuyện gì,” Nick thì thầm, ngoài mặt cố tỏ ra lãnh đạm để không ai biết họ đang cãi vã.

“Tôi không muốn nói về chuyện đó,” Tess nói.

“Nếu em không nói thì chắc là anh sẽ lặp lại. Mặc dù có điên anh mới biết chuyện gì tệ đến vậy về việc chúng ta làm tình cả đêm qua.”

“Không phải chuyện đêm qua. Là sáng nay,” Tess nói.

“Sáng nay chúng ta đâu có làm tình.”

“Đúng thế,” Tess nói. “Chuyện muối qua đây.”

“Nếu em muốn làm tình thì chỉ việc nói ra thôi. Anh có biết đọc ý nghĩ đâu.”

“Tôi không muốn làm tình. À, thật ra tôi đã muốn, nhưng đây không phải vấn đề.”

“Ồ, vậy là chuyện gì?”

“Rắc rối à, Jamieson?” Welch kêu từ đầu bàn bên kia.

“Không có gì,” Nick đáp, mỉm cười. “Chỉ thưởng thức một bữa ăn tuyệt vời nữa thôi, thưa ngài.”

“Anh thật kinh tởm,” Tess bảo Nick.

“Anh đã làm gì?” Nick hỏi, nhưng cô quay sang trò chuyện với người đàn ông bên cạnh.

Tess vẫn giữ chiến tranh lạnh qua hết bữa trưa và duy trì cho tới tận lúc đọc sách, nhưng rồi tính hiếu kỳ khiến cô dịu đi. Trong phòng khách, Henderson cho xếp những chiếc ghế gỗ hồ đào chạm khắc, mặt ghế được phủ thảm thêu màu xanh hải quân và nâu, biến căn phòng trông như hội trường được trang trí theo Tạp chí Kiến trúc. Các vị khách sở hữu cả địa vị, thanh thế lẫn thợ may rất giỏi đã ngồi đông đủ, Tess băn khoăn tại sao Welch lại chọn những vị khách này. Họ quá đồ sộ thượng lưu, khác ông ta thấy rõ, tuy thế ông ta hài lòng một cách cộc cằn khi thấy họ ở đó. Điều duy nhất cô nghĩ ra được là ông ta đang lấy lòng họ nhằm có được cơ hội quảng bá cuốn sách, một động cơ không hợp lý lắm cho một hình tượng văn học như vậy.

“Sao Welch cần những người này?” Tess hỏi Nick, quên mất mình đang diện tiết với anh.

“Em yêu, ai chả cần những người này,” Nick nói. “Có hai thượng nghị sĩ và một thống đốc ở đây.”

Tess quát mắt. “Em biết rồi. Việc đó thì can hệ gì đến nghề viết văn?”

“Không gì hết.” Nick nhú mày suy nghĩ, và Tess biết anh đang bắt đầu quá trình phân tích. “Anh cho đó là vấn đề quan hệ công chúng. Anh nghĩ Welch muốn tiến xa hơn nghề viết lách. Cả đợt này anh đã quan sát ông ta, và anh nghĩ ông ta đang theo đuổi chính trường. Lúc ăn trưa ông ta đã bàn luận với Tricia Sigler về Decker, nơi đó thuộc hạng sang, nhiều người quyền thế gửi con cái mình đến đó, và ông ta đã dính chặt với Bob O'Donnell mấy ngày nay rồi...”

“Bob O'Donnell là ai?”

“Người phụ trách đảng Cộng hòa ở Kentucky,” Nick nói. “Anh nghĩ Welch tự xem mình như người đi đầu của phe cánh hữu. Và em biết không, đây không phải là ý tưởng ngu ngốc đâu. Thời điểm này không hề tệ cho một người thuộc phái tân bảo thủ thăng tiến. Đang có vài phản ứng dữ dội chống lại các nhà lãnh đạo Dân chủ. Và ông ta vẫn còn khá trẻ. Còn nhiều thời gian để khởi nghiệp trong chính trường. Ghế Thượng nghị sĩ sẽ là bước thăng tiến tốt đẹp cho ông ta.” Nick thoải mái dựa mình vào ghế. “Giờ nghĩ kỹ thì việc đó cũng trả lời cho một bí ẩn khác nữa. Park đã bảo anh rằng Welch không ưa bố cậu ấy, ông Kent Patterson, chưa từng ưa, vậy tại sao ông ta lại tiếp đãi chúng ta hậu hĩ như thế?”

“Vì sao?” Tess hỏi, hoàn toàn bối rối.

“Bởi ông Kent có tầm ảnh hưởng với nhiều mối quan hệ xã hội mà Welch cần nếu muốn được bầu chọn,” Nick trả lời ngay tức thì. “Kent biết nhiều người giàu có sẽ thích quan điểm chính trị của Welch. Kent có thể là một luật sư tồi, nhưng ông ấy biết làm cách nào để xây dựng quan hệ. Vì thế Welch mời Park và anh đến đây nhằm xem liệu bọn anh có chút đầu óc nào để lo một số vấn đề luật pháp tối thiểu cho ông ta không. Sau đó ông ta có thể ký hợp đồng với bọn anh nhằm kết giao với Kent.” Nick lắc đầu, bày tỏ vẻ ngưỡng mộ. “Em biết không, anh bắt đầu thích Welch hơn nhiều.”

“Em bắt đầu ít ưa ông ta hơn đấy,” Tess nói. “Tất cả việc bợ đỡ này. Chuyện gì đã xảy ra với những ngày tốt đẹp xưa kia khi đàn ông da trắng giàu có chỉ việc bỏ tiền ra mua chức tước?”

“Lạm phát,” Nick nói. “Không ai giàu đến mức đó nữa.” Anh mỉm cười với Tess. “Em này, anh

nợ em vì dịp này đây. Welch thật sự thích em, như vậy tạo lợi điểm cho anh.” Anh vỗ lên vai Tess, cô nhả mặt nhìn anh một cách chán ghét. “Không, anh nói thật đấy. Anh đã quan sát hai người lúc ăn trưa. Welch thích những lúc em gây khó dễ cho ông ta cũng như việc em thích làm thế vậy. Anh sẽ ghen nếu anh không biết em phát điên vì anh.”

“Đấy là đêm qua, giờ là ngày hôm nay,” Tess nói, nhưng anh tự tin cười toét miệng với cô. Cô rời mắt đi vừa đúng lúc thấy Welch bước vào phòng.

Trông ông ta thật bệ vệ khi đứng đằng sau bức gỗ hồ đào đồ sộ mà Henderson đã đặt cuối phòng, khi đó ông ta bắt đầu phác họa về những thiệt hại mà chủ nghĩa tự do và bình đẳng giới đã gây ra cho đất nước, rõ ràng là ông ta đang nói với lớp thính giả dễ lĩnh hội nhất. Và cũng rõ ràng là Nick, như thường lệ, đã đứng về phần tiền bạc. Welch đang sửa soạn để bước vào chính trường.

“Tớ không thích điều này,” Gina thì thầm với cô.

“Tớ biết,” Tess thì thầm lại. “Tớ biết.”

“Nếu các bạn nghe lời những người đó,” Welch đang nói, “các bạn sẽ nghĩ cuộc đời chỉ là chuyện cỏ tích nơi mọi người đều tốt bụng, thật thà và mọi thứ hóa ra đều hạnh phúc mãi mãi về sau. Nhưng bạn biết không, tôi luôn hồ nghi về mấy vụ hạnh-phúc-mãi-mãi-về-sau đó. Anne Sexton³⁴ không phải là người duy nhất thắc mắc chuyện gì xảy ra khi đàn gà con về nhà tìm chỗ ngủ.” Ông ta cười tủm tỉm, đoạn bắt gặp ánh mắt Tess. Cô lè lưỡi vào ông ta, Welch lại khẽ cười, nhưng lần này hình như có vẻ lo âu trong tiếng cười ấy.

“Vậy nên cuốn sách của tôi viết về điều xảy ra sau phần hạnh-phúc-mãi-mãi-về-sau,” Welch nói. “Đây là lý do nó được gọi là *Tiếp sau mãi mãi*. Phần mở đầu là chuyện cỏ tích về một cô gái trẻ trưởng thành trong những năm sáu mươi. Tên cô ấy là Cinderellen...” những thính giả khúc khích một cách lịch sự “... và cô ấy có niềm tin mãnh liệt vào hạnh-phúc-mãi-mãi-về-sau. Đây là cái kết chuyện thần tiên.”

Sau đó Welch bắt đầu đọc một đoạn trong đó nữ anh hùng của ông ta đứng dậy tại một vũ hội và diễn thuyết nhằm bênh vực tầm quan trọng của môi trường so với kinh tế, bài diễn thuyết ngay tức khắc đã chiếm được trái tim hoàng tử, và tim Tess ngừng đập. Không chỉ vì giọng điệu cạnh khóe mà Welch sử dụng – giọng điệu làm cho đám thính giả ban đầu mỉm cười một cách thích thú đầy mỉa mai và sau đó bật cười bày tỏ sự chế nhạo không thể nhầm lẫn – đó là những từ ngữ quá đỗi quen thuộc với cô đến nỗi cô đã thậm chí đọc chúng cùng lúc với Welch khi ông ta đọc cuốn sách, kết thúc bằng câu: “Và từ đó, Cinderellen và hoàng tử cùng nhau tìm kiếm điều tốt đẹp mỗi ngày và cố gắng đảm bảo rằng họ cũng tạo ra một phần trong đó.”

Một trận cười lớn nổ ra, Tess có cảm giác căn phòng nhào xuống quanh mình khi toàn thân cô trở nên nóng bừng vì giận dữ. Ông ta đang kể câu chuyện CinderTess, câu chuyện của Lanny, và dùng nó mua vui cho mọi người. Đó là câu chuyện của cô, và ông ta đang nhục mạ nó, nhục mạ cô và mọi thứ cô tin tưởng. Cơ thể cô cứng đờ với cơn thịnh nộ bị kìm nén khiến Nick phải quay lại xem có chuyện gì.

“Tess à?” anh thăm thẳm.

Cô lác đầu, cố sắp xếp lại những ý nghĩ trong đầu.

Lúc ấy Welch chuyển câu chuyện của Cinderellen tới ba mươi năm sau. Cô nàng sa lầy trong những khoản nợ, bị những người nghèo khổ cô đang cố giúp đỡ làm cho bực bội, không thể duy trì cơ sở làm ăn nhỏ của gia đình vì các quy định về môi trường và phải đền bù thêm một gã hoàng tử, người hóa ra là một gã ngốc phi thực tế nhạt nhẽo. Khi đám thính giả gật gù, thích thú những thảm họa đã được trông đợi sẽ ập lên đầu vị nữ anh hùng ngây thơ đó, Tess nhắc mình thở sâu, tập trung, làm bất cứ điều gì nhằm kiểm soát cơn cuồng nộ đang nhấn chìm cô bởi những gì Welch đang làm với câu chuyện của cô.

Câu chuyện của Lanny.

“Em sẽ giết lão ta,” cô làm bầm khe khẽ, ngay tức khắc Nick ra dấu cho cô im lặng.

Welch kết đoạn với bài diễn thuyết về sự giải phóng của Cinderellen: cô nàng phát điên và không chịu được nữa. Sau đó Welch ngừng đọc để phác thảo ra sự biến đổi của Cinderellen. Cô hợp lý hóa công ty của mình bằng cách đuổi việc công nhân và tiết kiệm được một khoản nhờ không giúp đỡ người nghèo, nhưng thế là chưa đủ. Cô đến chỗ bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ giỏi nhất, nhờ ông ta biến cô trở lại với vẻ đẹp đã từng có tại buổi vũ hội. Sau đó cô viết lại câu chuyện đời mình. Nhưng lần này, cô sẽ làm cho đúng, sử dụng tất cả mưu chước đàn bà của mình. Cảnh cuối cùng ông ta đọc là một màn cảm dỗ hài hước trong đó Cinderellen sử dụng vẻ đẹp mới được phục hồi để quyến rũ người đứng đầu Cục bảo vệ môi trường nhằm miễn các biện pháp kiểm soát môi trường cho công ty của cô, thao túng ông ta với bài diễn thuyết về tầm quan trọng của thương mại so với môi trường trong khi cô lướt cơ thể trước tiên qua bàn làm việc, sau đến thân thể ông ta. Xét trên phương diện một áng văn trào phúng thì nó quá tốt, màn nhại hoàn hảo cho bài diễn thuyết ban đầu của Cinderellen. Mọi người ngã khỏi ghế vì cười.

Tess giận đến cùng cực.

“Sao vậy?” Nick nghiêng người lại gần khi mọi người vỗ tay tán thưởng cho phần kết buổi đọc sách. “Em ổn chứ?”

“Không,” Tess quay sang anh. “Chúng ta phải ngăn ông ta lại. Ông ta không thể xuất bản cuốn sách này.”

“Tess,” giọng Nick đầy cảnh báo. “Em sẽ không can thiệp. Đó là sách của ông ấy.”

“Không phải. Ông ta đạo văn.”

Nick nhắm mắt. “Không. Đừng nói với anh như thế.”

Tess lắc đầu. “Ông ta đạo văn. Em biết câu chuyện đó. Nó không phải là của ông ta.”

“Được rồi.” Nick đóng cửa phòng làm việc của Welch sau lưng Tess, Park và Gina. “Giải thích cho anh đi.”

Tess thờ ơ đưa mắt nhìn quanh căn phòng, ghi nhận ván ốp tường đắt đỏ, đám thảm kiểu phương Đông, một bộ sofa lớn bằng da-và-đồng cùng hàng đồng sách bọc da vô hồn trên các kệ sách bằng gỗ hồ đào có cửa kính. *Tiền bạc*, cô nghĩ. *Luôn luôn mắc mớ đến tiền bạc*.

“Tess?” Nick hỏi.

“Ông ta đạo văn,” cô trả lời. “Nhớ phần mở đầu về Cinderellen không? Ông ta đã ăn cắp nó. Từng từ một, toàn bộ. Ông ta ăn cắp nó.”

“Sao lại có người chôm phần vớ vẩn ấy?” Nick hỏi. “Nó siêu tệ. Phần hay đến sau cơ. Anh chỉ hy vọng mấy nhà phê bình nuốt trôi được phần vớ vẩn ban đầu ấy để tới phần hay.”

“Anh không nghe em nói gì cả,” Tess nói. “Không đời nào nó tới được tay các nhà phê bình. Ông ta đạo văn, và em sẽ cản ông ta.”

“*Không!*” Nick và Park lên tiếng cùng lúc, trong khi Gina kêu khẽ, “Ồ không.” Đoạn Nick đẩy Tess xuống chiếc ghế đệm bọc da rồi ngồi lên bàn làm việc trước mặt cô.

“Đó không phải ý hay,” anh nói.

“Sao không?” Tess xằng giọng.

Park khịt mũi. “Bởi vì một món tiền lớn đang bị đe dọa ở đây, lý do đấy.”

Nick gio tay lên. “Cậu sẽ để tớ lo chuyện này chứ?” anh bảo Park. “Được chứ?” Anh quay lại với Tess. “Là thế này. Chúng ta đang là khách trong nhà ông ta, và giờ em lại muốn buộc ông ta tội đạo văn. Anh biết em sẽ thấy việc này khó hiểu, nhưng trong hoàn cảnh này việc đó có vẻ không thích hợp.”

“Vứt bég thích với hợp đi,” Tess nói. “Đây là vấn đề đạo đức. Không, còn hơn vấn đề đạo đức nữa. Thứ ông ta đang đối xử như rác chính là cuộc đời em. Đó là tất cả những gì Lanny đã tặng em, và em sẽ đương đầu với ông ta.”

“Đương đầu với anh trước đã,” Nick nói.

“Đừng để cô ta thuyết phục cậu,” Park cảnh cáo.

Tess đáp trả Park. “Chẳng lẽ việc ông ta ăn cắp một phần nội dung cuốn sách không có ý nghĩa gì với anh sao? Anh là luật sư. Anh phải giữ gìn pháp luật.”

“Đấy là việc của cảnh sát,” Park nói. “Đừng cố làm bọn tôi lúng túng. Bọn tôi kiếm ra nhiều tiền. Và sẽ tiếp tục kiếm ra nhiều tiền nếu cô nín miệng về việc đạo văn.”

“Tôi không tin chuyện này,” Tess nói. “Anh muốn ông ta thoát tội.”

“Chờ chút,” Nick nói. “Thậm chí bọn anh còn không biết chính xác tội trạng của ông ta. Giải thích đi.”

“Ôi, tuyệt,” Park nói.

Tess nhìn đều anh ta, sau đó tập trung tâm trí vào Nick. “Khi em khoảng tám tuổi, nhà em sống ở một khu tập thể gần Yellow Springs. Ở bang Ohio này.”

“Anh biết Yellow Springs ở chỗ nào,” Nick nói. “Tiếp đi.”

“Một đám hip-py,” Park xen vào.

“Đó là nơi tốt,” Tess nổi cáu. “Thế này, không lâu sau khi gia đình em đến đó, một người đàn ông xuất hiện.” Cô cắn môi, cảm giác trống rỗng nơi bụng tăng lên khi cô nhớ lại Lanny đã đặc biệt ra sao và cái cách Welch chiếm đoạt câu chuyện của ông ấy. “Chú ấy cực kỳ tuyệt vời,” cô nói. “Hắn lúc đó chú ấy mới hơn hai mươi. Một người vạm vỡ to lớn.” Cô mỉm cười. “Em đã nghĩ chú ấy là một ngọn núi. To lớn, vững chãi với mái tóc dài màu nâu và bộ râu rậm cùng màu. Đôi tai to. Mọi thứ về chú ấy đều lớn hơn bình thường.”

“Tuyệt,” Nick nói. “Vào vấn đề đi.”

“Tên ông ấy là Lanny.”

“Chuyện này quan trọng không?” Park hỏi. “Vì Gina và tớ đang lỡ tiệc cocktail.”

“Im đi Park,” Nick nạt. “Vào chuyện chính đi Tess.”

“Chú ấy đã kể cho em câu chuyện y hệt,” cô nói. “Phần mở đầu ấy. Từng từ một, đó là câu chuyện của Lanny.”

“Và em vẫn nhớ nó sau ba mươi năm ư?” Nick hỏi. “Thôi nào.”

“Suốt mùa hè chú ấy đã kể đi kể lại cho em nghe,” Tess nói. “Mỗi lần kể, chú ấy thêm một chi tiết khác, một nhiệm vụ nữa mà vị nữ anh hùng phải làm, một vấn đề nữa cô ấy phải giải quyết, và câu chuyện trở nên rất dài. Khi ra đi vào cuối mùa hè năm đó, chú ấy đã viết tất cả ra cho em, và mẹ Elise thường đọc các đoạn trong câu chuyện cho em nghe mỗi tối trong suốt hai năm gia đình em sống ở đó. Em thuộc nằm lòng từng phần của câu chuyện.” Cô ngược nhìn Nick đắm đắm. “Và cái gã nhà văn Mỹ xuất sắc của anh đã đọc một câu chuyện y hệt. Em có thể nhẩm từng đoạn cùng với ông ta. Ông ta đã ăn cắp câu chuyện ấy.”

“Ai là Elise?” Nick hỏi, bối rối.

“Mẹ em.”

“Bà ấy đọc cho cô nghe câu chuyện về Ellen này?” Park nói. “Tôi không tin.”

“Không. Chuyện của tôi là về CinderTess.”

Park đảo tròn mắt.

“Lanny đã viết câu chuyện đó cho em,” Tess bảo Nick, lờ Park đi. “Welch đã đánh cắp nó, và em sẽ...”

“Em chắc không, Tess?” Nick nói. “Việc này nghiêm trọng đấy.”

“Em đã bảo anh rồi,” Tess nói. “Chú ấy viết nó cho *em*. Nó là câu chuyện của em. Vào khúc cuối Lanny luôn luôn nói, ‘Và CinderTess và hoàng tử luôn cùng nhau tìm kiếm điều tốt đẹp nhất mỗi ngày và đảm bảo rằng họ cũng tạo ra một phần những điều tốt đẹp ấy’” Cô nhìn Nick chăm chăm, bướng bỉnh. “Đấy chính xác là phần kết Welch đã đọc cho chúng ta.”

“Có thể là trùng hợp,” Nick miễn cưỡng nói. “Vậy em muốn nói rằng Welch đang sử dụng các đoạn của một câu chuyện giống như thế.”

“Không,” Tess nói. “Ông ta đang sử dụng *toàn bộ* câu chuyện giống như thế. Từng từ một. Và tệ hơn nữa, ông ta dùng nó để mua vui. Ông ta biến chuyện của *em* thành ra ngu ngốc và...” Cô nín thở và cố gắng hạ nhiệt. “Nghe này, chuyện CinderTess rất quan trọng với em. Thực tế, đôi khi em nghĩ nó tác động đến em còn hơn bố mẹ nữa. Như em biết Lanny đã tác động đến em nhiều hơn bố mẹ.” Cô ngừng lời, nhìn Nick, hàm siết lại với quyết tâm. “Em biết đối với anh thì có vẻ trẻ con, nhưng về cơ bản, bằng câu chuyện ấy Lanny đã dạy em cách sống, và em sẽ không để một gã tân báo thủ già cỗi đang mất hứng tác biến nó thành một bài đả kích phong trào bình đẳng giới. Em sẽ nói chuyện với Welch.”

“Chờ chút.” Nick khoanh tay lại, ngó xuống cô đắm đắm, về kinh hãi. “Để anh làm rõ. Lý do em luôn đắm đầu vào cứu thế giới là vì người đàn ông này đã kể cho em một câu chuyện cổ tích ư?”

“Bộ chưa từng có cuốn sách nào anh đọc khi còn nhỏ tác động đến anh như thế à?” Tess hỏi. “Ví dụ như *Chú thỏ vải nhung*³⁵? Để học được rằng tình yêu là thứ giúp anh tồn tại thật sự?”

“Người ta nên cẩn thận hơn với những thứ họ đọc cho con mình,” Park nói. “Mấy thứ này nghe nguy hiểm quá.”

“Ồ, chẳng qua trẻ con không bắt kịp với *Tạp chí phổ Wall* thôi Park à,” Tess nạt. “Thực ra chúng còn sâu sắc hơn cả người lớn.” Cô quay lại với Nick. “Nhưng điều quan trọng là ông ta đã chiếm đoạt câu chuyện này và đảo ngược nó. Như thể ông ta viết lại *Đầu máy nhỏ làm được*³⁶ thành ra *Đầu máy nhỏ không thể làm được* vậy.”

“Tôi có cuốn ấy,” Park nói.

“Em cũng vậy,” Gina nói.

Park mỉm cười với Gina. “Đây là cuốn sách hay, nhỉ?”

“Chính xác!” Tess chặn lời trước khi Gina có thể đề cập tới bất kỳ sở thích hồi nhỏ nào khác. Cô quát mắng với Park. “Anh có tức giận không nếu có ai ăn cắp cuốn sách đó và khiến cho cái xe lửa thua cuộc?”

Trông Park giật mình. “À, có. Nhưng đó không...”

“Ừ, đây là lý do tôi tức giận,” Tess nói. “Ông ta không chỉ ăn cắp câu chuyện của Lanny, ông ta khiến nó nghe... ngớ ngẩn. Ngu ngốc.”

“Nó ngớ ngẩn mà,” Nick nói.

“Không phải. Không ngớ ngẩn nếu anh là một đứa bé con. Và vẫn không ngớ ngẩn nếu anh có một chút phẩm giá.”

“Ôi chết tiệt, đừng bắt đầu chứ,” Nick nói. “Đề anh nghĩ về chuyện này.”

Park ngồi xuống cạnh Nick trên mép bàn. “Đừng bận tâm.” Anh ta quay qua Tess. “Nó là bản thảo viết tay, phải không? Chưa được xuất bản dưới bất kỳ hình thức nào?”

“Đúng. Nhưng đây không...”

“Và chuyện xảy ra vào những năm sáu mươi?” Park hỏi.

Tess nhảm tính. “Khoảng sáu lăm hay sáu sáu. Tôi có thể tìm ra câu trả lời chắc chắn.”

“Vậy thì tính hợp pháp không thành vấn đề,” Park nói. “Theo luật bản quyền 1976, mọi tác phẩm tự động có bản quyền ngay khi nó được viết ra. Nhưng trước đó, nghĩa là những năm sáu mươi, chúng ta sử dụng luật 1947 – quy định rằng những tác phẩm không được tạo ra với mục đích thương mại phải được đăng ký với phòng bản quyền, và tôi không hình dung ông bạn hip-py của cô đã làm thế. Dĩ nhiên, vì ông ta đã viết nó ra và đưa một bản cho mẹ cô, cái đó có thể được xem như một ấn bản, nhưng chưa đủ để loại nó khỏi một giả định công bằng là nó thuộc sở hữu công. Tôi nghĩ Welch được bảo hộ.”

Tess lắng nghe anh ta nói đến há miệng ra, đoạn quay sang Nick. “Đây là Park á? Cuốn sách luật sống này là Park á?”

Nick nhún vai. “Anh đã bảo em rồi – không ai hiểu luật hợp đồng rõ như Park.”

Park tiếp tục như thể không nghe thấy họ. “Thêm nữa, một phần luật 1976 quy định rằng đạo văn chỉ là vấn đề khi một tác phẩm mới ảnh hưởng đến tiềm năng tiêu thụ của tác phẩm còn nghi vấn. Thằng thần mà nói, từ những gì tôi nghe được, không có tiềm năng tiêu thụ nào cho mấy lời ngớ ngẩn trẻ con ấy. Thực ra, nếu sách của Welch làm nên điều gì ghê gớm thì ông bạn hip-py của cô mới là có lợi, bởi may ra sẽ có thị trường tiêu thụ tác phẩm của ông ta. Ngoài ra, Welch không thể giữ bản quyền một thứ thuộc về người khác ngay cả khi ông ta sử dụng nó trong một cuốn sách có bản quyền. Do đó ông bạn cô vẫn có thể nhận bản quyền cho câu chuyện cũ của mình và xuất bản nó.” Park ngừng lại, bị mắc vào ý nghĩ ấy. “Tôi tự hỏi liệu ông ta có ai làm đại diện không. Cô đã nói tên ông ta là gì?”

“Tôi không quan tâm luật viết gì,” Tess nói, lấy lại tinh thần từ cơn sốc trước sự sắc sảo đột ngột của Park. “Tôi biết Welch đã ăn cắp nó và thế là sai. Nó thuộc về Lanny. Chỉ ít ông ta có thể

dành cho Lanny sự công nhận là Lanny tuyệt vời.” Cô đứng lên. “Và tôi sẽ bảo Welch...”

“Không!” hai người đàn ông cùng chặn cô lại.

“Chờ đã,” Nick nói. “Chờ cho đến khi Park và anh có thể xem xét kỹ chuyện này.”

Park cau mày. “Sao phải thế? Tôi đã bảo rồi, tính hợp pháp không thành vấn đề...”

“À, có thể nảy sinh vấn đề đạo đức,” Nick nói. “Đặc biệt nếu cả một ngàn người từng theo xu hướng hip-py phát khùng và bắt đầu viết những bài đối ngược với biên tập viên rồi gửi chúng đi từ đám Mercedes của họ.”

“Ồ thôi nào,” Park nói. “Tất cả từ một khu tập thể Ohio nhỏ xíu á?”

“Ông ấy đã chuyển đi,” Nick nhắc. “Ông ấy ở đó một thời gian rồi chuyển đi.” Anh quay qua Tess. “Ông ấy ở lại đó bao lâu?”

Tess nhún vai, vẫn giận sôi lên. “Chỉ mùa hè năm ấy thôi. Nhưng mà ai quan tâm về Lanny chứ? Hãy bảo vệ quý ngài Norbert Welch vĩ đại và hàng triệu đô của ông ta trước đi.”

“Tess, tập trung vào,” Nick kiên trì. “Về Lanny. Những người khác có nghe câu chuyện đó không?”

“Dĩ nhiên,” Tess nói. “Có nhiều trẻ con ở đây. CinderTess là một trong những chuyện kể trước giờ ngủ của bọn em trong mùa hè ấy.”

Nick cau mày. “Ông ấy đã đến đâu sau khi bỏ đi? Chuyển tới một khu tập thể khác à?”

“Em không biết. Thậm chí em còn không biết nơi *gia đình mình* dọn đến tiếp theo. Có thể là Pennsylvania.”

“Vậy thì có khả năng ông ấy đã mang câu chuyện này đi khắp cả nước,” Nick nói. “Hàng ngàn người có thể đã nghe nó.”

Tess mỉm cười, hân hoan vì khúc ngoặt mới trong sự kiện. “Phải. Hãy nghĩ xem bao nhiêu người ngoài kia đang chờ được công kích khi thứ này được đưa ra các nhà sách.” Cô nhìn hai người đàn ông một cách cao ngạo. “Chúng ta phải đương đầu với Norbert Welch. Vì lợi ích của chính ông ta.”

“Không,” họ lại nói, nhưng giọng không còn giữ sự nhiệt thành. Nick trông trầm tư, còn Park chỉ có vẻ khó chịu.

“Chúng ta tạm để yên được không?” cuối cùng Park nói. “Welch sẽ chưa xuất bản thứ chết giẫm này vào ngày mai đâu. Liệu chúng ta có thể chờ một thời gian để nghĩ thông trước đã?”

“Và lúc đó chúng ta sẽ đương đầu với ông ta chứ?” Tess xẵng giọng.

“Có thể,” Nick nói. “Nghe này, bọn anh không muốn làm gì vội vàng ở đây. Có quá nhiều thứ cần hệ đến. Khả năng trở thành cộng sự của anh là một điểm. Nếu cuốn sách không được xuất bản thì anh sẽ bị ghê lạnh.”

Tess nhìn anh, vẻ ghê tởm. “Tôi không thể tin anh là kẻ hám tiền đến mức này. Lẽ ra tôi nên biết anh không phải là hoàng tử.”

Park cũng nhìn anh với vẻ ghê tởm tương đương. “Cậu cứ phải mang cô ta theo, phải không?”

Cứ phải là Tess.” Anh ta lắc đầu, rời khỏi phòng.

Gina nhìn theo bóng lưng anh ta một cách khố sở, đoạn quay sang nhìn Tess với vẻ khố sở tương tự, sau đó theo chân Park.

Nick thở dài. “Chẳng ích gì nếu chúng ta hấp tấp và gào lên ‘Đạo văn’ ngay giữa buổi đọc sách đông người. Tạm yên đã và để anh nghĩ chuyện này.”

“Đến thứ Hai,” Tess nói. “Em sẽ cho anh đến thứ Hai. Sau đó em sẽ nói chuyện với Norbert Welch, và nếu ông ta không hiểu lý lẽ, em sẽ gặp báo chí.”

“Em quá là một cô bạn gái vui đến điên lên được,” Nick nói.

“À, tôi sẽ không lo về chuyện đó, vì tôi sẽ không bao giờ đi đâu với anh nữa.” Sau câu đó Tess bước thình thịch ra khỏi phòng.

“Viết điều đó ra cho anh,” Nick gọi với sau lưng cô. Đoạn anh dựa lưng vào ghế, làm bầm.

Tess hài lòng với bản thân vì chi biểu lộ vừa đủ lễ độ với Welch khi cô cất lời chào tạm biệt vào lúc chiều. Dĩ nhiên Nick còn hơn cả lễ độ, mặc dù Welch thân ái bảo anh rằng ông ta cần nhiều thời gian hơn để xem xét hợp đồng.

“Tôi sẽ gọi anh trong tuần tới, Jamieson,” ông ta nói, bắt tay Nick và hoàn toàn lơ đãng anh chàng Park đang lúng túng. “Có thể chúng ta sẽ ăn tối. Mang Tess theo. Tôi thích cô ấy.”

“Chúng tôi sẽ rất vui lòng, thưa ngài,” Nick nói, tự hỏi mình sẽ làm cách nào thuyết phục Tess tham dự một bữa tối làm ăn dài lê thê khi mà cô vừa thề rằng sẽ không gặp lại anh.

Trong lúc đó Tess đang chào tạm biệt người đàn ông duy nhất trong ngôi nhà này cô vẫn còn trò chuyện cùng. “Mấy ngày vừa rồi tôi đã rất vui khi quan sát ông, ông Henderson,” cô nói, đoạn kiễng chân hôn lên má ông già. “Ông thật phi thường.”

“Cảm ơn, cô Newhart,” Henderson đáp lại một cách dửng dưng.

Khi họ vào xe, Nick cười toe với cô. “Em sẽ làm cho ông ta nảy sinh nhiều ý nghĩ đấy.”

“Ít nhất ông ấy không ăn cắp chúng từ ông chủ mình,” Tess nói, và Nick bỏ cuộc. Nói gì với cô cũng vô vọng thôi. Ngủ với cô quả là tuyệt vời, ừm, trên cả tuyệt vời, và anh thật sự quan tâm đến cô, nhưng cô sẽ làm cho sự nghiệp của anh đi đời bất kể anh có làm gì. Dù ham muốn Tess tới mức nào chẳng nữa, dù thích được ở bên cô bao nhiêu chẳng nữa, anh sẽ phải ngừng liên lạc với cô.

Mà dẫu sao cũng phải thế, vì cô đã bảo anh rằng cô sẽ không đời nào nói chuyện với anh nữa. Lần gần nhất cô nói vậy, anh đã mất hơn một tháng mới khiến cô nói chuyện lại với mình. Anh không lãng phí thời gian như thế với bất cứ người phụ nữ nào, chứ đừng nói là với một sát thủ chuyên nghiệp.

Nửa giờ trôi qua mà Tess không nói gì, Nick lén liếc nhìn cô. Cô đang tư lự nhìn khoảng không.

“Giờ thì có chuyện gì?” anh hỏi.

“Em cần làm gì đó cho Lanny.” Giọng Tess có vẻ mất tập trung. “Em cũng cần giúp Gina nữa. Anh nói đúng – cô ấy đang rời bỏ con đường của mình và cố kiếm việc ở Nhà hát Charles. Vấn đề là em không quen biết ai ở đó. Nhưng trước tiên em cần về nhà gọi vài cuộc điện thoại. Em cần phải nỗ lực tìm ra Lanny hoặc tối thiểu là tập bản thảo, không thì sẽ chẳng có ai thèm nghe em nói về chuyện này.” Cô nhìn qua Nick, tất cả cơn giận đã rời khỏi ánh mắt. “Em biết anh ghét chuyện này

vì việc trở thành cộng sự. Em hiểu. Thậm chí em cũng hiểu rằng anh không thể làm gì chỉ với mình lời nói của em. Em không bảo anh rằng mình sẽ tìm tập bản thảo đó chỉ để khiến anh phát điên đầu. Bản thân em cũng không còn nổi khùng nữa. Nhưng em muốn anh biết là em sẽ tìm nó. Em phải tìm. Nó thật sự quan trọng với em.”

“Vì sao nó quá quan trọng như thế?” Nick hỏi. “Ông ấy là gì với em?” Anh cố không để mùi vị ghen tuông vương lại trong giọng, bởi thật là lố bịch khi ghen với một người đàn ông Tess quen khi còn bé, đặc biệt khi mà ông ta cũng chưa từng gặp lại cô ấy.

“Bởi vì em yêu chú ấy,” Tess nói, và Nick cảm thấy cơn ghen bùng lên bất chấp ý định tốt đẹp của mình.

“Em mới sáu...”

Tess ngắt lời anh. “Em tám tuổi,” cô nói. “Nhưng đây không phải vấn đề. Ban đầu em chỉ ngưỡng mộ chú ấy như kiểu trẻ con ngưỡng mộ các ngôi sao điện ảnh. Chú ấy quá to lớn, tràn đầy sức sống, đầy... những ý tưởng và *những câu chuyện*. Những câu chuyện diệu kỳ. Một thời gian sau đó, chú ấy còn gần gũi hơn thế. Như người anh lớn, người bố, người mẹ và người bạn thân nhất. Chú ấy *quan tâm* đến em. Chú ấy lắng nghe điều em nói, như thể nó rất quan trọng. Chú ấy hỏi em và lắng nghe câu trả lời. Chú ấy khôn ngoan hơn bất kỳ ai quanh em. Chú ấy luôn tỏ ra cộc cằn và hành xử như thể bức mình vì phải dành thời gian cho em, nhưng điều đó không đúng, và chú ấy đã dạy em những điều hữu ích. Ý em là bố Daniel sẽ bảo em rằng điều quan trọng là sống cuộc đời yên bình và cố gắng hòa hảo với mọi thứ khác.”

“Daniel là ai?”

“Bố em,” Tess nói. “Vấn đề là bọn trẻ con trong khu tập thể có thể hơi hung hãn, và thật khó để sống một cuộc đời an lành khi anh bị Nazis-bé-nhỏ chèn ép. Không nói quá là em đã sợ phải đánh trả nhưng lại không biết nên làm thế nào. Vì vậy em đã hỏi Lanny, và chú nói chìa khóa của việc đấu tranh là không bao giờ đấu tranh, trừ khi nguyên nhân quan trọng đến nỗi cháu không thể không bảo vệ nó, và những mất mát cháu phải chịu đựng là những thứ cháu có thể chấp nhận mất đi. Sau đó ông nói, nếu chú quyết định đấu tranh thì điều phải nhớ là chú sẽ bị thương, vì đó là điều sẽ xảy ra trong chiến đấu, bởi vậy chú có thể chuẩn bị tinh thần ngay từ đầu và không quan tâm khi nào nó diễn ra.”

“Lời khuyên tuyệt vời cho một đứa trẻ,” Nick nói, cố không gắt gỏng như anh đang cảm thấy.

“Đây là lời khuyên tuyệt vời cho bất cứ ai,” Tess nói. “Thực tế sau đó em đã tránh khỏi hầu hết đám ấy bởi vì em không mấy bận tâm về những thứ bọn chúng đang gây sự với em. Và khi đánh trả, em tấn công bằng hết sức bình sinh vì biết rằng dù sao thì mình cũng sẽ bị nện thôi. Sau vài lần, những đứa khác hầu như để em yên. Đây luôn là cách của Lanny. Chú ấy sẽ bảo anh điều hữu ích, điều thật sự hiệu quả. Như chuyện về CinderTess. Bất kể chú ấy thay đổi nó bao nhiêu lần nữa, nó luôn kết thúc bằng một cuộc sống hạnh-phúc-mãi-mãi-về-sau có được nhờ nỗ lực biến thế giới trở thành nơi tốt đẹp hơn. Và đó là thứ Welch đã chế nhạo. Ông ta chế nhạo Lanny. Khi làm thế, ông ta chế nhạo đức tin của em.” Tess quay sang đối mặt Nick. “Em phải đấu tranh cho chuyện này. Và em biết mình sẽ bị thương. Em biết Welch mạnh mẽ hơn em, giàu có hơn em, quyền lực hơn em. Và em biết anh sẽ giúp ông ta chứ không phải em. Nhưng em không thể bỏ rơi Lanny. Em không thể bỏ rơi mọi điều mình tin tưởng.”

Nick im lặng một lúc. “Coi này,” cuối cùng anh nói. “Nếu chuyện này quan trọng với em như thế, anh sẽ giúp.”

Tess chớp mắt. “Thế còn bản hợp đồng?”

Nick nhún vai. “Anh cần biết mọi điều có thể về cuốn sách chết tiệt này nếu anh kiếm được hợp đồng. Nếu thật sự ông ta đã đạo văn, anh cần phải biết.” Nick ngừng lại một chút, thù tướng

tượng những thứ phức tạp kinh hoàng mà một vụ kiện đạo văn có thể gây ra. Có lẽ anh nên vui mừng vì Tess đã phát hiện sớm, khi mà anh có thể giải quyết. “Vây thỏa thuận thế này. Anh sẽ giúp khi em cần giúp đỡ, và phần lớn thời gian anh sẽ ở ngoài cuộc để em có thể giải quyết vụ này theo cách của mình. Được chứ?”

Cô không nói năng gì, anh liếc nhìn cô. “Tess à?”

“Còn hơn là được nữa,” cô nói. “Em đã quên mất anh có thể như thế này. Em đã quá chán ngán cái bản thể vươn-đến-thành-công-bằng-mọi-giá của anh đến nỗi quên mất bản thể này.”

“Anh là thế đấy, một người đàn ông muôn hình muôn vẻ,” Nick nói.

“Cảm ơn,” Tess nói. “Cảm ơn anh rất nhiều.”

“Được rồi,” Nick nói. “Cứ coi nó như món quà chia tay.”

Họ kết thúc chuyến đi và mỗi người đều theo đuổi những ý nghĩ của riêng mình. Nick gần như đã thuyết phục được bản thân là sẽ không bao giờ ở bên cô nữa. Đó là một kế hoạch lô-gic. Thực ra là quá sức lô-gic, và anh không chắc tại sao mình lại đang cố tìm ra lỗ hổng trong đó.

Đến khi họ lên tới cầu thang tầng ba dẫn vào căn hộ của cô, anh tự tin rằng mình đang làm điều đúng đắn. Chỉ cần thả đồ đạc của cô xuống và tẩu thoát. Chỉ việc đi thôi.

Khi họ leo gần tới đầu cầu thang tầng ba, anh mở lời.

“Nghe này, anh không ở lại được...”

“Hẳn nhiên anh không ở lại được rồi,” Tess nói khi đặt chân lên bậc trên cùng. “Em rất vui vì anh đề nghị giúp, nhưng chúng ta sẽ không bao giờ...”

Nick đâm sầm vào cô từ phía sau khi cô đứng ngậy như phỗng ở đầu cầu thang. Đoạn anh bước vòng qua cô.

Cánh cửa căn hộ đã bị đá bung.

Chương 7

“Ôi không,” Tess kêu lên, đoạn bước tới nhìn kỹ một lượt những gì còn lại của cánh cửa.

Nick túm lấy cánh tay cô. “Đề anh vào trước.”

Người hàng xóm bên kia hành lang mở cửa phòng, nắm chặt chai bia bằng một tay và gãi vào phần bụng mà chiếc áo phông không thể che phủ nên lộ ra bằng tay kia. “Nhà cô bị đột nhập,” ông ta bàng quan nói với Tess. “Đêm qua. Tôi đã gọi cảnh sát. Lẽ ra cô phải là người gọi.”

“Cảm ơn nhiều,” Nick đẩy Tess qua để tới đứng trước ngưỡng cửa. “Việc đó rất có ích.”

Tess nói, “Cảm ơn, Stanley,” với một chút sững sờ, sau đó theo Nick vào trong nhà.

Căn phòng bị đảo lộn như một đồng rác. Các ngăn tủ xộc xệch, đồ đạc xáo trộn, và tất cả những tấm nệm đều bị rách nát, bông lòi ra sàn.

“Ôi không,” Tess lại kêu lên, âm thanh còn nhẹ hơn hơi thở.

“Em có kẻ thù nào không?” Nick hỏi.

Tess lắc đầu. “Không phải chuyện cá nhân đâu. Việc này đã xảy ra với những người khác trong tòa nhà này. Em không phải lý do.”

“Chuyện này đã từng xảy ra mà em không cho anh biết?”

“Chúng ta đã không nói chuyện với nhau,” Tess nổi nóng. “Và em đang lo vụ này. Em đã tố cáo gã chủ nhà.”

Nick sẫm soi cánh cửa đã hỏng. “Ồ phải, em đang lo vụ này.” Anh lắc đầu. “Từ giờ trở đi, anh sẽ lo.”

“Xin lỗi nhé, em không nghĩ vậy...” Tess mở lời.

“Tuần trước chúng đã làm điều tương tự với căn hộ tầng dưới.” Stanley tình nguyện chia sẻ. “Chỉ là lũ trẻ kiếm ít tiền thôi.”

“Chỉ là lũ trẻ thôi á,” Nick nói. “Bọn ranh con.” Anh quay qua Tess. “Gói ghém những gì em cần. Em sẽ đến nhà anh. Không tranh cãi.”

Hàm Tess cứng lại, chuẩn bị tranh đấu. “Em đã nghĩ anh không chờ được đến lúc rời bỏ em rồi.”

“Ồ, đúng, nhưng ý anh là rời khỏi cuộc đời *anh*, không phải cuộc đời nói chung,” Nick lờ cô đi và chăm chú nhìn cánh cửa. “Em sẽ không ở đây. Nếu em thích ở với Gina hơn thì cũng được, nhưng em sẽ không ở đây.”

“Gina chỉ có một phòng vừa đủ một người ở,” Tess nói. “Cô ấy sẽ không thể nhét Angela vào chứ đừng nói là em.” Bất chợt cô ngừng lời.

“Được rồi,” Nick nói, không để tâm tới sự yên lặng của cô. “VẬY em sẽ ở nhà anh. Có một phòng ngủ dành cho khách. Đức hạnh của em an toàn.” Anh quay sang thấy vẻ mặt cô trắng bệch vì sợ hãi. “Chuyện gì vậy?”

“Angela,” Tess cắn môi. “Em không thấy Angela.”

Nick bước tới vòng tay quanh người cô, Tess dựa vào anh đầy biết ơn. “Angela có phải là con mèo ngu ngốc đâu,” giọng anh vang lên trên tóc cô. “Khi băng Brady³⁷ ló mặt, chắc nó đã thoát ra bằng đường cửa sổ.” Anh siết chặt tay quanh cô và nói, “Thôi nào. Hãy gói đồ của em và đi thôi.”

Tess gật đầu, Nick thận trọng đi trước cô vào bên trong căn hộ. Anh kiểm tra phòng ngủ trước khi cô kịp vào, để chắc rằng không thấy Angela nằm máu me bê bết trên khăn trải giường. Chẳng những không thấy Angela mà cũng không thấy tấm khăn trải. Phòng ngủ bị lục lọi giống như phần còn lại của căn hộ. Anh quay lại với Tess. “Gói đồ đi.”

Cô mở miệng định tranh cãi, liền bị anh gạt đi. “Coi này, nếu em muốn tìm một nơi ở mới vào ngày mai, cứ tự nhiên. Nhưng em không thể ở đây. Không bao giờ ở nữa. Anh sẽ không đòi nào ngủ được trong khi chờ đợi bọn này quay lại và đối xử với em như chúng đã làm với cái ghê trường kỷ.”

“Được rồi,” Tess nói. “Được rồi.”

Nick quan sát cô cúi lấy những món đồ có thể trong phòng, gạt phăng chồng gối sô pha cộc cạch và nhặt những món linh tinh có Chúa biết là gì. Trong khi quan sát, anh cố hít một hơi thở sâu để trấn tĩnh nỗi khiếp sợ và cơn giận dữ đang khiến mình mất trí. Nếu anh không kéo cô đi Kentucky, có thể cô vẫn ở trong cái ô chuột này khi sự việc xảy ra. Quá ư may mắn. Ý nghĩ mất cô theo bất cứ cách nào làm anh lạnh người, nhưng mất cô như thế này sẽ thật...

“Em không sao mà,” Tess nói. Nick nhìn lên, thấy cô đang đứng nơi ngưỡng cửa với giỏ đựng đồ giặt chứa đầy quần áo. “Em biết anh lo lắng, nhưng em không sao, em sắp đi với anh và em sẽ không quay lại đây. Em hứa.”

“Cảm ơn em,” Nick hỏi. “Còn thứ gì em muốn lấy trong bếp không?”

“Có,” Tess nói. “Nhưng em không nghĩ nhà bếp còn nguyên vẹn. Anh đã xem trong đó chưa?”

“Không hay lắm,” Nick nói. “Đến đây. Anh sẽ giúp.”

Họ lấy ra được mấy mảnh đồ sứ và thủy tinh kỳ quái.

“Thứ linh tinh này là của mẹ em à?” Nick hỏi, Tess nhìn anh một cách lạ lùng.

“Mẹ Elise không có đồ linh tinh,” cô nói. “Đây chỉ là thứ em tìm được trong mấy cửa hàng giá rẻ mà em thấy thích.” Cô chăm chú nhìn nó, vẻ mặt buồn bã. “Có thể em thích nó vì nó là loại đồ mà các bà mẹ nên tặng cho con gái mình. Thông thiết quá.” Cô đứng lên, bỏ lại món đồ sứ trên sàn. “Em không cần nó. Tất cả những gì em muốn là Angela.”

“Anh sẽ lo việc ấy,” Nick nói. “Gom đồ của em lại, anh sẽ bê chuyển đầu tiên xuống xe.”

Anh xách giỏ đồ giặt ra ngoài và gõ cánh cửa bên kia hành lang. Người hàng xóm mở cửa. “Gì vậy?”

“Cậu biết con mèo đen to bụng của Tess chứ?” Nick nói.

“Thì sao?”

“Tôi sẽ biếu cậu một trăm đô nếu tôi có con mèo vào ngày mai.”

“Làm thế quái nào mà tôi kiếm được nó?” Stanley càu nhàu.

“À, nếu tôi là cậu, tôi sẽ mua khoảng mười hộp thức ăn cho mèo và ngồi chờ cho đến khi con mèo quay về,” Nick nói.

“Thế sẽ mất hàng giờ ấy.”

“Đó là lý do tôi trả tiền,” Nick đưa tấm danh thiếp cho cậu ta. “Tùy cậu.”

Tess bước tới cửa, mang theo chiếc túi vải buộc dây của cô cùng vali của Nick. “Đây hết rồi.”

“Tuyệt,” Nick nói. “Đi thôi.”

Trên đường tới nhà Nick, Tess mãi chìm đắm trong suy nghĩ, mừng vì anh đã để cô yên tĩnh, đồng thời cố tìm ra lý do vì sao mình cảm thấy quá đổi đau lòng. Không phải vì cô yêu căn hộ ấy; cô ghét nó. Chẳng chuyện gì cho ra hồn, phở xá ầm ỉ, tràn ngập âm thanh la hét lẫn tiếng phanh két, thậm chí thảng hoặc lại có tiếng súng. Nhưng nó từng thuộc về cô, còn giờ đây cô sắp đến nhà Nick, và Tess khá chắc rằng cho dù Nick ở đâu thì nơi ấy sẽ không có tiếng gào thét, tiếng súng, gián rệp hoặc những thứ bị đập vỡ. Cô chắc rằng nơi ấy sạch sẽ, an toàn, sang trọng và hấp dẫn đến đáng ghét.

Sau đó Nick ngoặt khỏi đường, tiến vào lối dẫn đến nhà, và mọi thứ còn tệ hơn so với những gì cô nghĩ hoặc.

Ngôi nhà không lớn nhưng rất đẹp, một kiệt tác kiến trúc thu nhỏ với các bề mặt màu trắng và những góc được chia đôi bởi lớp kính lắp lóa phản chiếu ánh trắng. Cô đã chuẩn bị tinh thần phản đối đám ván ghép tường theo kiểu thực dân hoặc vườn cây nhỏ xinh, thậm chí là cây tuyết tùng giả của Frank Lloyd Wright³⁸, nhưng nơi này quả là một tác phẩm nghệ thuật và chỉ có người nào mù quáng bởi định kiến mới có thể không nhận thấy vẻ đẹp của nó.

“Em thích nó không?” Nick hỏi khi anh tắt máy.

“Em chưa từng nhìn thấy nơi nào đẹp như thế,” Tess nói và cảm thấy Nick thả lỏng bên cạnh mình. “Lúc trước khi anh đưa em đến đây nó chưa được hoàn thiện nên em không bao giờ tưởng tượng ra nó sẽ như thế này. Ai thiết kế vậy? Anh à?”

“Không hẳn.” Nick khẽ tựa mình vào ghế xe, quan sát ngôi nhà. “Hồi học trường luật, anh có một người bạn dính vào rắc rối. Anh đã giúp cậu ấy thoát vụ đó, sử dụng mọi mảnh hợp pháp và cứu được cậu ấy. Cậu ta đang là sinh viên năm cuối ngành kiến trúc và đã mời anh một châu bía. Sau vài hiệp, bọn anh bắt đầu nói về ngôi nhà hoàn hảo, và một tháng sau cậu ấy đưa cho anh bản thiết kế của ngôi nhà này. Sau đấy anh tiết kiệm tiền mua đất, rồi tiết kiệm thêm để xây nhà. Mất một thời gian.”

Tess ngấm vẻ mặt anh khi anh nhìn ngôi nhà, trên đấy hiện rõ lòng tự hào và tình yêu.

“Nhóm thợ xây là những người giỏi nhất,” anh nói, “và trở trêu thay, hiện giờ anh bạn đó đã trở thành một tên tuổi lớn. Preston Delaney. Người ta tới đây chụp ảnh bởi vì nó là tác phẩm ban đầu và nguyên sơ của Delaney. Anh mới chỉ sống ở đây hai tuần mà đã có người đề nghị trả giá gấp đôi cho nó.”

Tess tròn mắt. “Một vụ đầu tư nữa.”

Nick lắc đầu. “Không, nó còn hơn thế. Chờ đến lúc em thấy bên trong. Nó hoàn hảo. Nó được hoàn thành một tháng sau khi em đi.” Nụ cười của anh nhạt dần. “Đó là một trong những nỗi thất vọng lớn nhất về chuyện em đá anh. Em chưa từng được thấy nó.” Anh quay sang nhìn cô trong ánh trắng. “Anh biết chuyện chúng ta đã kết thúc, nhưng anh mừng vì em ở đây để thấy nó.”

Tess cắn môi. “Cảm ơn anh đã mời em ở lại. Em sẽ cố không làm bẩn nhà.”

Nick vỗ lên đầu gối cô, sau đó ra ngoài mở cửa xe cho cô trong khi Tess nhìn chằm chằm ngôi nhà với cả nỗi sợ hãi lẫn lòng khát khao.

Nội thất trong nhà khiến cô không thốt nên lời. Tầng trệt là một gian phòng lớn ngăn đôi bằng những cánh cửa gấp đen bóng với cầu thang cuộn từ dưới lên trên ngay giữa phòng. Phía bên phải, qua những cánh cửa mở hé hé, Tess trông thấy chiếc bàn ăn bằng gỗ mun hiệu Parsons to kèn cùng mấy chiếc ghế màu đen bóng. Phía bên trái, cặp sofa căng phòng khổng lồ nằm đối diện nhau qua tấm thảm dệt tay dày sù, sát sườn lò sưởi bằng gạch trắng kiểu vòm nằm một bên tường, ti-vi màn hình rộng gắn liền một bên tường khác. Bức tường phía sau phủ toàn kính nhìn ra một bể bơi hình bầu dục nằm ngay góc ánh trắng chiếu lấp la lấp lánh như tinh thể.

Ngoại trừ đồ đạc trong phòng ăn, mọi thứ ở nơi này đều màu trắng. Tess cảm thấy mình quá nhỏ bé và dơ dáy. Cô tiến lại một chiếc ghế sofa, sờ vào rồi giật tay ra.

“Gì vậy?” Nick hỏi.

“Cái ghế này làm bằng da lộn,” Tess nói.

“Anh biết.”

“Da lộn thật hả?” Tess hỏi, biết rằng đây là một câu hỏi xuẩn ngốc. Nếu thuộc về Nick, nó phải là đồ thật.

“Dĩ nhiên là da thật.”

“Anh sở hữu ghế sofa bọc da lộn màu trắng,” Tess nói và nhắm mắt lại. “Anh sống ở đây sao? Có ai sống ở đây à?”

“Em không thích sao?”

“Thật không tin nổi. Dứt khoát em sẽ làm bẩn nó.”

“Đây là lý do một người quét dọn đến đây hai lần mỗi tuần,” Nick nói.

“Ha, thực là nhẹ nhõm.” Tess quay ra phía cầu thang. “Phòng ngủ ở trên?”

“Ba cái,” Nick nói. “Em cứ chọn.”

“Anh ở phòng nào?”

“Căn phía sau. Giường lớn. Trái giường bằng sa tanh đen. Phòng dành cho khách ở phía trước.”

“Lại đen,” Tess nói. “Này, em không có ý phê phán, nhưng nơi này có thể dùng chút màu sắc chứ.”

“Anh thích thế này. Trông sang trọng.” Nick bắt đầu đi lên cầu thang, xách theo túi và vali. “Em muốn để đồ ở đâu?”

“Phòng cho khách.” Tess bước theo anh, tay xách giỏ đựng đồ giặt.

Đêm hôm ấy, Tess thao thức nằm chờ nghe những tiếng la và gào thét không hề có ở đây, cô không lo nghĩ về Angela cùng cảm giác tội lỗi vì hiện giờ cô đang quá an toàn. Những người thuê

nhà kia không có một chàng luật sư bảo thủ, hư hỏng và giàu có cắm đồ họ vào con đường của sự xa xỉ tội lỗi. Và còn Gina nữa, cô ấy nhìn Park bằng đôi mắt cúm con ngây thơ. Và đám trẻ ở Hội thì sao, giờ đây với việc đã xảy ra với cô nàng Sigler, cô đã tự chặt chân mình. Và còn Lanny. Những vấn đề khác khắt thiết hơn, nhưng Lanny mới là người cô nợ nhiều nhất. Lanny đã giúp đỡ cô khi cô lên tám; lần này tới lượt cô giúp ông.

Cô trở mình trần trọc thêm một giờ nữa, xáo trộn những nỗi lo của mình như một cổ bài. Cuối cùng, khi không thể chịu đựng hơn, cô rời khỏi giường, nhón chân xuống nhà, cẩn thận không đánh thức Nick rồi tới bên bể bơi. Cô cởi bỏ áo phông và quần lót, lặn xuống nước và bắt đầu sải tay bơi để trút bỏ những nỗi âu lo của mình.

Một vòng dành cho mấy người thuê nhà và những cánh cửa không khóa của họ.

Một vòng dành cho Gina, đời sống yêu đương bất hạnh cùng công cuộc tìm kiếm việc làm của cô ấy.

Một vòng dành cho đám trẻ ở Hội và tương lai hiểm nguy của chúng.

Một vòng dành cho Lanny và tầm nhìn đã bị coi như rác của ông.

Một vòng dành cho Nick và cái nhân cách kếp đáng ghét của anh.

Có điều một vòng là không đủ. Một khi bắt đầu nghĩ về Nick đang nằm ảm áp trên chiếc giường đen chét giẫm trên gác, Tess lại bơi nhanh hơn, nhưng chả ích gì. Tất cả những hình ảnh về Nick mà cô vẫn dùng để tra tấn mình quay lại – Nick cười cô trong trận đấu bóng khởi đầu mọi thứ, đôi tay Nick trong chiếc áo thể thao tã tơi khi anh chòng ghẹo về quần áo của cô, anh chàng Nick điển trai trong những bộ dạ phục – nhưng giờ đây cô có thêm ký ức mới, ký ức về Nick nóng bỏng và trần trụi, cơ thể anh di chuyển trên cơ thể cô. Chỉ nghĩ đến thế đầu óc cô đã quay cuồng, đến nỗi khi kết thúc vòng bơi cuối, cô bắm chặt thành bể và há miệng ra thở.

“Em ổn chứ?” nghe tiếng Nick, cô ngược lên và thấy anh đang đứng đó, mặc quần đùi lụa đen, mái tóc anh bù xù do nằm ngủ.

Trông anh tuyệt vời quá.

Tess rên rỉ và buông mình xuống làn nước.

Cô cảm thấy bàn tay Nick nắm chặt lấy tay mình, không hề thương xót kéo cô lên mặt nước.

“Anh biết em phiền muộn, đồ ngốc,” Nick giữ chặt cô. “Nhưng đừng chết đuối trong bể bơi của anh. Mức bảo hiểm sẽ tăng mất. Đây là chưa kể đến việc anh sẽ không đời nào kiếm được bạn gái nữa nếu tin tức lộ ra là ở bên anh làm phụ nữ muốn tự vẫn.”

“Em không tự vẫn,” Tess nói, đoạn nhận ra rằng anh không bao giờ làm tình với cô nữa. “À, có khi là đúng.”

“Thực ra hiện giờ việc em đang làm là khóa thân.” Giọng Nick nghe lơ đãng, nhưng anh không buông tay cô ra.

“Đây là bể bơi tư.” Tess quá chán nản để có thể tranh luận cho thật hăng hái. “Không bất hợp pháp.”

“Không, nhưng chắc chắn là không đúng đắn,” Nick nói. “Gì cũng được, anh thích đấy. Hãy về giường anh và chúng ta sẽ thảo luận tiếp.”

Tess chớp mắt nhìn anh, đồng thời khóa nước nhanh hơn một chút. “Em nghĩ chúng ta đã kết

thúc rồi.”

“Ồ, đúng vậy, cho đến khi căn hộ của em bị đột nhập và anh nghĩ về chuyện mất em, giờ thì em đang khóa thân trong hồ bơi của anh,” Nick nói. “Anh nhớ mình rất chắc chắn là không bao giờ muốn gặp lại em. Lúc này anh chỉ không nhớ là tại sao lại thế.”

Tess thở dài. “Hắn vì sự nghiệp của anh. Mọi thứ với anh đều liên quan đến nó.”

“Sự nghiệp thì sao?”

“Thật không?” Tess nói, giọng cô bắt giắc bùng lên niềm hy vọng.

“Anh đang nghĩ về chuyện trở thành người cứu hộ bể bơi,” Nick nói. “Để gặp người ta chẳng mặc gì.”

Tess giật cánh tay đang bị Nick nắm, kéo anh xuống hồ.

“Ê,” anh khục khặc khi ngoi lên mặt nước, nhưng đến lúc đó Tess đã bám mình quanh người anh, bao phủ miệng anh bằng miệng cô. Họ chìm xuống làn nước khi cô hôn anh.

Nick đẩy cả hai lên mặt nước, ôm chặt cô trong khi anh gắng thở lại. Tess hôn dần xuống cổ anh, ném dòng nước trên da anh, yêu cảm giác những bắp cơ bên dưới miệng.

“Giường,” Nick hôn hên. “Anh có một cái giường rất tuyệt...”

“Ồ đây,” Tess ngắt lời và hôn anh. Cô cảm thấy Nick dịu đi khi anh kéo hông cô áp vào anh. Cô lại quặp hai chân quanh anh, cảm giác làn vải lụa ướt đầm của chiếc quần đùi chạm vào đùi mình. “Cái này phải bỏ đi,” cô bảo và bắt đầu lướt tay dưới cạp quần để giật chúng xuống.

“Chờ chút,” Nick túm lấy tay cô trong khi vẫn cố gắng giữ họ nổi. “Giường anh...”

“Ồ đây,” Tess nhất quyết kéo mạnh quần anh xuống.

“Hàng xóm...” Nick kéo quần mình lên.

“Ồ đây,” Tess nhắc lại, trong khi vẫn đưa tay kéo xuống mạnh hơn.

“Anh thật sự nghĩ giường anh...” Nick cố vớt vát, đồng thời gỡ những ngón tay cô khỏi cạp quần.

Tess kêu lên giận dữ và đẩy anh ra. “Quên đi,” cô nói. “Thôi quên đi.”

“Coi nào, đây lại là vụ lãng mạn nữa sao?” Nick dò dẫm tìm cô qua làn nước. “Bởi vì anh không thấy gì là lãng mạn trong một cái bể bơi chết giấm.”

“Không chỉ là lãng mạn,” Tess đập nước về phía sau để né anh. “Nó là về bộc phát. Gọi cảm. Không giống như việc thăng tiến nghề nghiệp chết tiệt!” Cô điên tiết đến mức lặn sâu xuống nước để tránh khỏi anh, và khi cô nổi lên anh đã đi rồi.

Tốt. Quý tha ma bắt anh đi. Nếu nhượng bộ thì cuối cùng cô sẽ luôn phải quan hệ trong phòng ngủ cho đến hết đời. Dĩ nhiên là chuyện đó cũng không hoàn toàn tệ hại lắm, vì là cùng với Nick. Nghĩ kỹ thì thực ra nó cũng có khá hòa hợp đấy chứ. Nhưng cô sẽ không nghĩ về nó đâu, bởi anh là người khuôn mẫu, bảo thủ, cứng nhắc nhất mà cô từng gặp. Dĩ nhiên là điều đó thường dẫn tới tình dục thẳng hoa vì anh luôn đảm bảo rằng...

Ồi chết tiệt.

Tess lặn xuống đáy lần nữa và bơi quanh bể, mới được nửa hồ thì có người túm lấy mắt cá chân cô.

Nick lôi cô lên mặt nước, vỗ về lưng cô trong khi cô ho vì sặc.

“Đừng *làm* thế!” cô nói khi có thể lên tiếng. “Em suýt chết đuối.”

“Đừng *cường* điệu,” Nick xoa dịu và hôn cô.

“Em nghĩ anh bỏ đi rồi,” cô nói khi há miệng thở. “Đây có phải là về-giường-anh-đi, hồi hai không đấy, bởi vì nếu thế...” cô ngừng lại, phân tâm khi nhận ra anh không mặc quần đùi.

“Không,” Nick tiếp lời cô, kéo cô vào người mình. “Đây là kệ-xác-hàng-xóm-nhưng-anh-cần-bao-cao-su, hồi một. Liệu clo có ảnh hưởng đến vỏ bao không nhỉ?”

“Em không biết.” Tess khóa chân mình quanh anh, chả buồn quan tâm clo có thể làm gì.

“Vậy thì, chúng ta hãy tìm ra,” Nick nói, và rồi họ suýt chết đuối.

Khi Tess thức dậy vào sáng hôm sau, một mẫu giấy nhắn nằm trên chiếc gối lụa đen bên cạnh cô cùng với tờ bạc hai mươi đô và một chiếc khóa.

Cô tức tối nhìn lên trần nhà, sau đó cầm mẫu giấy lên. “Tess thân yêu,” trên đó viết. “Hai mươi đô này là tiền tắc xi để hôm nay em có thể ra ngoài, vì thế đừng cau có với trần nhà nữa. Anh mang theo ít nước bể bơi đến văn phòng để anh có thể hít mùi clo và nghĩ về em cả ngày. Anh sẽ mang theo bữa tối khi về nhà lúc sáu giờ. Anh mừng vì căn hộ của em đã bị đột nhập. Yêu em, Nick.”

Cô nhướn mày nhìn mẫu giấy và mỉm cười. Nó không phải là “Anh yêu sao nhi, hãy để anh tính xem”³⁹ nhưng cũng không tệ.

Cô rúc mình trở lại dưới chăn, ngẫm nghĩ về công việc trong ngày hôm nay. Cô phải quay về căn hộ tìm Angela. Phải đến đồn cảnh sát để viết tờ khai về vụ đập phá. Phải gặp Alan Sigler báo rằng nhất định cô muốn có việc ở Decker, kể cả nếu vợ ông ta ghét cô chẳng nữa. Phải qua Hội tiếp tục dạy kèm. Phải gọi mẹ hỏi về Lanny. Và còn Gina...

Với tay lấy chiếc điện thoại màu trắng đặt cạnh giường Nick, cô quay số của Gina nhưng không có hồi đáp, nên cô bỏ khỏi giường và mặc quần áo. Việc qua đồn cảnh sát thoải mái thôi, nhưng còn Alan Sigler thì...

Cô trái đồng quần áo của mình lên chiếc giường màu trắng trong phòng dành cho khách, ngó chúng trần trụi và mất tinh thần. Chúng hợp với đồn cảnh sát, hợp với Hội, hợp cho hoạt động chống đối, hợp với ra ngoài ăn pizza, nhưng làm sao gây được ấn tượng với Alan Sigler đây?

Được rồi, cô có thể mặc chân váy xanh. Dầu sao có ai nhìn váy đâu. Nhưng cô phải mặc thứ gì thật đường hoàng phía trên. Người ta nhìn vào những món như sơ mi, áo khoác và...

Cô mặc váy vào, quay lại phòng ngủ của Nick và mở tủ chứa quần áo.

Y như cô trông đợi, bên trong là hàng giá sơ mi đẹp để cùng những chiếc áo khoác sang trọng. Dĩ nhiên tất cả chúng đều đen và trắng, nhưng đâu thể đã ăn trộm còn đòi xôi gấc. Cô kéo một chiếc sơ mi trắng khỏi mắc áo và đọc nhãn: Armani. “Đúng ngay chóc,” cô nói, đoạn ngừng lời, nhớ

ra rằng không có Angela ở đây để trò chuyện cùng. Trước tiên cô sẽ quay lại căn hộ tìm Angela.

Tess xốc áo vào mà không nghĩ gì thêm, xắn tay áo lên vài bận. Ngắm mình trong gương, cô thấy cái áo tuy đẹp nhưng hơi to một chút. Những nếp gấp quanh người cô nhìn cũng đâu ra đấy, tuy nhiên, trông như thể cô đang chơi trò ngụy trang vậy.

Tess quay lại tủ quần áo, kéo một chiếc vest đen của Nick ra và mặc vào. Tốt hơn rồi đấy. Với đôi chân này, bây giờ trông cô giống như Annie Hall⁴⁰. Nếu đeo khuyên tai vào, cô sẽ đủ nữ tính trong bộ đồ này.

Cô chộp lấy hai mươi đô trên giường, đi gọi xe taxi và gọi cho Gina lần nữa.

“Anh đến muộn,” Christine bảo Nick khi anh lướt qua văn phòng ngoài để vào phòng mình. “Park để lại cho anh hồ sơ của Welch.”

“Christine, tôi là ông chủ.” Nick thả mình lên ghế và đẩy hồ sơ của Welch sang một bên. “Tôi không bao giờ muộn. Thề giới của cô quay xung quanh tôi.”

“Ngài Patterson gọi,” Christine tiếp tục. “Ông ấy muốn ăn trưa với anh.”

“Không phải hôm nay,” Nick bảo.

“Anh đang đùa,” Christine nói, và Nick ngược lên vì biểu cảm trong giọng cô.

“Không, tôi không đùa. Tôi bận. Gọi Annalise Donaldson, hẹn ăn trưa sớm hôm nay ở The Levee. Gọi Alan Sigler và hẹn ăn tối vào ngày mai ở The Levee. Tìm ra xem ai là chủ tòa nhà này...” anh đưa cho cô một tấm thiệp “...và buộc ông ta nghe điện thoại ngay lập tức. Sau đó đặt hẹn cho tôi với Thom Nordhausen ở Nhà hát Charles, chơi quần vợt sân tường lúc hai giờ. Thế sẽ giúp tôi khỏi ngồi lâu với Annalise. Đặt sân trước đi.” Anh chăm chú nhìn bàn làm việc một lát. “Tôi quên gì nhỉ?”

“Công ty luật chẳng?” Christine gợi ý.

Nick cau mày nhìn cô. “Cô có biết ảnh hưởng của clo với cao su không?”

“Không tốt,” Christine nói. “Đừng làm thế nữa.”

“Nhắc tôi tháo nước bể bơi,” Nick nói. “Giờ đi đi. Hôm nay tôi muốn mấy người đó.”

Cô đã đi trước khi anh kết lời.

Anh dựa lưng vào ghế, nhìn hồ sơ của Welch.

Đạo văn.

Nick nhắm mắt suy nghĩ. Nếu không vì chiếc ghế cộng sự, anh sẽ tránh xa Welch càng nhanh càng tốt. Nếu Tess nói đúng – và Tess lúc nào cũng đúng về sự bất công, vì cô có bản năng về sự bất công – thì vụ này sẽ cực kỳ phức tạp.

Nhưng nó có thể giúp anh trở thành cộng sự.

Quý thật, trước đây anh đã từng giải quyết nhiều vụ cực kỳ phức tạp. Xử lý một vụ nữa cũng đâu có sao. Anh nghĩ thêm vài phút, đoạn ấn nút liên lạc nội bộ. “Christine, tôi cần hẹn ăn tối

trong tuần này với Norbert Welch. Làm ơn gọi ông ta giúp tôi, nhưng tôi sẽ nói chuyện với ông ta.”

“Anh sẽ ăn trưa với Donaldson và chơi quần vợt với Nordhausen lúc ba giờ,” Christine nói. “Tôi đang làm việc với nhà Sigler. Ray Briggs ở đường dây số hai.”

“Ray Briggs là gã quái quỷ nào đấy?”

“Chủ nhà.”

“Christine, cô thật kỳ diệu.”

“Tôi cần tăng lương,” cô nói.

Tess dành trọn buổi sáng ở đồn cảnh sát, ăn trưa một mình trong căn hộ cũ chờ đợi Angela quay về và dành ra một tiếng buổi chiều với Alan Sigler trong văn phòng được ốp ván của ông, đàm luận về giáo dục, về Học viện Decker và ban quản trị.

“Giờ sẽ phụ thuộc vào hội đồng,” ông nói trong lúc đi cùng cô tới cửa khi cuộc gặp kết thúc. “Tôi sẽ dành cho cô lời giới thiệu tốt nhất của mình, nhưng đó là quyết định của hội đồng. Và họ không thể làm việc cho đến cuối tháng. Một thành viên lớn tuổi của ban quản trị từ chức, chúng tôi vẫn đang thẩm tra người thay thế, vì vậy chúng tôi sẽ không lo đến vấn đề nhân sự cho đến lần họp tới. Cứ cầu nguyện đi nhé.”

“Cảm ơn ông,” Tess bắt tay ông. “Tôi thật lòng muốn làm việc ở Decker.”

“Tôi biết,” Sigler nói, vẻ lúng túng rõ ràng. “Mặc dầu tôi không chắc lý do. Cô không có vẻ là kiểu người bị ấn tượng bởi thanh thế và tiền bạc.”

“Tôi chỉ muốn dạy học thôi,” Tess bỏ qua chuyện cho ông ta hay cô chỉ muốn dạy ở Hội.

Đấy không hẳn là dối trá. Đấy là khéo cư xử.

Có lẽ cuối cùng thì Nick cũng đang bắt đầu ảnh hưởng đến cô.

Cô rời Hội khá sớm để bắt xe buýt đi về, xuống điểm dừng cuối phố nhà Nick lúc bốn giờ rưỡi. Trong khi thả bộ, cô lơ đãng ước lượng xem bao lâu nữa anh mới về. Ít nhất là một tiếng rưỡi nữa. Có thể hai. Không lâu lắm.

Cô vào nhà, thay bộ đồ thể thao, nhẹ người vì được giải thoát khỏi đôi tất dài và giày cao gót. Sau đó cô đi loang quanh trong nhà, e ngại đụng vào bất cứ thứ gì, nhớ Angela và cố không nhớ Nick. Đấy không phải là ngôi nhà lớn, nhưng nó trắng quá mức và có khả năng dội lại âm vang. Ngoài ra, nó mang vẻ lạnh lẽo mặc dù máy điều nhiệt chỉ tới 21 độ.

Không phải là kiểu nhà Lanny sẽ xây.

Nào, ló bịch quá đấy, cô tự nhủ. Đấy không phải là về Lanny. Đấy là về...

Lanny. Lanny và tập bản thảo.

Cô hát đôi giày bệt ra và đi tới chỗ điện thoại.

“Mẹ Elise?” cô nói khi mẹ trả lời. “Là con.”

“Tessie à?” giọng bà Elise qua đường dây vẫn mang sự hăng hái và vẻ mơ hồ như bao lâu nay, như thể bà thật sự vui mừng vì nghe tin từ Tess nhưng không thể nhớ rõ cô là ai.

“Vâng, Tess, con gái mẹ,” Tess nói. “Bố Daniel thế nào ạ?”

“Ồn cả thôi, con yêu,” Elise nói. “Giờ bố đang ở ngoài vườn. Gần như qua mùa đóng hộp nông sản rồi, nhưng con biết bố con đấy – ông ấy sẽ tiếp tục cho đến khi đất sạch bách thì thôi. Con ổn chứ?”

“Vâng, nhưng con cần mẹ giúp. Mẹ hãy nghe kỹ vì việc này rất quan trọng – mẹ có nhớ chú Lanny không?”

“Ai cơ?”

Tess kiên nhẫn nhờ đã được thực hành quá nhiều năm. “Chú Lanny. Mẹ nhớ hồi ở khu tập thể Yellow Springs có một người đàn ông kể câu chuyện về CinderTess không?”

“À,” Elise lên tiếng một cách ngờ vực, “phải, hình như...”

“Người to lớn, tóc nâu, râu nâu, sống một mùa hè ở Yellow Springs. Sau khi chú ấy rời đi, mẹ đã đọc câu chuyện cho con hàng đêm, mẹ nhớ không?” Tess hỏi bà. “Nó viết trên giấy vờ. Mực màu ngọc lam.”

“Một câu chuyện cổ tích à?” Elise nói. “Có hoàng tử với diễn thuyết?”

“Đúng rồi! Tuyệt. Mẹ vẫn còn giữ tập bản thảo chứ?”

“Dĩ nhiên là không rồi, con yêu.” Elise nói. “Gần ba mươi năm rồi còn gì. Làm sao mẹ vẫn còn...”

“Ai có thể giữ nó?” Tess hỏi. “Việc này quan trọng, mẹ à. Nghĩ xem.”

“À, mẹ cho là ai đó trong khu tập thể. Nhưng thật tình, Tess à, con đang biến một chuyện cổ tích thành ra quan trọng quá đấy.”

Tess kéo số điện thoại của Nick khỏi giá bên dưới và giờ tới phần trắng ở mặt sau. “Con cần tên với số điện thoại,” cô bảo mẹ. “Bất cứ ai có thể biết gì đó về Lanny và tập bản thảo.”

“Ôi Tess, mẹ không biết nữa,” Elise nói. “Lâu quá rồi, cho đến giờ tất cả mọi người đã chuyển đi khắp nơi.”

“Được rồi. Bắt đầu với những cái tên mẹ nhớ, và nếu mẹ biết lúc này họ ở đâu thì cho con hay.”

Nửa giờ sau, Tess đã có mười bảy cái tên cùng ba số điện thoại và lời hứa sẽ cố gắng nhớ kỹ hơn về tập bản thảo của mẹ mình. “Mặc dù mẹ không hiểu tại sao, con yêu,” mẹ cô nói. “Nếu lý do là hoài niệm quá khứ thì thế này dường như hơi quá nhiều rắc rối đấy. Đặc biệt khi có quá nhiều điều cần quan tâm ở hiện tại. Hoạt động phản đối yêu cầu kiểm duyệt thế nào rồi?”

“Ồn cả.” Tess thoáng có ý định kể cho mẹ về vụ đạo văn của Welch nhưng sau loại bỏ nó. Bố mẹ cô sẽ ngay lập tức tổ chức một chiến dịch phản đối trong công luận cho xem, và mặc dầu rất muốn xem nó diễn ra nhưng cô cũng phải thừa nhận là Nick có lý. Hiện tại, họ không có gì ngoài những kỷ niệm của cô. Cô cần thêm những người nhớ câu chuyện đó. Và cô thật sự cần tập bản thảo. Tức là phải gọi cho tất cả những người trong danh sách của mẹ và hỏi xem liệu họ có biết ai không, sau đấy hỏi tiếp những người kia liệu họ có biết ai...

Hóa đơn điện thoại của Nick sẽ khủng lắm đây.

“Mẹ sẽ viết thư sớm,” bà Elise đang nói. “Mẹ muốn gửi cho con một ít mứt của bố. Chúng thật là...”

“Ồ, con chuyển đi rồi,” Tess nói. “Căn hộ của con bị cướp phá, quá nguy hiểm nếu ở lại đó. Con đang ở nhà một người bạn trong khi chờ kiếm được nơi khác, nhưng mẹ có thể gửi các thứ đến địa chỉ này và con sẽ nhận được.” Tess đọc cho bà địa chỉ và số điện thoại. “Chắc là con sẽ ở đây ít nhất một hoặc hai tuần nữa.”

“Nhà Gina bạn con hả?”

“Không,” Tess nói. “Nhà Nick bạn con. Theo Đảng Cộng hòa. Nhưng không sao. Con không để anh ta mua chuộc đâu.”

“Ồ, phải. Mẹ nhớ con có kể về cậu ta. Con đang qua lại với cậu ấy hả?”

“Vâng,” Tess nói.

“Cậu ta giỏi chứ?”

Tess đảo mắt, không thật ngạc nhiên. “Mẹ, đây đâu phải là câu nên hỏi con gái mình chứ.”

“Dĩ nhiên phải hỏi thế,” bà Elise nói. “Đừng để chuẩn đạo đức thông thường che mắt con về điều quan trọng trong cuộc sống. Đời sống chần gối thỏa mãn có thể là cơ sở cho một mối quan hệ tốt đẹp, và mẹ nào chả muốn con gái mình có mối quan hệ tốt.”

“Với một người Cộng hòa ư?”

“À, còn phụ thuộc vào người đàn ông, con yêu. Mẹ đã gặp vài người Cộng hòa rất nhiệt tình khi mẹ còn trẻ.”

“Con chắc vậy.”

“Cậu ta giỏi không đấy?”

“Trái đất chuyển động hàng đêm,” Tess nói.

“Ồ, vậy thì mẹ sẽ không lo lắng.”

Năm phút sau, Tess thoát khỏi cuộc chuyện trò đến phát điên của mẹ cô và gọi cho Gina.

“Ê, sáng nay cậu ở đâu thế?” Tess nói khi Gina nhấc máy. “Tớ đã gọi hai lần.”

“Tớ có rồi!” Gina nói.

“Có gì?”

“Công việc ở Nhà hát Charles. Và không phải là việc đánh máy nhé. Việc thú vị cơ. Tớ là một người giao tế! Thậm chí một giờ trước tớ còn không biết công việc đó là gì, nhưng ngài Nordhausen đã giải thích là tớ sẽ nói chuyện với người ta về nhà hát và phải đảm bảo rằng mọi thứ đều vào đấy. Quá tuyệt! Tớ có một công việc thực sự!”

“Gina, quá tuyệt vời!” Tess thả người lún xuống chiếc sofa da lộn, quên băng phiến phức với cái ghế trong tâm trạng nhẹ nhõm. “Bọn mình ăn mừng đi. Chúng ta sẽ ra ngoài và...”

“Tớ không đi được,” Gina nói, giọng cô còn trở nên sôi nổi hơn. “Park sẽ đưa tớ đi chơi! Tớ đã gọi báo cho anh ấy, Park rất vui, và anh ấy nói bọn mình sẽ ra ngoài ăn mừng. Mà ngày mai bọn mình cũng sẽ đi chơi nữa, để tớ có thể kể cho anh ấy về ngày làm việc đầu tiên!” Giọng cô hạ xuống một quãng. “Hẳn nhiên tớ không nên gọi cho anh ấy nhưng...”

“Cậu đã gọi Park rồi?”

“Tớ biết mình đang chủ động, nhưng tớ muốn anh ấy biết,” Gina nói. “Bọn mình đã nói chuyện suốt cuối tuần, anh ấy đã bảo tớ nên làm gì trong cuộc phỏng vấn, nên mặc gì và mọi thứ khác. Tớ muốn anh ấy biết, anh ấy rất vui và nói rằng bọn mình nên đi chơi. Và bọn mình sẽ đi chơi!”

Niềm hạnh phúc trong giọng Gina rành rành đến nỗi Tess ngừng thở. Đừng phải lòng anh ta, cô nghĩ, nhưng những gì cô nói là, “Tuyệt vời thật, Gina. Khi nào cậu bắt đầu?”

“Ngày mai!” Gina nói. “Cậu tin được không? Lúc đầu ngài Nordhausen đến trễ vì ông ấy bận chơi quần vợt sân tường, và lúc đến ông ấy mệt mỏi. Tớ có thể nói là ban đầu ông ấy không ưa tớ lắm, nhưng rồi khi tớ và ông ấy bắt đầu nói chuyện, hóa ra tớ thật sự biết nhiều người trong nhà hát mà ông ấy nhắc đến, và vào lúc kết thúc buổi phỏng vấn ông ấy nói muốn tớ bắt đầu ngay – rằng hóa ra tớ chính là điều Nhà hát Charles cần.”

“Hóa ra?”

“Ừ, tớ cũng nghĩ nói thế hơi lạ, nhưng mà quái quỷ gì đâu, tớ có việc rồi.” Âm vực Gina tăng cao hơn nữa. “Tớ đã trả lời phỏng vấn, ông ấy thích tớ và tớ đã *kiếm* được việc!”

Tess cười, hòa vào sự sôi nổi của Gina. “Và cậu sẽ làm việc *xuất sắc*. Cậu là điều tốt đẹp nhất từng xảy đến với Nordstrom.”

“Nordhausen,” Gina nói. “Ê này, cậu ở đâu đấy? Tớ đã gọi đến nhà cậu, nhưng công ty điện thoại nói đường dây đã bị hỏng.”

“Toàn bộ căn hộ của tớ đi đời rồi,” Tess nói. “Nó bị cố ý phá hoại. Tớ đang ở với Nick.”

“Ồ,” Gina nói. “Nick thế nào?”

“Nick bình thường. Ngôi nhà hơi bị... ờ, tớ đoán nó không hẳn là kiểu nhà của tớ.”

“Đừng có nói. Để tớ đoán. Cực kỳ đắt tiền và sang trọng. Thôi nào, Tess. Thường thức nó đi.”

“Không phải thế,” Tess nhìn xung quanh. “Tớ nghĩ cậu cần phải thấy nơi này thì mới hiểu được. Trước hết, nó chỉ bao gồm hai màu: trắng và đen.”

“Không màu sắc à?”

“Không. Thề đấy, tớ sẽ moi mấy cái gối sô pha cũ của tớ ra khỏi túi và đặt chúng lên mấy cái sô pha này chỉ để cho biết là mình không mù màu.” Cô bắt đầu nhận ra mình đang ngồi trên sô pha và cô trượt xuống sàn. “Thậm chí tớ sẽ không bao giờ ngồi lên mấy cái ghế này.”

“Sao cậu lại không ngồi lên chúng?”

“Chúng làm bằng da lộn màu trắng.”

“Cậu đùa đấy à.” Gina cười rú lên. “Tớ phải nhìn thấy mới được. Được rồi, anh ấy có sô pha bằng da lộn. Còn gì không ổn nữa?”

“À, chẳng có gì khác. Ý tớ là anh ấy rất dễ thương với tớ, và anh ấy làm tình như thần thánh ấy, tớ an toàn và ấm áp...” Cô nhìn quanh về trống lẻ băng giá trong phòng khách của Nick. “Ồ, khá ấm.”

“Nghe cậu nói có vẻ không chắc lắm,” Gina nói. “Nếu anh ấy đúng là người dành cho cậu thì cậu sẽ phải chắc chắn.” Giọng cô đầy tin tưởng, điều đó làm trái tim Tess nao nao. *Không phải Park*, cô nghĩ. *Làm ơn, không phải Park*.

“Nghiêm túc về chuyện này chút đi,” Gina tiếp lời. “Tớ cũng muốn cậu hạnh phúc. Cậu tìm kiếm điều gì ở một người đàn ông? Và tại sao mà Nick không có?”

Tess ngừng lại suy nghĩ. “Thực ra thì tớ không thật sự tìm kiếm gì cả, nhưng nếu có...” Cô mỉm cười với một chút băng khuâng. “À, với tập bản thảo và những thứ tớ vẫn hay nghĩ đến thì tớ đoán là mình muốn một người như Lanny.”

Một khoảng lặng khá lâu trước khi Gina lên tiếng, “Có bao giờ cậu nghĩ là có lẽ ngay cả Lanny bây giờ cũng không còn là Lanny ngày xưa nữa? Có lẽ ông ấy cũng như Nick.”

“Thật nực cười,” Tess gạt đi. “Lanny sẽ ...” Gì đây? Cô không thể tưởng tượng ra Lanny trong thập niên chín mươi này. Ông ấy được bảo toàn vĩnh viễn trong ánh nắng vàng của những năm sáu mươi đó, như con côn trùng trong khối hổ phách. “Cậu biết đấy, cuộc đời mình sẽ dễ thở hơn nhiều khi mọi thứ chỉ là trắng và đen,” cô bảo Gina.

“Có lẽ đó là lý do Nick trang hoàng nhà cửa như cậu thích,” Gina nói. “Nghe này, tớ phải chuẩn bị đây. Park sẽ đón tớ muộn, anh ấy phải làm việc hay gì đấy, nhưng tớ muốn trông mình thật đặc biệt!”

“Trông cậu đã đặc biệt rồi,” Tess trấn an bạn mình, nhưng cô cảm thấy chết lặng khi nghe lời tạm biệt ngây ngất của Gina. *Làm ơn đừng khiến cô ấy đau lòng*, cô cầu nguyện, nhưng biết đó chỉ là hy vọng hão huyền.

Chương 8

Lúc bảy giờ, Nick về nhà cùng với hộp đồ ăn Trung Quốc và Angela.

Khi nghe tiếng cửa mở, Tess chạy xuống dưới nhà đón anh. “Gina kiếm được việc rồi! Và em đã gọi nhiều cú điện thoại đường dài...” Tess mở lời. Rồi cô nhìn thấy con mèo. “Angela?”

“Anh ghé qua căn hộ của em và gặp nó,” Nick nói khi kéo con mèo ra khỏi cái cũi sang trọng anh đã mua cho nó. “Tạo vật quý quái nhất thế gian.”

“Ồn rồi.” Tess ôm Angela vào lòng. “Anh đã cho Stanley bao nhiêu để tìm nó?”

“Không nhiều,” Nick nói. “Anh mua đồ ăn Tàu đây. Suất đôi món sủi cào.”

“Em phát điên vì anh,” Tess nói.

Nick chớp mắt, có vẻ ngạc nhiên và hài lòng. “Thật?”

Tess cúi mặt mình vào bộ lông của Angela. “Thật.”

“Tốt. Giữ ý nghĩ ấy nhé.” Anh ngó xuống quần áo cô. “Này em, anh thật tình ghét bộ đồ thể thao đó.”

“Đừng bắt đầu,” Tess nói. “Em đang có cảm tình với anh đấy.”

“Quần áo thì sao?” Nick hôn cô. Tess dựa sát vào anh cho đến khi Angela biểu lộ sự phản đối bằng móng vuốt của nó. “Thả con mèo ra,” Nick nói và đi vào khu vực ăn. Anh thả phịch mấy cái túi lên bàn và bắt đầu lôi các hộp đựng ra. “Chuyện của Gina quả là tuyệt. Thế còn mấy cú điện thoại là sao thế?”

Tess bước theo anh. “Em đã bắt đầu tìm chú Lanny cùng tập bạn thảo. Cho đến giờ thì chưa thu được gì cả, nhưng em đã có vài chỉ dẫn khả quan cho ngày mai.”

“Được rồi.” Nick rõ ràng không nhiệt tình lắm, nhưng anh không nêu ý kiến. “Có chuyện gì cần anh giúp không? Christine có thể đỡ em một phần việc gọi điện nếu em muốn.”

Tess thả mình vào ghế, kéo một hộp về phía cô. “Ai là Christine?”

“Thư ký của anh.” Nick cười toe. “Người phụ nữ xuất chúng, Christine.”

Tess ngừng lại, cái nĩa khựng lại giữa không trung khi cô xiên miếng thịt bò ướp tiêu trong hộp. “Thật à?” cô hỏi, vẻ lạnh nhạt.

Nụ cười của Nick rộng mở. “Em đang ghen.” Anh buông mình vào chiếc ghế đối diện cô, nét mặt rạng rỡ. “Đời anh vậy là đủ rồi. Chuyên món bò ướp tiêu sang đây. Anh là người đàn ông hạnh phúc.”

“Em không ghen,” Tess cứng nhắc đáp trả. Đoạn cô đặt nĩa xuống, ngả người ra ghế rồi tươi cười nhìn anh. “Ừ, em ghen đấy,” cô nói. “Được rồi, nếu em là một con mụ ghen tuông thì em sẽ làm cho đúng. Kể cho em mọi thứ về cô ta, và em cảnh cáo anh, tốt hơn hết cô ta nên tám mươi tám tuổi và xấu xí.”

“Cô ấy tóc đen, khoảng ba mươi, rất ưa nhìn.” Nick ngừng lời, cân nhắc xem mình chỉ nên nói

gì. “Cô ấy không thật... có tính người lấm. Giống người mẫu trên tạp chí ấy, trông như thể là họ đang trải qua tình trạng thoát tục vậy. Kiểu... trông rỗng mà vẫn có ý thức.” Anh lắc đầu. “Cô ấy thật sự trông ưa nhìn nếu người ta có thể bỏ qua phần trống rỗng. Park vẫn thử tìm cách hẹn hò với cô ấy kể từ khi anh thuê cô ấy ba năm trước.”

Tess nghĩ về Gina và nụ cười trên môi cô biến mất. “Anh ta vẫn đang cố gắng sao?”

“Anh cho là vậy.” Nick quá bận rộn với món cơm đến nỗi không trông thấy vẻ cau có của cô. “Cậu ấy chả làm gì được đâu. Christine không hẹn hò với ông chủ của mình.”

“Làm sao mà anh biết?” Tess hỏi, bị giằng xé giữa việc bảo vệ Gina và giết Nick.

“Anh từng mời cô ấy đi chơi,” Nick nói. Anh xúc một ít cơm lên, đoạn dừng nĩa lại nửa chừng khi bắt gặp ánh mắt trừng trừng của cô. “Ba năm trước rồi,” anh nói thêm. “Anh từng mời cô ấy đi chơi ba năm trước ngay sau khi anh thuê cô ấy. Thậm chí lúc đó anh đã biết em đâu.” Khi thấy vẻ giận dữ của Tess không giảm đi, anh đặt nĩa xuống và chuyên chú nhìn cô. “Là ba năm trước rồi, Tess. Bây giờ anh chỉ nghĩ về cô ấy như em gái. Một cô em gái vô cùng quyến rũ, vô cùng hiệu quả, vô cùng xa cách, vô cùng thuần khiết.” Anh lại cầm nĩa lên. “Vụ ghen tuông này thật tình là tốt cho bản ngã của anh, nhưng đừng quá trớn chứ.”

“Anh có bao giờ ghen vì em không?”

“Không,” Nick nói. “Em là người thẳng thắn nhất mà anh biết. Em sẽ không đời nào lừa dối anh.” Anh quay lại với món bò ướp tiêu của mình.

“Thế còn những người cũ của em?” Tess hỏi.

“Như ai?”

“Như chú Lanny.”

Nick sặc miếng cơm thịt bò, và Tess đưa khăn ăn cho anh. “Lanny á?” anh nói khi hết sặc. “Anh nghĩ em đã nói...”

“Gina và em mới nói chuyện, và em bắt đầu cho rằng có lẽ mình đã sử dụng chú ấy như một kiểu... hình mẫu lý tưởng,” Tess nói. “Nhờ cô ấy mà em mới suy ra rằng có lẽ đây là lý do em đã luôn quá khắt khe với anh. Bởi vì anh không phải chú Lanny.”

Nick đẩy đồ ăn ra.

“Đừng dừng ăn,” Tess nói. “Đây chỉ là giả thuyết ngớ ngẩn thôi.”

“Người đàn ông tên Lanny này. Ông ta là một người to lớn, tóc nâu, râu nâu và có đôi tai của Abraham Lincoln, đúng chứ?”

“Đúng. Sao anh biết về đôi tai. Em suýt quên điều đó rồi.” Cô nghiêng tới trước. “Anh đã tìm thấy một tấm ảnh à?”

“Không,” Nick nói. “Anh đoán.”

“Làm gì có chuyện.” Tess cũng đẩy đồ ăn của mình ra. “Anh không đoán nổi về đôi tai to đâu. Anh...”

“Anh đã đoán ra bởi lẽ tất cả những gã kém cỏi em từng hẹn hò từ khi anh biết em đều là những kẻ to lớn với tóc nâu và đôi tai to,” Nick nói. “Anh thường bắn khoản em kiếm được họ ở cái

chỗ quái nào. Anh đã có giả thuyết rằng họ là anh em họ hàng.”

Miệng Tess há ra. “Lạy Chúa tôi. Anh đúng.”

“Hai người trong số họ có râu.” Nick kéo đồ ăn về trước mặt mình. “Vậy điều đó cho chúng ta biết gì?”

“Rằng em đang sống với quá khứ sao?”

“Có lẽ nếu anh để râu...” Nick nói.

“Không,” Tess nói. “Em không muốn anh trở thành Lanny. Em yêu... về ngoài riêng của anh.”

Đầu Nick giật lên khi nghe cô nói “Em yêu,” anh quan sát cô một lát trước khi chậm rãi nói. “Được rồi. Không râu.”

“Em đã suy ngẫm. Em xin lỗi nếu mình đã là... gánh nặng tuần rồi.”

“Em nhớ chuyện em bảo anh về những khi anh biến thành Tiến sĩ Jekyll và em ghét nó tới mức nào không?” Nick nói.

“Có.”

“À, đôi khi em biến thành Hiệp sĩ Thô⁴¹ và anh ghét thế. Nhưng sớm muộn gì em sẽ lại là Tess, cho nên anh chỉ việc chờ thôi. Bữa tối của em đang nguội đấy. Ăn đi.”

Tess bắt đầu lục lọi mấy cái hộp, cảm thấy nhẹ nhõm một cách kỳ cục chẳng vì điều gì đặc biệt. “Món sủi cảo đâu rồi?”

“Em chỉ có một nửa thôi, nên đừng có nghĩ đến việc tranh hết chúng nhé,” Nick nói, nhưng anh vẫn trượt hộp đựng đồ ăn qua chiếc bàn gỗ mun bóng bẩy.

Tess ngấm nhìn anh qua thành hộp khi cô moi ra một chiếc bánh bao. Ông tay áo xắn lên, cơ bắp trên cẳng tay gấp lại khi anh xúc cơm thịt bò, một lọn tóc lại rủ xuống mắt anh. Chỉ lần này cô quả quyết rằng anh không biết điều đó. Cô chậm rãi ăn, lắng nghe anh nói về ngày làm việc của mình, tự động trả lời những câu hỏi của anh về các cú điện thoại cô đã gọi và ngấm nhìn mỗi cử động thả lỏng của anh. Đây là chàng Nick ở nhà, không giày, hoàn toàn là chính mình, xử lý đồ ăn Trung Quốc với tốc độ ánh sáng.

Anh là điều quyền rũ nhất cô từng thấy.

“Em quay lại ngay,” cô nói khi miếng sủi cảo cuối cùng đã biến mất. Tess lên gác, vào phòng ngủ và lấy ra bao cao su trong chiếc bàn cạnh giường. Sau đó cô quay xuống và cảm dỗ Nick trên bàn ăn với sự phấn đối đặc biệt ít ỏi từ anh, mặc dù sau đó anh đã chỉ ra rằng quá may là anh có gu thẩm mỹ xa hoa với đồ đạc, không thì họ đã nằm trên sàn với hàng đồng mảnh vỡ nghiêm trọng.

“Em biết, em biết,” Tess cuộn mình bên anh trên bàn. “Anh thích giường hơn.”

“Ồ, anh không biết.” Nick vói qua người cô lấy cái hộp đã bị đổ xuống ghế ban nãy trong lúc họ bận rộn. Thân thể anh nóng bỏng trên cơ thể bất động của cô, theo bản năng cô rúc vào anh. Nick đặt cái hộp thăng bằng trên vai cô và lấy ra một chiếc bánh quy may mắn⁴². “Ít nhất thế này thì anh không cần phải xuống dưới nhà để nạp thêm năng lượng sau khi quan hệ.” Anh đưa cho cô cái bánh.

Tess cầm lấy, bẻ nó ra. Dòng chữ viết, “Bạn đang bắt đầu một hành trình mới.”

“Ồ, đúng đấy chứ,” cô nói, áp má lên vai anh trong khi anh bẻ bánh của mình cạnh tai cô. “Của anh viết gì?”

“Những người làm tình trên bàn ăn gây hại cho đầu gối họ,” Nick đọc.

“Không đúng.”

“Ai bảo không,” Nick nói. “Có khi anh sẽ chẳng bao giờ đi lại được nữa. Trước đó anh đã bị vắt kiệt sức vì ba trận quần vợt sân tường.”

“Quần vợt á?” Tess hỏi.

“Đừng hỏi, tẻ lắm.” Nick ngồi lên trên bàn, xoa đầu gối. “Nếu thật tình em muốn dùng bàn thì anh sẽ bảo Christine kiểm đệm gối.”

“Quên Christine đi,” Tess nói, và kéo anh trở lại với mình.

Lần này hộp bánh quy may mắn rơi xuống sàn.

Sáng hôm sau, Nick gọi vào máy liên lạc nội bộ.

“Christine đấy à? Tới đây. Chủ cô gọi đấy.”

Christine xuất hiện trước mặt anh, nhìn chăm chăm vào không trung, chắc là đang lên kế hoạch làm một việc táo bạo ở đâu đó. Anh chỉ hy vọng không phải ở công ty Patterson và Patterson.

“Christine, tôi có hẹn dùng bữa trưa nay với ngài Patterson,” Nick mở lời.

“Tôi biết. Tôi đã đặt hẹn.”

“Vì thế tôi sẽ không thể quan tâm đến một vấn đề nhỏ tôi đang vướng phải,” Nick nói tiếp, đồng thời mỉm cười với cô đầy bác ái. “Và tôi nghĩ rằng vì cô đã làm rất tốt vụ cái váy...”

“Tôi sẽ có một chiều thanh thoi,” Christine nói.

“Xong.” Nick đưa cho cô cái túi. “Thay thế những thứ này. Đừng lo phí tổn. Sau đó đốt chúng đi.”

Christine kéo một chiếc áo thể thao màu xanh lá loang lỗ vết tẩy xóa ra khỏi cái túi. “Cái này của chị Tess à?”

“Ừ. Nhưng không lâu nữa đâu. Bỏ nó đi.”

“Đây là một sai lầm,” Christine nói.

Nick nháy mắt. “Cô bất đồng với tôi à? Cô có quan điểm riêng ư?” Anh có vẻ thích thú. “Christine, thế không giống cô. Cảm ơn vì đã tham gia.” Ánh mắt anh quay lại bàn khi anh mở tập tài liệu. “Giờ thì ra đi.”

Christine thả cái túi lên bàn đánh phịch, Nick nhìn lên, giật mình.

“Tôi thích anh,” nét mặt Christine không mấy may chút biểu cảm. “Anh là ông chủ tốt. Anh đơn giản, hiệu quả, chuyên nghiệp, và dễ điều khiển.”

“Đơn giản?” Nick có vẻ bị xúc phạm. “Đơn giản là thế nào?”

“Không phức tạp,” Christine giải thích. “Vì thế tôi sẽ tặng anh vài lời khuyên hữu ích, mặc dù chính sách của tôi là không can thiệp đời sống riêng của anh.”

“Chính sách tốt đấy,” Nick nói, nhưng Christine tiếp tục như thể anh không hề ở đó.

“Đừng có đụng vào tủ quần áo của chị ấy,” cô nói. “Quần áo quan trọng với phụ nữ. Chị ấy sẽ phẫn nộ.”

“Với Tess thì sai,” Nick nói. “Tess không có khả năng hận thù. Khoảng thời gian tồn tại khả năng tập trung của cô ấy không lâu đến thế. Và cô ấy không thêm quan tâm đến quần áo của mình đâu. Thay thế bộ đồ thể thao, sau đó đốt chúng.” Anh đẩy túi trở lại phía cô và quay sang phần công việc trên bàn.

Christine cầm cái túi. “Đây là một nước đi tồi.”

“Chúng chỉ là đồ thể thao thôi.” Nick lại nhìn lên, bực mình, nhưng Christine đã đi rồi, biến mất trong yên lặng như phong thái trước nay. “Và khi ra ngoài nhớ kiểm luôn cho mình đôi giày nhảy tap⁴³ nhé,” anh gọi với theo cô. “Gần đây cô thật khiến tôi rùng mình đấy.”

“Nicholas?”

Bố Park xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Với vóc người cao ráo và thanh lịch, cái mũi quý tộc và tóc muối tiêu cả đầu, Kent Patterson trông như một vị luật sư hoàn hảo: thông thái, tốt bụng và công bằng.

Không may, thực ra ông ta là một người ngờ nghệch thiếu suy nghĩ và bị ám ảnh bởi địa vị xã hội, nhưng Nick đã học cách thỏa hiệp với nó.

“Bác Kent!” Nick vòng qua bàn để bắt tay ông. “Cháu không nghĩ sẽ gặp bác cho tới giờ ăn trưa.”

“Ồ, ta e là ta sẽ phải hủy vụ đó, con trai,” Kent đập vào vai anh. “Norbert Welch gọi cho ta. Muốn nói chuyện về hợp đồng. Đánh giá cao cậu. Làm việc tốt đấy, Nicholas.”

Nick cảm thấy đầu gối mình yếu đi. “Chúng ta đã có khách hàng?”

“Vẫn chưa,” Kent nói. “Nhưng ta sẽ thanh toán nó vào bữa trưa. Để đó cho ta.”

Nick cảm thấy hai gối cứng trở lại. Nếu để Kent phụ trách, họ sẽ không bao giờ nhìn thấy khách hàng lần nữa. “Có lẽ cháu nên đi cùng bác, thưa bác.”

“Vớ vẩn,” Kent nói. “Cậu phải giao việc này vào tay bậc thầy.”

À, tôi đang cố, Nick nghĩ. Nhưng ông sẽ không để tôi làm.

“Bữa tối ngày mai cậu rảnh chứ?” Kent hỏi.

“Dĩ nhiên,” Nick máy móc đáp.

“Ừ, vậy là tốt, vì Melisande và ta muốn gặp vị hôn thê của cậu.”

“Cái gì của tôi cơ?” Nick hoảng hốt.

“Norbert đã kể mọi thứ về cô ấy.” Kent vờ đâm vào vai Nick. “Nhóc. Định giấu kín cô ấy hả?”

“Ồ, thật ra thì, thưa bác...”

“Ngày mai ở The Levee. Tám giờ. Chỉ có Melisande, ta, Park cùng bất cứ đứa nào đang hẹn hò với nó tại thời điểm này...” Kent đảo mắt đầy nhạo báng. “... và cậu với... Bess của cậu, phải không nhỉ?”

“Tess,” Nick nói với vẻ giả tạo. “Cháu và Tess của cháu. Chắc chắn rồi.”

Trong khi Nick đang đối phó với bố Park, Tess đang đối phó với gã chủ nhà của cô.

“Từ giờ trở đi nếu muốn gì, cô chỉ việc kêu lên,” Ray Briggs bảo cô. Ông ta đang đứng trên mấy bậc thang dẫn vào tòa căn hộ, đôi tay đan chặt trên bộ môn-bộ khi ông ta đảo người ra trước vào sau, hăm hăm hờ hờ muốn lấy lòng. Cái đầu hói sáng loáng dưới sáu lọn tóc Ray chải từ bên này sang bên kia, đôi mắt vốn dĩ nhỏ tí bần tiện của ông ta mở rộng đến kích cỡ đồng xu, bộ dạng nỗ lực tạo vẻ cởi mở và thành thật.

Dáng vẻ quá khác thường với bản tính của ông ta khiến Tess gần như không nói nên lời.

“Ừm, thật ra tôi sẽ chuyển đi, Ray,” cuối cùng Tess nói. “Đồ đạc của tôi...”

“Cứ đưa địa chỉ cho tôi. Tôi sẽ cho mang chúng đến,” Ray nói. “Không thành vấn đề.”

“Ông đang đùa. Ồ, được rồi. Giờ là về khóa cửa...”

“Loại hảo hạng tất.” Ray ra dấu về phía cánh cửa. “Ở cửa trước, trên tất cả các căn hộ, cửa sau nữa, y như ông bác sĩ đã yêu cầu.” Sau đó ông ta cười như hết hơi. “Hay là luật sư nhỉ, tôi đoán vậy? Thôi nào, kiểm tra chúng đi.”

“Luật sư à?” Tess hỏi lại, nhưng cô đã biết chuyện gì xảy ra. Cô theo Ray đi hết tòa nhà, kiểm tra chắc rằng ông ta đã thật sự thay hết khóa, nghe lời cảm ơn vui sướng từ những người ở thuê, họ cho rằng sự phản đối của cô đã giúp họ an toàn. Cuối cùng khi quay lại cửa trước, cô đưa địa chỉ của Nick cho Ray, đoạn bước xuống khỏi mấy bậc thang để bắt xe buýt.

“Cô Tess?” Ray gọi cô, giọng bồn chồn.

Cô quay lại. “Sao?”

“Giờ cô nhớ bảo ngài Jamieson đấy.”

Tess nhắm mắt. “Cứ coi vậy.”

Nick về đến nhà sau sáu giờ một chút, vừa đi vừa tháo bỏ cà vạt ra. “Chúng ta sẽ ra ngoài,” anh bảo Tess khi tiến về cầu thang. “Mặc cái váy đen của em ấy.”

“Này,” Tess nói. “Chờ chút.”

“Ồ, phải rồi.” Nick quay lại, túm lấy Tess rồi hôn cô, ban đầu lướt nhẹ, sau đó nắn nắn. “Anh vẫn chưa quen với vụ bạn cùng phòng này.” Anh cười bên tai cô khi kéo cô lại gần. “Từ giờ trở đi, anh hứa là sẽ nói, ‘Chào em, em yêu, anh về rồi.’”

“Tốt,” Tess vòng tay ôm anh chặt hơn. “Đây không hẳn là ý em, nhưng em thích thế, nên cứ

làm vậy đi.” Cô hôn tai anh. “Nếu vậy thì phần em là, “Hôm nay thế nào, anh yêu?””

“Phiền phức như quý,” Nick buông cô ra và quay lại chỗ cầu thang. “Chúng ta sẽ đi uống lúc bây giờ và có hẹn ăn tối lúc...”

Tess túm tay anh. “Không nhanh vậy đâu, anh bạn.” Cô kéo anh qua chỗ sofa, đẩy anh ngồi xuống và cuộn tròn cạnh anh. “Hôm nay em đã nói chuyện với ông chủ nhà của em,” cô mở lời, lơ đãng vuốt tay dọc theo cổ Nick, đơn giản vì cảm giác dễ chịu khi chạm vào anh.

“Chúa ơi, tuyệt quá,” Nick nói. Anh cúi đầu xuống. “Đừng dừng lại.”

Tess bắt đầu xoa bóp những vùng cơ trên cổ anh khi cô nói tiếp. “Tất cả các căn hộ đều có khóa mới. Những người thuê nhà rất vui. Không ngạc nhiên sao?”

“Ừmmm.” Nick để vai mình trượt xuống lưng ghé trong khi cô xoa. “Mạnh hơn đi.”

Tess cuộn gối lại để cô có thể chạm vào anh khi anh sụp xuống thấp hơn cô. “Vậy ra anh đã gọi cho chủ nhà của em và đe dọa ông ta bằng điều gì đó đáng sợ và hợp pháp, phải không, Người dơi? Phải là anh hùng đấy.”

“Em phát điên về chuyện đó à?” Nick lầm bầm. “Anh không quan tâm. Cứ xoa đi.”

“Không, em không phát điên. Thế còn vụ quần vợt hôm qua với Nordstrom thì sao?”

Đến lúc này mặt Nick gần như chìm trong gối. “Nordhausen. Tệ hại. Sao?”

“Anh đã kiểm việc đó cho Gina.”

“Coi nào, Tess...” Nick lên tiếng, gắng ngồi dậy.

Tess đẩy anh nằm xuống. “Anh là người hùng của em, anh biết chứ?”

“Anh à? Tốt. Cứ xoa đi.”

“Và đây là lý do tối hôm nay em sẽ mặc cái váy đen và hành xử như một bà vợ Stepford⁴⁴ vì anh và sự nghiệp của anh.” Tess vuốt lên cổ Nick lần cuối và vỗ lên lưng anh. Sau đó cô đứng dậy, tiến về phía cầu thang. “Tối nay chúng ta sẽ gây ấn tượng với ai?”

“Đi uống với Park và bạn hẹn của cậu ấy, ăn tối với Alan và Tricia Sigler,” Nick nói, giọng anh bị cái gối chèn lại một phần. Anh chậm rãi ngồi dựa vào tấm nệm, rồi lại ngã xuống, rõ ràng là quá khoan khoái để muốn đứng dậy. “Chúa ơi, cảm giác tuyệt quá. Chúng ta hãy kết hôn đi và em có thể vuốt cổ anh mãi mãi.”

“Gia đình Sigler à?” Tess chậm chậm quay lại chỗ anh. “Chuyện này là vì em, không phải vì công ty luật?”

“Hãy từ từ với cô ấy tối nay – sự nghiệp của em sẽ ổn thôi,” Nick vẫn dúm mặt xuống gối. “Em có thể làm thế với cổ anh nữa không, chỉ một phút thôi?”

“Đến hết đời anh cũng được,” Tess ngồi xuống cạnh Nick.

“Gì cơ?”

“Không có gì,” Tess nói và tiếp tục ấn ấn cổ anh, cảm giác âm ỉ kỳ cục bao phủ lấy cô khi cô di chuyển tay qua cơ bắp của anh. Không hẳn là nhục dục, nhưng nó là cảm giác về bản năng, cô

cảm thấy ấm áp và bất giác đặt một nụ hôn lên cổ anh như để đền đáp. *Thế này không tệ, cô nghĩ. Thế này thật tuyệt. Thật dễ chịu.*

Mình thích thế.

Cảm giác ấm áp kéo dài suốt từ lúc rời nhà cho tới khi vào quán bar của nhà hàng, nơi họ sẽ gặp Park và Gina.

Park đang đứng bên quầy bar, thoải mái và đẹp trai như người mẫu quảng cáo rượu. Nhưng đứng cạnh anh ta lúc này là một cô nàng có mái tóc nâu điểm vài lọn vàng, và mặt một chốc Tess mới nhận ra rằng cô ta đi cùng với Park, rằng cô ta là người hẹn hò với Park và rằng Gina vẫn đang ở nhà, chờ được đón đi.

“Gì vậy?” Nick hỏi cô.

“Chào tạm biệt Park đi,” Tess nói, đoạn lao thẳng đến quầy. “Em sẽ giết anh ta.”

Chương 9

Nick chớp lấy tay Tess và xoay cô lại trước khi cô có thể đến đủ gần Park để tấn công anh ta. “Em định làm cái quái gì đấy?” anh thì thầm, kéo cô ra phía bên kia quầy trong khi vài người quay sang nhìn chằm chằm.

“Anh ta bỏ rơi Gina,” Tess to tiếng. “Cô ấy đang ở nhà chờ anh ta đến đón, vậy mà anh ta ở đây với... với...”

Nick nhắm mắt. “Ôi chết tiệt.”

“Anh không ngạc nhiên,” Tess điếng người vì phát hiện đó. “Em đã nghĩ anh đang cố bảo vệ anh ta, nhưng anh không ngạc nhiên chút nào.”

Nick nhẹ đẩy cô lên một chiếc ghế đầu bên quầy và giam cô vào quầy bar bằng cách đặt tay anh lên thanh vịn hai bên. “Anh đã sợ chuyện này sẽ xảy ra. Coi nào Tess, Park không thể từ chối bất cứ ai. Cậu ấy là người tốt nhưng thiếu nghị lực. Một điểm cậu ấy luôn kiên quyết tuân theo là không bao giờ chống đối bố mình. Và bố cậu ấy sẽ không đời nào cho phép Gina trở thành một phần trong cuộc đời Park. Vì vậy Park sẽ không gặp Gina nữa. Anh xin lỗi, đời tẻ thế đấy. Anh nghĩ Gina là một người tuyệt vời, nhưng đời là thế đấy.”

Tess cứng người bởi cơn thịnh nộ. “Em vẫn muốn giết anh ta. Anh ta sẽ làm cô ấy đau khổ. Em không quan tâm về cái nghị lực chết giấm của anh ta. Em vẫn muốn giết anh ta.”

“Nào, em không thể làm thế được,” Nick nói. “Em đang ở nơi công cộng đây. Kiểm soát mình đi. Người ta đang ngó kìa.” Anh nhìn vào mắt cô và dịu giọng. “Cậu ta đâu có gọi cho cô ấy, phải không nào?” anh nhẹ nhàng hỏi. “Cô ấy gọi cậu ta. Anh không nói chuyện đó khiến việc cậu ấy làm là đúng, nhưng Gina kiếm được việc làm, cô ấy gọi cho Park bảo rằng hãy chúc mừng và cậu ấy nói được thôi.”

“Ôi quỷ tha ma bắt.” Tess chớp lại những giọt nước mắt. “Em đã biết là cô ấy không nên gọi cho anh ta. Bởi phát điên vì anh ta mà cô ấy đã quá lộ liễu. Cô ấy đã không thể chờ.” Cô nhẹ đẩy Nick ra và đứng lên. “Được rồi, em sẽ không giết anh ta giữa đám đông. Mai em sẽ gọi cho Gina và xem mình có thể làm gì. Có lẽ nếu em giới thiệu cô ấy với một anh chàng làm ở Hội...”

“Tess, em không thể lo hết cho mọi người,” Nick nói, nhưng giọng anh tràn đầy cảm thông khi vòng tay quanh người cô. “Và đây là chuyện giữa Park với Gina. Không phải việc của em – hay của chúng ta. Thôi nào, chúng ta sẽ kết thúc sớm để em không phải nhìn cậu ấy lâu quá.”

“Em muốn anh ta đi đời,” Tess nói.

“Anh biết,” Nick khuyên nhủ. “Gắng đừng làm thế.”

Cao điểm của cuộc gặp với Park và cô nàng tóc nâu Corinne là khi Corinne đề cập đến phòng triển lãm nhỏ rất thú vị, nơi hai người họ đã uống cà phê tối hôm trước. Cái tối Park đã bảo Gina rằng họ đi chơi để mừng công việc mới của cô ấy. Đi chơi hai đêm liền, Gina đã lấy làm lạ. Gina tội nghiệp. Chờ đợi hai đêm liền. Tất cả những điều tồi tệ Tess từng nhận xét về Park đang trở lại ám ảnh cô bởi vì chúng không đủ tệ hại.

Cô trùng trùng nhìn Park, anh ta cũng nhìn cô với nỗi khiếp sợ và sự bối rối ngang bằng nhau, rồi ngay lập tức gợi ý với Corinne rằng tốt hơn hết họ nên đi thôi.

“Em muốn anh ta đi đời,” Tess lặp lại với Nick khi còn một mình họ, và Nick nói, “Anh biết. Anh biết.”

Bữa tối với nhà Sigler chỉ giúp cô thấy khá hơn chút ít, mặc dù Tess quá chán nản về chuyện Gina đến nỗi cô đã thật sự hành xử lịch thiệp và không một chút dỗi đầu.

Trên đường về nhà, Nick bảo cô.

“Tôi nay em cư xử tốt lắm. Gia đình Sigler bị ấn tượng đấy. Anh nghĩ Tricia sẵn sàng tha thứ cho em về vụ xung đột quanh cái bánh mì.” Khi Tess không trả lời, anh liếc qua cô. “Em ổn chứ?”

“Gina,” Tess nói. “Hắn ngay lúc này cô ấy đang nức nở trong gối.”

“Em muốn qua đó không?” Nick hỏi. “Anh sẽ chờ nếu em cần ở bên cô ấy.”

“Không,” Tess đáp. “Gina không thích khóc trước mặt người khác. Em sẽ chờ đến mai khi cô ấy đã nín, sau đó em sẽ làm gì đấy.” *Chúa biết là gì*, cô nghĩ và sụm lưng vào chiếc ghế da trên xe Nick. Cứ thế, anh lái xe đưa cô về nhà trong yên lặng và sự xa hoa đầy bảo đảm.

Ngày hôm sau, Tess mua hơn hai cân sô-cô-la và đến gặp Gina ở chỗ làm. Cô hỏi gặp Gina ở bàn tiếp tân, chiếc bàn làm bằng gỗ hồ đào trông rất hợp với sàn đá hoa cương đầy bụi bẩn và tường ốp ván cùng một cô nàng tiếp tân cứng đờ, trông như bị bọc kín trong bộ đồ thêu của cô ta.

“Chuyện này có liên quan tới nhà hát chứ?” cô ta hỏi, mắt nhìn chăm chăm vào Tess một cách nghi ngờ qua đôi kính gọng sừng. Rõ ràng Tess không phải kiểu khách hàng cô ta trông đợi.

“Dứt khoát là nó có tiềm năng gây kịch tính,” Tess trả lời, và cô nàng tiếp tân ra hiệu cho cô về phía cánh cửa dưới hành lang, nghiêng cổ trông theo khi cô bước đi.

Tới cửa phòng Gina, Tess hít một hơi rồi đi vào, mỉm cười, quyết tâm kéo Gina lên từ hố sâu tuyệt vọng.

“Tess!” Gina tươi cười nhảy lên và chạy tới chào đón Tess, choàng tay mình quanh cô, ôm chặt. “Đây là văn phòng của tớ! Nó không tuyệt sao? Cuộc đời không tuyệt vời sao?”

“Dứt khoát là thế,” Tess nói, nghĩ lại về phần hổ-sâu-tuyệt-vọng trong kế hoạch của mình.

“Kẹo à?” Gina trở vào cái hộp lớn.

“Ừm, nó là món quà mừng văn phòng mới.”

“Giống y Park,” giọng Gina tràn đầy hạnh phúc. “Anh ấy gửi hoa. Coi này!”

Quả thực là Park đã gửi hoa. Một tá hồng đỏ rực rỡ trên bàn, một tá hồng nhạt khoe sắc nơi tủ hồ sơ, một tá hồng trắng và tá hồng vàng chen chúc trên bàn làm việc, và cuối cùng là một tá hồng phớt duyên dáng nơi kệ sách, mỗi bó nằm riêng trong một chiếc lọ pha lê.

“Anh ấy nói không biết tớ thích màu gì, nên anh ấy gửi tất. Anh ấy nói tớ có thể ném những bó tớ không thích đi,” Gina ngắm nghía khu vườn xa hoa của mình với sự hài lòng. “Tớ đã bảo anh ấy là tớ yêu mọi thứ anh ấy tặng.”

“Ồ,” Tess thả người lún xuống ghế.

“Tôi hôm kia bọn tớ đã ăn mừng tại một nhà hàng Hy Lạp nhỏ xinh,” Gina tuôn một tràng. “Và anh ấy đã nắm tay tớ. Cậu tưởng tượng nổi không? Lãng mạn quá đi.”

“Tôi hôm kia á?” Tess hỏi đầy ngờ vực. “Cậu chắc chứ?”

“Chắc,” Gina nói. “Tuy đi hơi muộn vì anh ấy phải làm việc trễ, nhưng điều đó có nghĩa bọn tớ là những thực khách duy nhất ở đây. Hết sức riêng tư và quá ư lãng mạn...”

“Muộn à,” Tess lại hỏi. “Muộn cỡ nào?”

“Anh ấy đón tớ lúc mười rưỡi,” Gina nói. “Đêm qua thì anh ấy đến nhà tớ lúc mười một giờ, Park muốn ra ngoài, nhưng tớ đã bảo anh ấy ở lại.” Mắt Gina mang vẻ tình tự mơ màng.

“Đêm qua á?” Lần này Tess thật sự bối rối. Và rồi cô nhận ra cái nhìn nơi mắt Gina. “Ôi, không, cậu không làm thế chứ?”

“Rất tuyệt diệu,” Gina thả mình xuống ghế. “Anh ấy là một quý ông đích thực, ngay cả ở trên giường.”

“Tuyệt,” miệng phụ họa nhưng Tess nghĩ, *Tuyệt thật, hẳn lừa dối cô ấy và hẳn chán chết trên giường. Mình sẽ giết hắn.*

“Anh ấy rất dịu dàng với tớ đây Tess,” Gina nói. “Và anh ấy rất vui tính. Ở bên anh ấy, tớ cảm thấy vô cùng dễ chịu.”

“Tuyệt,” Tess nói. Việc đứng đắn nên làm chắc là kể cho Gina về Corinne, nhưng cô không thể làm thế. Gina đang quá hạnh phúc. Cô sẽ phải giết Park một cách từ từ, bằng tay không, sau đó Gina có thể than khóc cho mất mát của mình mà không bị bẽ mặt bởi sự phản bội. “Tuyệt,” Tess nhắc lại.

Cô nàng tiếp tân thò đầu vào cửa, phô bày vẻ chê bai trịnh thượng. “Cô lại tắt hệ thống liên lạc của mình, cô DaCosta.”

Trước sự ngạc nhiên to lớn của Tess, Gina không hề rúm mình. Cô ấy chỉ khom người qua gat công tắc trên máy liên lạc. “Cô đi được rồi, Pamela,” cô nói.

Pamela khụt khịt. “Điện thoại ở đường dây số ba.”

“Ai vậy?” Gina hỏi.

“Tôi không biết,” Pamela đáp, mắt nhìn chằm chằm vào Gina một cách láo xược.

Gina chằm chằm nhìn lại khiến cô nàng chịu thua.

Pamela lại khụt khịt và nói, “Tôi sẽ hỏi,” rồi đóng sầm cửa lại.

“Xin chào.” Tess kinh ngạc. “Cái gì đây? Gina DaCosta – phiên bản Kẻ hủy diệt à?”

“Park dạy tớ thế,” Gina toe toét cười. “Hôm qua anh ấy gặp cô nàng khi đón tớ đi ăn trưa, và anh ấy bảo cô ta sẽ khiến tớ khốn khổ trừ khi tớ xử lý cô ta. Sau đó anh ấy dành cả bữa trưa dạy tớ cách xử lý. Cậu sẽ không tin anh ấy ấn tượng về cô ta thế nào đâu.”

“Cả bữa trưa nữa à,” Tess nói.

“Tớ đã bảo cậu rồi. Anh ấy tuyệt lắm.”

Pamela lại thò đầu vào cửa. “Là ngài Patterson,” cô ta rít lên, phản kích đến nỗi gò má ửng đỏ. “Cô đang để ngài Patterson chờ.”

“Cảm ơn Pamela,” Gina nói. “Nhưng lần tới, sử dụng máy liên lạc ấy.”

“Ồ,” Pamela nói. “Phải rồi.” Cô nàng quay ra, lần này đóng cửa trong yên lặng.

“Cậu không phải là người tốt,” Tess bảo Gina. “Hãy giữ phần tử tế trong mình.”

Nhưng Gina đã nghe điện thoại, nét mặt rạng rỡ khi lắng nghe Park nói.

“Mình không chịu nổi chuyện này,” Tess lầm bầm. Cô vẫy chào Gina khi đứng lên ra về, chỉ dừng lại để lấy hai con rùa sô-cô-la đen ra khỏi hộp kẹo.

Cô để phần còn lại của hơn hai cân sô-cô-la cho Gina. Cô ấy sẽ cần nó.

Bữa tối với gia đình Patterson không thú vị tí nào.

Tess chưa bao giờ thích The Levee. Cô không chắc là do tất cả bồi bàn đều trông giống Donny Osmond⁴⁵ và cư xử như hoàng tử Philip, hay là do nội thất được trang hoàng bởi đá cẩm thạch giả màu bạc hà và vải lanh thật màu đào, hay do thực đơn viết như thể đây là bữa tiệc siêu chán của Martha Stewart⁴⁶.

Tuy nhiên, tất cả chúng đều không là gì khi đặt bên cạnh những người đồng hành tối nay của cô.

Kent Patterson có vóc dáng khỏe khoắn và cái vẻ âm thầm, một người đàn ông của tước vị và biết rõ mình là người như thế. Vài người quỳ gối khi ông ta bước vào nhà hàng và không phải tất cả đều là bồi bàn. Người quản lý gọi ông ta bằng tên. Ông ta đáp lại cũng bằng tên. Viên quản lý xúc động tràn trề.

Melisande Patterson không có dáng vóc đẹp. Bà xương xương và khô khốc, như kiêu giấy đã bị hơ qua lửa, cháy r ám tới tận gốc da, cong queo cho đến khi trông giống một xác ướp với mái tóc bạch kim. Mặc trang phục của Chanel, tất cả những gì bà ta thiếu là cái nút Hãy Nói Không Với Mọi Thứ. Bà ta thăm dò Tess qua hàng mi và rồi nhìn đi nơi khác, như thể là cảnh tượng này gây ra đau mắt đến khó chịu.

“Cho em ra khỏi đây,” Tess thì thầm, nhưng Nick đẩy cô về phía trước.

“Bác Kent, bác Melisande,” anh nói. “Cháu muốn hai bác gặp Tess Newhart. Tess, đây là Kent và Melisande Patterson. Họ như bố mẹ anh vậy.”

“Đó là vinh hạnh của chúng ta, con trai,” Kent nồng nhiệt nói. Ông ta bắt tay Tess. “Vây ra đây là người phụ nữ bé nhỏ chúng ta đã nghe nói.”

“Cháu cao một mét bảy lăm,” Tess nói, và Nick đá vào mắt cá chân cô.

“Thú vị làm sao,” Melinsande lên tiếng, hiển nhiên chẳng thú vị gì hết, nhưng trước khi Tess có thể đối đáp, Park đã tới cùng bạn hẹn của anh ta và tất cả họ ngồi xuống.

Là Corinne, dĩ nhiên rồi, không phải Gina.

Tess hít một hơi trước khi mở miệng nói chuyện với anh ta, và nó nghe như một tiếng rít.

“Park!” Nick vội vàng nói. “Rất vui được gặp cậu. Trông cô đáng yêu quá, Corinne.”

“Corinne luôn luôn đáng yêu,” Kent nói. “Luôn luôn.” Ông ta tươi cười và vỗ lên tay cô ta, Corinne uể oải cười lại, quá dè dặt trong việc bộc lộ cảm xúc. “Ta vẫn nhớ khi cháu còn là một cô bé

nhỏ xíu mảnh khảnh đi cùng Park tới nhà cô Windesham. Không hơn năm hay sáu tuổi đâu.” Kent nhìn cô nàng như một người bố. “Ta luôn muốn một đứa con gái như cháu. Tất nhiên chưa muốn để có một đứa cháu gái giống cháu đâu, phải không Park?”

“Không ạ,” Park khỏ sở đáp.

“Nhưng cũng không cần vội vàng làm gì cả, phải không Park?” giọng Melisande đều đều vang lên.

“Không ạ,” Park trông còn khỏ sở hơn.

Corinne dường như không màng tới cảnh tượng này nhưng Tess thì kinh hoàng. Cô đưa ánh mắt đầy thắc mắc về phía Nick, nhưng anh chỉ nhún vai. Hiển nhiên đây là chuyện bình thường trong gia đình Patterson. Nếu Park không là đồ đáng chết như thế, cô sẽ cảm thấy thương hại anh ta.

“Corinne đã học ở trường Radcliffe,” Melisande nói với Tess, chuyển vỏi lửa của mình hướng tới kẻ thù mới sau khi Park đã bị thị uy. “Chúng tôi nguyên là sinh viên ở đó. Cô đã học ở đâu, cô Newhart?”

Tess cưỡng lại cơn bốc đồng muốn hỏi một cách nghi ngờ, “Có người cấp bằng cho bà á?” mà thay vào đó là mỉm cười. “Trường Đại học Ohio,” cô nói. “Ngành nghệ thuật tự do.”

“Ồ, một trường công.” Melisande mỉm cười hóm hỉnh, đoạn nhìn Nick, mảy nhượng lên.

“Phải, trường công,” Tess nói. “Đó là lý do chúng tôi gọi nó là trường Đại học Ohio, thay vì Ohio Xa xỉ và Kiêu căng.” Cô dịch mắt cá chân mình ra trước khi Nick có thể tìm thấy nó bằng chân anh.

Melisande chớp mắt, lúc đó Nick đỡ lời, “Tess là giáo viên. Cô ấy đang nghĩ về việc gia nhập Học viện Decker .”

“Giáo viên à?” Corinne chớp mắt nhìn Tess. “Cô là giáo viên?”

“Phải,” Tess nhẹ nhàng đáp, không có cơ nào ghét bỏ Corinne, ngoại trừ sự tồn tại của cô ta. “Cô làm gì?”

“Làm gì ư?” Corinne lặp lại, bối rối, và Tess bỏ lửng chủ đề. Một thực tế đáng buồn là Corinne hoàn hảo cho Park. Không ai trong hai người từng có một ý nghĩ mạch lạc trong đời mình. Và còn ông Kent nữa, tham gia vận động để có được những đứa cháu suy nghĩ lộn xộn. Sẽ rất vui khi được xem ai là người thắng, Melisande hay Kent. Dù là ai chẳng nữa thì đó cũng không phải là Park, và Tess thấy nhói lên niềm cảm thông cho anh ta. Anh ta là đồ xấu xa, nhưng là đồ xấu xa bị mắc bẫy.

Tội nghiệp Gina.

“Vậy ra cô làm việc kiếm sống,” Melisande nói. “Thú vị làm sao.”

Tess mở miệng định đáp trả gì đó thật thô lỗ, đoạn liếc nhìn Nick. Anh ngồi cạnh cô, vẻ mặt anh cam chịu để sự nghiệp của mình bị xiên thủng, bỗng nhiên cô thấy tội lỗi. Cư xử khéo léo và gỡ rối cho anh sẽ chẳng chết chóc gì. Anh đã không chỉ gỡ rối cho cô, anh đã cứu Gina, những người thuê nhà và cả Angela. *Đừng như tỏ ra đáng ghét như thế nữa*, cô tự nhủ. Cô quay qua Melisande và mỉm cười. “Vâng. Rất thú vị. Gần giống công việc tình nguyện. Bà có làm tình nguyện không, bà Patterson?”

“Ồ có.” Melisande chớp mắt ngạc nhiên và rồi vui vẻ trò chuyện dông dài về sự khổ cực của việc tổ chức hoạt động mở cửa của Hội Opera thường niên. Đến những đoạn thích hợp, Tess gạt

đầu tán dương, và sau đó, khi bồi bàn mang món đầu tiên ra, Nick ngả người tới.

“Cảm ơn em,” anh thăm thì bên tai cô, Tess run rẩy thích thú bởi hơi thở ấm áp của anh.

“Anh xứng đáng mà,” cô nói. “Cảm ơn anh. Vì công việc của Gina, vì Angela và vì mọi thứ.”

“Anh vui vì giúp được,” anh thăm thì đáp lại, sau đó anh quay sang toàn tâm toàn ý nịnh bợ Melisande.

Chết tiệt thật, Tess nghĩ, và rồi cô cũng mỉm cười lại với mẹ Park.

Chỉ một tối thôi. Có gì hại chứ?

Cho đến Thứ Sáu tuần tiếp theo, Nick cảm thấy khá tự tin. Tess đã thích ứng một cách đáng ngạc nhiên với đời sống xã hội của anh. Anh yêu việc trở về nhà với cô mỗi tối, và Welch đang biểu hiện là ông ta muốn ký hợp đồng đến nơi rồi. Tess vẫn muốn giết Park, và Park biết thế - sự thù địch lộ rõ rành rành nơi Tess mỗi lần cậu ta xuất hiện cùng Corrinne khiến cậu ta suy nhược thần kinh - nhưng cô vẫn còn giữ được bình tĩnh để chưa gây tổn hại tới thân xác cậu ta. Với Tess, đây quả là một bước tiến đáng kể hướng tới sự trưởng thành. Thậm chí Nick đã thuyết phục được cô không nói cho Gina về Corinne. Cứ đà này, Tess sẽ trở nên lịch thiệp đến nơi.

Nick rất hài lòng.

Dĩ nhiên, không phải mọi thứ đều hoàn hảo. Cả tuần qua tối nào họ cũng ra ngoài - gồm hai bữa tối với Norbet Welch - họ không có mặt ở nhà cho tới sau nửa đêm, và trong khi Nick đưa ra các quan điểm xã hội và củng cố sự nghiệp của mình với sự giúp đỡ đáng ngạc nhiên từ nàng Tess kín đáo, mới ăn vận tử tế, anh cũng quá mệt mỏi để làm tình. Tin tốt là Tess cũng thế - sự căng thẳng khi phải điêm tĩnh và lịch sự hết tối này sang tối khác cũng gây ra tổn thất - nhưng không hiểu sao, đây không phải là điều an ủi. Nick vui mừng vì sự biến đổi thành một người "vợ" đầy trách nhiệm của cô, nhưng anh cũng bắt đầu cảm thấy có lẽ mình đã đánh mất điều gì đó quan trọng.

Và tối nay, khi không có hẹn ăn tối, họ mắc kẹt vào chuyến du ngoạn ngôi nhà cổ vì lợi ích của Hội Opera. Những gì anh thật lòng muốn là ở nhà để Tess vuốt ve cổ mình, nhưng sự kiện mở cửa của Hội Opera rất có ý nghĩa đối với Melisande Patterson, vì vậy họ phải đi.

Khi Tess về muộn từ buổi dạy ở Hội, anh tức điên. Cô thay ra chân váy đen, sơ mi trắng mềm rũ và vest đen. Cho đến lúc giúp cô rời xe tại ngôi nhà trưng bày hôm nay, anh mới nhận ra cái áo vest là một trong những chiếc mang nhãn Armani của anh. Anh khá chắc áo sơ mi cũng là của anh nốt.

“Trông em rất được,” anh nói qua kẽ môi mím chặt. “Cứ thoải mái lấy đồ của anh mà dùng.”

“Em làm vậy đấy,” Tess nói. “Coi này, anh sẽ phát điên với em lâu thế hả? Vì anh biết rõ rằng em phải dạy học, và thậm chí em đã về sớm để đến ngôi nhà ngu xuẩn này nên...”

“Đừng bắt đầu,” Nick kiên quyết gạt đi và dẫn cô đến cửa.

“Cậu Jamieson, thật vui làm sao!” Bà mệnh phụ nghiêm nghị đứng nơi ngưỡng cửa giơ tay một cách ân cần. “Chúng tôi bắt đầu nghĩ rằng cậu không đến được.”

“Tôi sẽ không bỏ lỡ đâu, phu nhân Tate,” Nick nói. “Tôi muốn bà gặp một người bạn của tôi, Tess Newhart. Tess, về cơ bản, phu nhân Tate đang tự mình điều hành Hội Opera.”

“Bây nào,” Phu nhân Tate vẫy tay, đỏ mặt và tan chảy thành một quý bà hoàn toàn tử tế bị quyến rũ bởi một quý ông hoàn toàn tử tế. Nick nghe thấy Tess thở dài, anh nhìn qua thấy cô đang mỉm cười với anh, chấp nhận một cuộc chinh phục khéo léo nữa, và anh cảm thấy cơn giận của mình bắt đầu tan rã.

“Đó là lỗi của tôi,” Tess nói với phu nhân Tate. “Tôi đã làm việc trễ. Chúng tôi vẫn có thể ngắm ngôi nhà chứ?”

“Ồ, dĩ nhiên,” Phu nhân Tate tươi tắn nhìn cô. “Thực ra, đây mới là thời điểm thích hợp. Hiện giờ không có ai ở đây đâu. Các bạn có thể thông thả tham quan.”

“Tốt quá.” Tess dựa vào tay Nick và mỉm cười với anh. “Chúng ta hãy thưởng ngoạn mọi thứ.”

Trái tim anh được sưởi ấm nhờ nụ cười của cô. Nick nghĩ về cuộc sống bên cô và không có cô sẽ ra sao. Đoạn anh nghĩ mình ngày càng chắc chắn hơn là không bao giờ muốn sống thiếu cô nữa – bất kể cô có thể chọc tức anh đến đâu. Quái quỷ thật, chắc đôi lúc anh cũng khiến cô phát điên. Thả lỏng nào, anh tự nhủ. *Khi mà quá nghiêm túc là có vấn đề đấy.*

“Em mặc cái áo vest đó trông hợp hơn anh đấy,” anh bảo Tess, và nụ cười của cô nở rộng tươi mát lòng anh.

“A, đây cũng là điều em đã nghĩ,” cô nói.

Chút giận dữ cuối cùng biến mất, anh để cô dẫn theo khi họ đi tham quan, giúp cô dựng nên những kế hoạch điên rồ tốn kém để trang hoàng lại nhà anh bằng nhung xanh lá, cẩm thạch giả màu hồng và vải sa màu tía. Cô cười và chạy từ phòng này sang phòng kia. Đến khi lên tầng bốn, cả tuần lễ thiếu vắng quan hệ choán đầy tâm trí anh, anh muốn cô đến mức anh không chắc có thể chờ về đến nhà không.

“Em nghĩ dứt khoát là chúng ta nên che rèm phòng tắm bằng nhung xanh lá,” đứng trên đầu cầu thang, Tess bảo anh. “Nó giữ hơi nước rất tốt.” Cô dựa người vào anh, Nick vòng tay quanh cô, hôn tóc cô, và Tess ngược đầu cười với anh, đôi mắt nhắm hờ.

“Hợp đấy,” Nick lơ đãng đồng ý. Nếu ra về ngay bây giờ, họ sẽ có mặt tại phòng ngủ của anh trong vòng hai mươi phút nữa. “À, anh nghĩ chúng ta đã xem...” anh lên tiếng nhưng Tess đã kéo anh tới phòng bên cạnh.

“Ồ, Nick,” cô thốt lên, anh theo cô vào trong.

“Lại mảnh nữa,” Anh quan sát bức tường, lần này nó được phủ trong lớp sa tanh trắng dày. “Có chuyện gì với những người ở đây và mảnh rèm thế nhỉ?”

“Nơi này trông như nhà anh ấy.” Tess đứng cạnh chiếc đàn piano cánh màu đen nằm cô quạnh giữa sàn nhà lát ô trắng-đen và chậm rãi đi xung quanh. Giọng cô không còn cười cợt nữa, bỗng nhiên cô có vẻ tuyệt vọng. “Mọi thứ đều đen, trắng và trống rỗng.”

“Không hẳn là trống rỗng.” Nick nhìn cô di chuyển qua căn phòng, mái tóc đỏ bóng bèn như quả cầu lửa đối chọi với màu sa tanh trắng. “Có đàn piano và có em.”

Nhưng Tess đã khựng lại, trở mắt nhìn xuống trang phục của mình, kinh hoàng. “Thậm chí em cũng như thế. Chúa tôi, từ khi nào em bắt đầu mặc đen với trắng thế này?”

“Trông em rất tuyệt,” Nick phản đối. “Và tin anh đi, với mái tóc này em không cần lo lắng về đen với trắng. Em luôn luôn rực rỡ.”

“Đây là điều anh muốn sao?” đột nhiên cô hỏi. Cô đang hai tay và nhìn xuống trang phục của

mình. “Anh muốn em như thế này sao?”

Anh ngừng lại, giật mình. “Anh muốn em là người mà em muốn,” Nick lúng túng. “Như em đang là mình kể từ khi chuyển đến nhà anh. Ý em là quần áo à? Trông em rất tuyệt khi mặc đồ đen trắng.”

“Đấy không phải ý em.” Tess cau mày băn khoăn. Cô quay người, lướt đôi tay lên dàn phím của cây đàn piano cánh đồ sộ.

“Tess...” Nick ngừng nói khi cô cúi xuống xem gì đó trên phím đàn.

“Em không tin nổi,” cô nói, nổi ghê tởm tràn đầy trong âm sắc. “Họ đã biến cây đàn này thành đàn piano tự động.”

“Sao?”

Tess xoay mình lại, phẫn nộ. “Họ không chỉ lột bỏ mọi sắc màu khỏi căn phòng này, họ còn lột bỏ mọi tính người nữa. Thậm chí anh không cần người chơi đàn. Chỉ việc gạt công tắc thôi.” Cô quan sát căn phòng rồi quay lại với anh. “Em không thể chịu đựng thêm nữa. Em đang bắt đầu trở nên giống căn phòng này. Anh gạt công tắc và em hành xử lịch thiệp với lạnh lùng.” Hàm cô cứng lại khi cô lắc đầu. “Em không muốn trở thành căn phòng này, Nick. Căn phòng này cần chút nào động trong đời nó. Và em cũng vậy.” Cô đi sang một phía của cây đàn, nhún mình nhảy lên nắp, đưa chân trong sự phóng túng bất chợt và mỉm cười với anh một cách quý quyết. “Tới đây.”

“Em điên à?” Nick vừa hốt hoảng vừa bị khuấy động. “Xuống khỏi đó đi.”

“Thôi nào, Nick.” Tess nằm duỗi theo chiều dài cây đàn và để cánh tay lưng lẳng phía trên dàn phím. Nick cố giữ tâm trí mình rời khỏi những đường cong của cô và bám lại ở phần xuống-khỏi-đó-đi. “Hãy đấu tranh cho loài người nào. Chứng minh anh không phải rô-bốt. Qua đây và làm tình với em.”

“Tess...”

“Nếu anh lo lắng về việc em sẽ phá hủy một nhạc cụ tuyệt vời,” Tess nghiêng đầu nhìn anh từ trên xuống dưới, “đừng nghĩ thế nữa. Người ta đã làm điều đó khi họ biến đổi nó rồi. Anh có thể tin họ đã làm thế không?”

“Không,” Nick bị phân tâm khi cô lăn mình nằm sấp xuống và hất giày ra. “Em đang làm gì thế?”

Tess chống cằm lên tay. “Anh đã từng xem *Những chàng bán bánh thần thoại* chưa?”

“Rồi. Xuống khỏi cây đàn đó đi.” Nick đi tới bậc cửa, kiểm tra hành lang. Không thấy bóng người trong phạm vi vài dặm, điều đó làm đầu óc anh nhẹ nhõm hơn nhiều. Anh quay lại, thấy Tess đã xuống khỏi cây đàn, điều đó còn làm anh nhẹ nhõm hơn nữa. Nhưng rồi cô luồn tay dưới váy, kéo chiếc quần lót bikini đen của mình ra, điều đó không làm anh nhẹ nhõm tí nào hết. Cô quăng cái quần về phía anh, anh bắt lấy nó.

“Không,” anh cảm thấy mình căng cứng khi thấy cô lại nhảy lên cây đàn.

“Thế còn *Người đàn bà đẹp*?” cô hỏi anh.

“Không. Xuống khỏi đó đi.” Anh nhìn xuống mảnh ren đen trong tay mình rồi nhét nó vào túi trước khi nó gọi cho anh nhiều ý nghĩ hơn nữa.

Tess ngoác tay về phía anh. “Tới đây. Chúng ta sẽ cải tạo cái nhà xác này bằng niềm đam mê

của con người.”

“Không, không đâu.” Nick dựa mình vào ngưỡng cửa, cổ tỏ ra lạnh lùng. “Quên đi. Mặc đồ vào. Chúng ta sẽ về nhà. Thậm chí chúng ta có thể dừng trên đường và kiếm một cây đàn piano nếu nó tác động đến em tới mức này, nhưng không phải ở đây.”

“Làm ơn đi?” Tess dùng lưỡi liếm môi và mỉm cười với anh, Nick cảm thấy nhiệt độ đang khiến đầu óc mình quánh lại.

Không, không, không, *không*.

“Không,” anh nói, cầu mong giọng mình nghe kiên quyết. “Chúng ta không thể. Anh không có thứ gì bảo vệ và...” Anh ngừng lời bởi Tess đã trượt hai ngón tay xuống túi áo vest, kéo ra một cái bao cao su. “*Em đã lên kế hoạch chuyện này à?*”

“Dĩ nhiên là không phải,” Tess thả nó lên cây đàn. “Nhưng em đã học nhiều điều từ anh. Chủ động. Lo xa.” Cô nháy mắt. “Kiểm soát.”

“Đừng làm thế này với anh,” Nick nói, và cô bắt đầu cởi áo vest. Anh tới chỗ cô để ngăn cô lại bởi vì ai đó phải làm người lớn trong mối quan hệ của họ.

Anh chỉ hy vọng là mình có thể.

Một giọng nho nhỏ trong Tess vang lên, “Việc này thật ngu ngốc,” nhưng nó bị chìm ngấm bởi một giọng lớn hơn, “Mày đang trở thành bản sao vô tính của Corinne đấy. Phá vỡ luôn đi.” Nỗi sợ hãi là có thực, nỗi khát khao cũng vậy. Bỗng nhiên cô cân trọng lượng của Nick ở trên mình, cần hơi ấm, tình yêu và xúc cảm, đó là những thứ dường như rất xa lạ trong nhà Nick mỗi khi anh không ở bên cô – và đôi lúc ngay cả khi anh ở đó. Anh đang đứng nơi ngưỡng cửa nhìn cô với khuôn mặt của Jekyll lần nữa, và cô muốn chàng Nick-thật-sự quay lại. Căn phòng quá lạnh lẽo, mà chàng Nick-thật-sự thì quá nóng bỏng, và cô muốn anh.

Vì vậy, khi anh đến để kéo cô khỏi cây đàn, cô ngã người vào anh, lướt ngón chân lên đường chỉ quần từ dưới lên trên, nói lỏng cả vạt của anh trong khi cô dụ dăng di chuyển miệng mình lên cổ anh.

“Không,” Nick cố gắng tránh khỏi miệng cô. “Thôi nào, Tess, không phải ở đây.” Anh nhìn qua vai mình. “Người ta có thể vào đây.”

“Ôi, coi nào, Nick,” cô nài nỉ bên cổ anh, và anh từ chối, “Không. Dừng lại.”

Tess ngừng di chuyển môi và tựa trán vào vai anh khi đã thất bại. Cách này không hiệu quả. Cô phải đối mặt với một thực tế: nếu muốn Nick thì cô sẽ phải tuân theo cách của anh. Và nó không chỉ có nghĩa là làm tình trên giường, mà là mọi thứ. Đột nhiên cô thấy một cuộc đời mở ra trước mắt mình, với những bữa tiệc tối kiểu cách và những lần tham quan Hội Opera mở cửa, và ý nghĩ ấy ngán ngẫm đến nỗi làm chết ham muốn trong cô.

“Được rồi,” Tess trượt khỏi cây đàn để đứng xuống cạnh anh. “Mình về thôi.” Nick nhìn cô, trán nhăn lại vì âu lo, và cô cố mỉm cười. “Không sao đâu. Hãy đi nào. Em đã quá ngu ngốc.”

Anh cúi xuống hôn cô thật dịu dàng. “Em không bao giờ ngu ngốc,” Nick thì thầm bên má cô, rồi lại hôn nữa. Lần này miệng anh ấm nóng ngọt ngào, lưỡi anh xoắn xuýt lấy lưỡi cô. Tess cảm thấy cơn kích tình lại bùng lên. Đoạn anh vòng tay ôm cô, Tess cảm giác anh do dự khi nhận ra cô không mặc áo lót. Khoảnh khắc ngập ngừng rất ngắn, sau đó anh khum lấy hai bầu ngực. Cô áp vào anh, khẽ rên rĩ khi lực ép từ tay anh làm dịu đi sự nhức nhối nơi ấy.

“Ôi, đừng,” cô thì thầm. “Em muốn anh lắm đấy, không chịu được đâu.”

Anh hôn cô nữa, miệng anh dịu dàng thương thức cô. “Anh cũng không thể chịu được,” anh thì thầm. “Anh sẽ chẳng bao giờ chờ được đến nhà.” Anh đặt tay lên eo cô, đẩy trở lại lên cây đàn piano rồi lại hôn tiếp.

“Nick à?” cô nói khi há miệng thở, và anh nói, “Đừng thay đổi nhiều quá. Anh cảm kích tuần vừa rồi, nhưng đừng thay đổi nhiều.”

Khi sự nhẹ nhõm của cô biến thành nỗi khao khát, cô kéo anh xuống, quặp chân quanh người anh, cầm tay anh luôn xuống dưới áo mình. Tay anh mát lạnh trên ngực cô, Tess nhắm mắt bởi cảm giác sung sướng thuần túy khi được chạm với anh, đoạn anh đẩy cô xuống và lăn lên cây đàn với cô. Tess áp mình vào anh, ngửa đầu ra khi anh kéo áo cô lên và dùng miệng chiếm lấy ngực cô. Miệng anh quá tuyệt, cô muốn anh quá đi.

Ồ *phải*, cô nghĩ khi sức nóng đến choáng váng thân quen dâng tràn như lũ trong mình. Sau đó anh hát vảy cổ lên trên hông, kéo cô sát vào anh. Cô rên rỉ, thì thoảng còn xen lẫn cả tiếng cười bởi cảm giác quá ư dễ chịu khi được đụng chạm với cơ thể anh sau một tuần dài lạnh lẽo, và bởi bề mặt cứng, mát lạnh của cây đàn piano khiến cho cơ thể rắn chắc, nóng ấm của anh còn kích thích hơn. Lúc mấy ngón tay của anh xâm nhập, Tess di chuyển dưới tay anh cho đến khi cô nghĩ mình chết mất. Cô cần vai anh qua làn áo khoác, cào anh trong khi anh lỏng lỏng làm việc với bao cao su. Kế đó, Nick bóp nghẹt những tiếng rên của cô bằng miệng anh, và rồi anh ở trong cô, thế là Tess không thể nghĩ gì thêm nữa.

Họ chìm đắm trong nhịp điệu luôn tìm thấy mỗi lần bên nhau. Khi Tess cảm thấy mình sắp bùng nổ, bỗng nhiên anh ngừng di chuyển và đặt tay trên miệng cô. Tess bối rối chớp mắt.

“Cậu Jamieson?” Phu nhân Tate gọi từ dưới lên, rõ ràng là lần thứ hai.

Tiếng cười bật ra của Tess bị tay Nick bưng bít lại. “Vâng?” anh gọi lại, đồng thời nhìn Tess trừng trừng cảnh cáo, sau đó một nụ cười nở ra trên môi.

“Cậu có thấy cây đàn piano tự động không?”

“Có,” Nick nói. Anh cố gắng giữ giọng điềm tĩnh và Tess thật sự thông cảm, nhưng anh vẫn đang ở trong cô và cô không thể chịu được. Cô bắt đầu di chuyển, anh nhắm mắt lại.

“Tôi sẽ lên và bật cho cậu nhé?”

“*Không*,” Nick nói. “Không, cảm ơn. Tôi sẽ bật.”

Tess đẩy tay anh khỏi miệng. “Công tắc ở phía trái đàn phím,” cô thò vào tai anh. “Và sau đó, nếu anh không phiền thì *làm ơn*, em nghĩ mình sẽ tới ngay nếu anh cử động một cái thôi.” Cô lại di chuyển bên dưới anh và giọng cô lạc đi. “Em đã *thật sự* sắp đến trước khi anh ngừng lại nói chuyện.”

“Anh mất trí rồi,” Nick thăm thì vào tai cô. “Và đó là lỗi của em. Nhưng kệ xác nó.” Anh với tay qua bàn phím, lần mò công tắc, cô run rẩy khi anh dịch chuyển. Lúc đó, cây đàn piano bắt đầu có sự sống khi chơi bản Minute Waltz và Tess cười lớn. Nick di chuyển trên mình cô cho đến khi mọi thứ tự do tràn đến trong Tess và tất cả những lo âu đều bay vào vũ trụ cùng với bất kỳ suy nghĩ sáng suốt nào khác mà cô có thể nghĩ ra.

Sau đó, khi họ cùng nhau cuộn tròn trên giường, cô bảo anh.

“Thật không tin nổi. Lần đó là tuyệt nhất.”

“Anh biết nên bảo Christine kiểm đệm lót gối mà.” Nick nhắm mắt khi anh duỗi chân dưới lớp chăn. “Anh quá già cho việc này.”

“Ha,” Tess nói, và bắt đầu thuyết phục Nick rằng anh đâu có già.

Chương 10

Ngày hôm sau, Tess phóng ngang qua cô nàng tiếp tân Pamela để thò đầu vào văn phòng của Gina, chỉ định ở lại đủ lâu để xem liệu Gina có ổn thỏa và vẫn chưa hay biết sự phản phé của Park. Cô vẫy chào Gina, và vừa nghe điện thoại, Gina vừa vẫy lại.

“Chỉ mười lăm phút nữa là đến chuyến xe buýt tiếp theo,” Tess thì thầm. “Tớ chỉ ghé qua để bảo cậu...”

Nhưng Gina ra hiệu cho cô vào, Tess từ bỏ chuyến xe ấy và ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn làm việc.

“Rất cảm ơn, ngài Edelstein. Tôi chắc là sẽ vừa ý,” Gina nói bằng giọng trầm bổng của một phát thanh viên chuyên mục điểm tin tối.

Tess há hốc miệng.

“Chắc rồi. Tôi mong đợi đấy. Gặp ngài sau.” Gina cúp máy và quay qua Tess. “Cậu có gì mới thế?”

“Tớ á? Từ lúc nào cậu biến thành Diane Sawyer⁴⁷ thế?”

“Giọng điệu hay trang phục?” Gina hỏi, và Tess nhận ra rằng mớ quần áo len thô đen thường thấy của Gina giờ là đồ len mịn màu đỏ son.

“Chúa ơi. Chuyện gì xảy ra với cậu thế?” Tess hỏi, nhìn chăm chăm vào quần áo của Gina.

“Tớ đang học luyện thanh,” Gina nói. “Tớ chưa từng phải giao tiếp nhiều, nên trước đây không cần.”

“Và bây giờ cậu cần phải giao tiếp ư?” giọng Tess cứng nhắc. “Giống như là đóng vai bạn gái Park?”

“Đây không phải ý Park,” Gina nói. “Dẫu sao tớ vẫn định... làm việc này. Công việc của tớ chủ trọng giao tiếp. Tớ dành... nhiều thời gian trên điện thoại. Tớ cần giao tiếp lưu loát.”

“Còn trang phục? Cũng giúp ích cho cậu trên điện thoại nữa chứ?”

Gina vuốt chất vải đắt tiền nơi tay áo. “Là Park mua cho tớ. Anh ấy nói thích tớ mặc đồ đen, nhưng anh ấy cá là tớ sẽ nổi bật với màu đỏ. Vì thế bọn tớ cùng đi mua bộ này. Rất vui.”

“Tớ cá là thế,” Tess nói, đồng thời đẩy Park xuống mười tám tầng địa ngục vì dám cố che đậy tội lỗi của mình bằng cuốn séc.

“Tớ để anh ấy mua bộ đồ thì có tệ lắm không?” Gina hỏi. “Tớ thích bộ này. Tớ muốn bộ này. Không có nghĩa anh ấy đang bao tớ.” Cô ngênghen cảm ra. “Và trông tớ nổi bật khi mặc màu đỏ. Tớ không biết tại làm sao trước đây tớ không mặc đồ sặc sỡ.”

“Trông cậu rất tuyệt,” Tess nhẹ nhàng nói.

Gina ngồi sụm vào ghế. “Cậu không nghĩ tớ nên nhận bộ đồ này.”

“Không,” Tess nói. “Bộ trang phục này không phải việc của tớ. Tớ chỉ đang nghĩ là Nick sẽ

thích thú bao nhiêu nếu tớ thích đồng quần áo anh ấy đã mua cho tớ như cái cách cậu thích bộ đồ này. Tớ chưa kể đúng không? Anh ấy lại làm thế. Giống vụ cái váy đen. Nhưng lần này anh ấy đánh tráo đồ thể thao của tớ bằng mấy thứ len lạ trơn tuột. Tớ đã bảo đừng làm thế, anh ấy chỉ vỗ về tớ và giờ thì tiếp tục làm vậy. Quần jeans của tớ hiệu DKNY, áo len cổ lọ casomia Ralph Lauren và áo ngủ hiệu LaPerla.” Tess nhăn mặt. “Giống như là *Cuộc xâm lăng của Lũ mượn thân* ấy. Chúng rất đẹp, nhưng chúng không phải là tớ. Mỗi lần anh ấy làm thế, tớ bảo đừng có làm, anh ấy chỉ cười và nói trông tớ gọi cảm trong đồng đồ mới.”

“Vậy thì cứ thoải mái và thưởng thức đi,” Gina nói.

“Gina, tớ không thích quần áo anh ấy mua cho tớ. Tớ sẽ không trở nên kiểu cách lịch thiệp. Tớ ghét chúng. Áo cổ lọ làm tớ ngứa ran và tớ thích mặc áo phong cũ đi ngủ. Thật thoải mái. Tớ ghét cái cách trang hoàng trong ngôi nhà chết tiệt ấy – lạnh lẽo như kho thịt đông có trái thâm vậy. Và tớ ghét Hội Opera. Tớ đã gắng tỏ ra độ lượng, nhưng việc trở thành người độ lượng choán hết thời gian của tớ.”

“Thì sao? Cậu còn việc gì khác phải làm à?”

“Tìm Lanny,” Tess nói xong, Gina liền rên rĩ. “Nghe này, tớ đã gọi đi chỗ nọ chỗ kia và cuối cùng cũng có chỉ dẫn chính xác rồi. Một người bạn của mẹ từ hồi ở khu tập thể cho tớ biết là một thành viên của khu đã hiến tất cả giấy tờ tài liệu của ông ta cho thư viện Đại học Riverbend, trong đó bao gồm cả lịch sử truyền khẩu của khu tập thể thuộc về những người đã sống ở đó trong những năm sáu mươi. Theo tớ, đây là một chỉ dẫn đầy hứa hẹn. Tớ đã lên kế hoạch qua đó, nhưng tối nào cũng phải tạm hoãn để cùng Nick đến nhà hát, đi ăn tối với Welch hay đến quán Ấn-Sạch River, hoặc đến sự kiện Hội Opera mở cửa hay những thứ chết tiệt khác.” Tess nhìn chăm chăm vào bạn một cách khổ sở. “Điều thông minh nhất tớ nên làm là dọn đi, nhưng cùng lúc đó tớ lại sợ rằng bọn tớ sẽ không bao giờ gặp nhau nữa bởi cả hai đứa đều bận, và bọn tớ sẽ không bao giờ làm tình trên đàn piano nữa.”

“Tớ nghĩ mình đã nghe sót một đoạn,” Gina nói. “Đoạn về đàn piano ấy.”

“Có một vấn đề khác khiến tớ lo lắng,” Tess khổ sở ngồi sụp xuống ghế. “Tớ đang bắt đầu thay đổi. Ví dụ, thật lòng tớ đã nghĩ tình dục truyền thống thật đáng chán.”

“Tình dục truyền thống á?”

“Cậu biết đấy, trên giường, trong đêm, cửa khóa chặt. Tư thế thông thường. Đền tất.”

“Tiếp đi,” Gina nói. “Tớ sẽ cố theo kịp. Nick thích tư thế thông thường à?”

“Nick thích mọi tư thế, mỗi lần mỗi cách. Mà khoản đó thì nhiều vô số đấy.”

“Tốt,” Gina nói. “Thế còn phần đền tất là sao?”

“Nói quá ấy mà. Nhưng anh ấy thích quan hệ trên giường hơn. Anh ấy *hạnh phúc hơn* khi ở trên giường. Anh ấy *thích giường hơn*.”

“Tớ cũng thế,” Gina nói. “Lưng sẽ không bị đau, rồi tớ có thể lăn ra ngủ luôn mà không phải di chuyển.”

“À, đây là vấn đề,” Tess nói. “Tớ ghét phải thừa nhận, nhưng tớ cũng thế. Ý tớ là những nơi khác kích thích thật đấy, nhưng không kéo dài lâu được vì mạo hiểm quá, tớ cũng không thể chạm vào anh ấy nhiều, và thật sự tớ đang bắt đầu thích quan hệ trong phòng ngủ hơn.”

“Đấy đâu phải là vấn đề.”

“Có chứ,” Tess nói. “Tớ đang trở nên truyền thống hơn. Đánh mất quan điểm. Tớ đang thay đổi.”

Gina cau mày nhìn cô. “Cậu thôi đi được không? Cậu không thay đổi. Nào, giờ là về đàn piano. Chính xác nó nằm ở đâu?”

“Ngôi nhà mở của Hội Opera.”

Gina ngồi thẳng dậy. “Cậu có *hâm không đấy?*”

“Này, cậu nói nghe giống Nick cực.”

“Phòng đó làm gì có *cửa*.”

“Sao cậu biết?”

“Trưa hôm qua Park đã đưa tớ đến đó.” Gina lại ngồi sụp xuống. “Tớ không thể tin cậu đã như được anh chàng lên cây đàn piano. Anh ấy hẳn phải phát điên vì cậu.”

“Ồ.” Tess dừng lại ngẫm nghĩ. “Cậu nói đúng. Anh ấy hẳn phải thế. Tớ đã không nghĩ về chuyện đó. Anh ấy đang đứng ở ngưỡng cửa trông như Jekyll, và tớ sợ, nên tớ...”

“Nên cậu cảm dỗ anh ấy vào trò tình dục mạo hiểm để giúp cậu cảm thấy tốt hơn à?” Giọng Gina nghe sừng sờ. “Cậu có nghĩ tí nào về chuyện sẽ xảy ra với sự nghiệp của anh ấy nếu anh ấy bị bắt gặp đang cùng cậu trên cây đàn piano trong ngôi nhà mở của Hội Opera không hả?”

“Thật tình tớ chưa nghĩ về chuyện đó,” Tess nói. “Chuyện gì sẽ xảy ra?”

Gina thốt ra một tiếng rên điên tiết. “Cậu không nghĩ gì đến anh ấy sao? Tớ không thể tin cậu ích kỷ đến thế.”

“Cậu đang nói về chuyện gì?” Tess thấy mình bị xúc phạm. “Dĩ nhiên tớ có nghĩ đến anh ấy.”

“Thế thì cậu sẽ phải nhận thấy tiếng tăm xã hội quan trọng nhường nào với sự nghiệp của anh ấy,” Gina nói. “Cậu sẽ phải nhận thấy anh ấy thường xuyên giao tiếp với mọi người và thiết lập quan hệ. Cậu sẽ phải nhận thấy danh tiếng vang lừng của anh ấy ở thành phố này.”

“Dĩ nhiên, tớ biết,” Tess nói. “Tớ đã sống trong cái xã hội nông cạn ấy hai tuần lễ rồi.”

“Nó nông cạn với cậu,” Gina nói. “Không phải với Nick hay Park. Hay với tớ.”

“Cái gì cơ?”

“Tớ nói, ‘hay với tớ.’” Gina bước bình nhìn cô. “Tớ xin lỗi. Tớ đã gia nhập phe bóng tối rồi. Kien tớ đi.”

Tess trừng mắt ngó trần nhà, không nói được gì mất một lúc. “Tớ không tin nổi chuyện này. Sao cậu có thể?”

“Tớ không tin nổi cậu thì có,” Gina nói. “Tớ không hiểu tại sao cậu bảo thù đến thế.”

“Bảo thù!” Tess nói. “Tớ á? Tớ...”

“Nghe này, nếu tớ cạo đầu hoặc quyết định trở thành tu sĩ hoặc bảo cậu rằng tớ là một anh chàng giả gái, cậu vẫn sẽ ở bên tớ, không đánh giá, không tranh cãi. Nhưng chỉ cần tớ muốn đi theo

xu hướng chung, cậu sẽ chê bai tớ ngay.”

“Ồ, không. Tớ chỉ...”

“Và từ giờ mỗi lần trò chuyện sẽ là “Gina, cậu có chắc không?” hay “Gina, cậu đã bị mua chuộc bởi giàu sang rồi,” hoặc “Gina, nếu cậu không quên Park, gặp một anh chàng tử tế có nhiều phẩm giá và...”

“Ê này,” Tess nói. “Chi là...”

“Chi là cậu không tôn trọng tớ đủ như tớ muốn,” Gina nói. “Tớ phải muốn điều cậu muốn hoặc là vô lý hay không tốt. Nick cũng vậy mà Park cũng vậy. Nay, bọn tớ không muốn điều cậu muốn. Và tớ không thấy tại sao bọn tớ phải như thế. Tớ cho rằng miễn là bọn tớ tôn trọng điều cậu muốn và để cậu sống cuộc đời mình, sao cậu phải quan tâm?”

“Bởi vì cậu *đang thay đổi*,” Tess nói. “Tớ quan sát mỗi khi cậu ở bên Park. Cậu lặng lẽ hơn, cậu cũng không nói mấy và cậu ăn mặc...”

“Tớ mặc đồ phù hợp với hoàn cảnh,” Gina ngắt lời. “Và để tớ bảo cậu nghe. Tớ thích thế.”

“Nhưng cậu vẫn thường mặc...” Tess lóng ngóng tìm từ. “Cậu biết đấy, đồ vũ công. Cậu rất đáng yêu, tiên phong và gợi cảm. Và giờ thì trông cậu... Tớ không biết nữa. Đứng đắn.”

“Tớ đã ăn mặc như một vũ công vì trước đây tớ là vũ công,” Gina nói. “Bây giờ tớ muốn đứng đắn nên tớ mặc như một người đứng đắn. Và mỗi khi chỉ có tớ với Park bên nhau, bọn tớ trò chuyện. Bọn tớ luôn trò chuyện.”

“Nhưng không phải ở bên ngoài,” Tess chộp lấy ý đó. “Khi cậu ra ngoài cùng Park...”

“Tớ chưa từng nhiều lời ở nơi công cộng,” Gina nói. “Tớ thích lắng nghe hơn. Tớ vẫn luôn như thế.”

“Thế sao? Vậy tại sao tớ không biết?”

“Bởi vì cậu luôn luôn nói,” Gina nói. “Cậu nói. Tớ thì không.”

“Tớ vẫn nghĩ cậu đang thay đổi vì Park,” Tess tỏ ra bướng bỉnh.

“Được rồi, cho là cậu đúng,” Gina nói. “Thì sao nào?”

“Sao, thế là sai. Cậu phải là chính mình chứ.”

“Tớ đang là chính mình. Chẳng qua tớ đang cố gắng trở nên giống người mà tớ quan tâm. Tớ đang điều chỉnh. Và tại sao không chứ? Anh ấy đang điều chỉnh tớ. Đêm hôm trước anh ấy tới nhà tớ, tớ đã làm mì ravioli⁴⁸ đóng hộp và anh ấy thích món đó. Đợt cuối tuần trước, tớ đã đưa anh ấy đi xem buổi chiếu lúc nửa đêm của *Phim Kinh dị Rocky* và anh ấy đã ném bánh mì⁴⁹ vào màn hình.”

“Park ném bánh mì á?”

“Thay đổi không phải là xấu, Tess. Người ta vẫn viết sách về chuyện đó suốt đầy thôi. Họ gọi nó là “sự trưởng thành cá nhân”.”

“Chắc vậy,” Tess miễn cưỡng nói. “Tớ chỉ nghĩ là mình có thể đối phó với sự trưởng thành cá nhân của cậu tốt hơn nếu nó không bị gợi cảm hứng từ Park.”

“Tess, tớ yêu Park.” Tess đau đớn nhắm mắt lại, nhưng Gina tiếp lời. “Tớ biết cậu không thích anh ấy, nhưng tớ không quan tâm. Cậu không hiểu anh ấy. Con người thật của anh ấy cực kỳ ngọt ngào, tốt bụng và hiểu biết. Tớ chưa từng cảm thấy được bảo bọc như thế trong đời, tớ muốn tặng cho anh ấy cả thế giới và tớ sẽ làm thế, vậy nên đừng bàn ra nói vào nữa.”

Tess nuốt xuống mọi thứ cô biết về Park và mỉm cười. Một cách khó nhọc. “Được thôi. Được thôi. Tớ hạnh phúc nếu cậu hạnh phúc.”

“Thật không?”

“Thật,” Tess nói dối.

Gina thờ dãi. “Ồ, thế thì thú thật với cậu là tớ không biết liệu mình có hạnh phúc hay không nữa. Park rất tuyệt vời, lúc chỉ có hai đứa thì mọi thứ đều tuyệt, nhưng sớm muộn gì tớ cũng sẽ phải gặp gia đình anh ấy, và tớ không nghĩ mình có thân phận phù hợp để trở thành vợ một người nhà Patterson.”

“Tớ cũng không hợp,” Tess nói. “Nhưng tớ đã gặp họ và tớ đang giả vờ là hợp. Chẳng có lý do gì cậu không thể làm thế.” Cô cựa quậy không thoải mái trong ghế, biết rằng nên nói sự thật với Gina – rằng còn lâu mới có chuyện Park giới thiệu cô với gia đình anh ta, rằng cô sẽ không bao giờ phải giả vờ, rằng Park đã phản bội cô vì một cô nàng gây nhặng mà bố anh ta đã gọi là mẹ đám cháu nội của ông ta rồi. Lúc đó cô nhìn Gina, chân thành, đáng yêu, rạng rỡ, và Tess nghĩ đến chuyện Nick đã bảo cô đừng nhúng mũi vào cuộc sống của người khác, vì vậy cô kiềm chế bản thân mình. Biết đâu đây. Có lẽ. Có lẽ Park sẽ yêu, tìm được dũng khí để chống lại bố mình và và lấy Gina.

Cơ hội lớn làm sao.

“Này, tớ có thể làm giúp cậu không?” Tess hỏi, tuyệt vọng muốn giúp một điều nhỏ nhặt nào đó, bởi rõ ràng cô không thể giúp gì Gina về vấn đề lớn kia.

Gina nghiêm nghị nhìn cô. “Ừ. Đừng để Nick bị bắt vì hành vi khiếm nhã nơi công cộng trên đàn piano. Chuyện đó sẽ hại đến công ty.”

“Ồi, thôi nào, Gina, có gì đáng kể đâu.”

“Cậu biết không, cậu không cần thay đổi hoàn toàn để ở bên Nick. Cậu chỉ cần hiểu quan điểm của anh ấy thôi.”

“Anh ấy đã rất thích thú trên cây đàn đó.”

“Quên đi,” Gina nói. “Cậu sẽ không đời nào hiểu. Có lẽ cậu đúng đấy. Có lẽ tốt hơn hết cậu nên dọn đi. Với việc Nick đang cố gắng nhét cậu vào danh sách những người ăn mặc đẹp nhất và cậu đang cố gắng đưa anh ấy vào sách Kỷ lục Guinness về Tình dục ở những nơi ngu ngốc nhất, có lẽ hai người thật sự gây hại lẫn nhau.”

Tess cảm thấy lạnh người. “Cậu nghĩ vậy à?” Cô cắn môi, cảm thấy khổ sở hơn bao giờ hết.

“Là cậu sẽ biến cuộc đời anh ấy thành địa ngục ư? Phải, tớ nghĩ thế.”

“Vậy cậu đang nói là không thêm tình dục mạo hiểm nữa. Điều gì là đúng đắn trong cuộc sống nếu cậu không mạo hiểm?”

“Công việc. Tình yêu. Con cái.”

“Nghe thật buồn chán.”

“Vây hãy dọn đi,” Gina nói. “Cậu sẽ chi dụ dỗ anh ấy nếu cậu không làm thế.”

“Hắn tớ nên làm vậy,” Tess nói. “Tớ đã ở đây gần một tháng rồi. Đã đến lúc.”

Gina gật đầu. “Đúng vậy.”

“Không phải là bọn mình đang yêu nhau hoặc lên kế hoạch hợp thức hóa hay gì đó.”

Gina lắc đầu. “Dĩ nhiên không rồi.”

“Vây tớ thật sự nên đi thôi.”

Gina gật đầu. “Chắc chắn.”

“Tớ không muốn,” Tess nói.

“Tớ không nghĩ cậu muốn,” Gina nói.

Ngày hôm sau, vào giờ ăn trưa ở The Levee, Park hỏi Nick.

“Cuộc sống với Tess ra sao rồi?”

“Tuyệt.” Nick thận trọng nhìn cậu ta ngang qua lớp vải lanh không vết nhơ. “Sao cậu hỏi thế?”

“Chỉ tò mò thôi,” Park có vẻ lơ đãng khi nói, vừa bóp vụn ổ bánh mì một cách vô thức. “Tớ đoán đã có vài thay đổi ở nhà cậu.”

“Một vài.” Nick ngả người ra sau chiếc đĩa rỗng không. “Nhưng đều là những thay đổi tốt. Quần áo của Tess là ví dụ. Trước đây cô ấy ăn mặc như Annie Hall nhờ tiền phúc lợi vậy, nhưng tớ đã bảo Christine mua đồ mới và trông cô ấy rất tuyệt.” Anh mỉm cười, nhớ lại Tess đẹp thế nào trong chất vải len giéc-xây xanh đậm trước. “Và tiếp theo là cái áo khoác xanh hải quân chết giẫm đó,” anh nói thêm, giọng tràn ngập thỏa mãn.

“Cô ấy hơi bị... kỳ cục ở bữa tối,” Park nói. “Điềm tĩnh. Lịch thiệp. Cô ấy ồm à?”

“Không,” Nick hết sức kiên nhẫn. “Cô ấy đang cố gắng hỗ trợ sự nghiệp của tớ.”

“Ồ.” Park ngẫm nghĩ lời Nick rồi nhún vai. “À, được việc đấy. Tớ nghĩ lý do duy nhất Welch chú ý đến chúng ta là vì Tess. Ông ta chưa lúc nào rời mắt khỏi cô ấy.”

“Tớ biết.” Nick quắc mắt, nhớ lại. “Đồ dê già.”

“Sao?”

“Tớ biết chúng ta muốn khách hàng,” Nick nói. “Tớ chỉ không thích ông ta liếc mắt đưa tình với Tess.”

“Ông ta không thế đâu,” Park nói.

Nick lại cau mày. “Chắc chắn mà. Ông ta...”

“Không. Tớ không biết ông ta thấy gì ở Tess, nhưng không phải là tình dục.”

“Ồ?” Nick ngả người ra, quan sát bạn mình. “Sao cậu biết?”

“Bởi vì ông ta chưa bao giờ nhìn cơ thể cô ấy,” Park nói. “Thực tế đi, hầu hết đàn ông chú ý tới bộ ngực hoặc đôi chân, và Tess có cả hai thứ đó, nhưng ông ta chưa từng nhìn chỗ nào ngoài khuôn mặt cô ấy.” Anh ta tư lự. “Như thể ông ta đang tìm kiếm hoặc là chờ đợi gì đó.”

Nick chớp mắt. “Cậu đúng. Tớ chưa từng nghĩ đến, nhưng cậu đúng. Chuyện gì vậy nhỉ?”

“Tớ không biết,” Park nói. “Và tớ không quan tâm miễn là nó giúp chúng ta có khách hàng.” Anh ta đổi thể trong ghế và bắt đầu bẻ vụn một cái bánh khác. “Tớ đã kể cho cậu về cô nàng luật sư tập sự tớ mới phỏng vấn chưa? Rất nóng bỏng. Tớ nghĩ có thể tớ sẽ mời cô nàng đi chơi.”

Nick khoanh tay, trừng mắt nhìn Park với vẻ căm tức. “Park, cậu đang định làm trò quái gì thế?”

Park bẻ rồi thả ổ bánh mì xuống. “Cái gì?”

“Vấn đề là cậu hẹn với Corinne lúc bảy giờ, với Gina lúc mười một giờ. Và nay lại còn một cô nàng luật sư tập sự mới nữa.” Nick nghiêm khắc nhìn anh ta. “Chuyện này không hay đâu.”

“Sao cậu biết?” Park sững sờ.

“Tess nói chuyện với Gina,” Nick nói. “Cậu mất trí rồi hả?”

“Ừ,” Park rầu rĩ nói.

Nick tròn mắt và nghiêng người tới. “Park, cậu không thể tiếp tục thế này. Tớ không muốn xen vào, Chúa biết thế, nhưng cậu phải dừng lại.”

Park nhăn nhó. “Tớ biết tớ phải bỏ Gina. Tớ biết thế. Nhưng cô ấy quá hạnh phúc...”

“Trời đất ơi.” Nick chán ghét ném khăn ăn xuống bàn. “Cậu không thể làm vừa lòng cả thế giới. Và tớ cảnh cáo cậu, tớ chỉ có thể giữ Tess không vạch trần sự thật một thời gian thôi. Lúc này đây cô ấy muốn cậu chết chắc rồi.”

Park kinh hoàng. “Cô ấy sẽ bảo Gina à?”

“Dĩ nhiên cô ấy sẽ bảo Gina,” Nick nói. “Chết tiệt, Park, hãy chia tay Gina càng nhẹ nhàng càng tốt, đừng gặp cô ấy nữa. Điều cậu đang làm thật độc ác.” Anh hoang mang nhìn bạn. “Thế này không giống cậu.”

“Tớ biết,” Park nói. “Tớ biết. Tớ sẽ làm thế. Sớm thôi. Thật đấy. Dù sao tớ cũng không thể chịu đựng thêm nữa. Làn hẹn hò này đang khiến tớ phát điên. Tớ ngồi đó uống sâm-panh với Corinne và sau đấy đến nhà Gina, cảm giác cứ như đến một thế giới khác vậy. Mì ravioli. Ném bánh mì. Xem ti-vi mười hai inch. Không phải là điều tớ mong đợi.”

“Cậu đang nói về chuyện gì thế?” Nick hết sức bối rối.

“Không có gì.” Park nhún vai. “Quên đi. Nó qua rồi. Tớ biết sẽ là như thế. Tớ chỉ phải bảo Gina và... và...” Anh dừng lại, khô sở và mất phương hướng, lại bắt đầu xé vụn ổ bánh. “Chết tiệt. Quên đi. Phụ nữ là địa ngục. Tớ không biết làm sao mà cậu vẫn tỉnh táo sau bốn tuần sống với Tess.”

“Tỉnh táo á? Không đâu.” Nick thoải mái dựa lưng vào ghế, vui mừng vì thoát khỏi chủ đề về Gina. “Cậu đã bao giờ sống với một người phụ nữ nào mà cậu không thể nói “không” chưa?”

“Rồi,” Park ừ ừ nói. “Mẹ tớ.”

“Chuyện này khác,” Nick nói. “Bọn tớ đã làm tình trên cây đàn piano ở ngôi nhà mở của Hội Opera.”

Lần này trông Park bối rối. “Tại sao?”

“Bởi vì nó ở đó,” Nick nói. “Tớ không biết tại sao. Tess nói, ‘Hãy làm đi,’ và tớ nói, ‘Không,’ và rồi bọn tớ đã làm chuyện ấy.” Anh lắc đầu. “Một ngày nào đấy bọn tớ sẽ bị bắt, nhưng nó cũng đáng lắm.”

“Vậy đó là điều đang giữ cậu gắn bó với cô nàng sao? Tình dục cuồng nhiệt trên đàn piano?”

“Không,” Nick nói. “Nhưng nó không tổn hại đến việc gì cả.”

“Nếu cô ấy là điều cậu muốn...” giọng Park đầy hồ nghi.

“Cô ấy là điều tớ muốn.” Nick đẩy ghế lùi lại và đứng lên. “Chuyện của tớ đến đây thôi. Rời khỏi Gina trước khi Tess kể cho cô ấy nghe cậu đang làm gì, sau đó bấm nhò cậu ra.”

“Phải,” Park nói. “Rời khỏi Gina.”

Mười một rưỡi tối hôm đó, Tess bước ra khỏi khu vực sách lịch sử ở thư viện trường đại học và thấy Nick đang ngủ gục trên bàn.

“Nick,” cô nói khẽ, lay anh. “Nick, anh yêu, em xin lỗi.”

Anh lắc đầu một chút cho tỉnh táo. “Không sao. Em có tìm được gì không?”

“Không,” Tess khỏ sở nói. “Không có tư liệu nào đề cập đến Lanny cả. Em thề là em không dựng chuyện.”

“Anh biết em không dựng chuyện.” Nick dụi mắt. “Em sẵn sàng về chưa?”

“Sao anh biết em không dựng chuyện?” Tess hỏi.

“Đừng kỳ cục thế.” Giọng anh nghe gắt gỏng khi đẩy ghế khỏi bàn. “Em biết anh tin em. Dĩ nhiên em không dựng chuyện.”

“Thế sao anh không đi gặp Welch?” Tess bực bội nói. “Sao không đơn giản là nói thẳng với ông ta về chuyện này? Sao anh không thể bảo ông ta đừng có coi Lanny như rác? Anh là luật sư. Anh có thể thuyết phục bất cứ ai làm gì. Và anh biết em sẽ không bao giờ tìm thấy tập bản thảo. Thật vô vọng.”

Nick tập trung tâm trí vào cô, đầu óc từ từ nhanh nhạy lại như thường. “Em sẽ từ bỏ sao?”

Tess ngồi sụp xuống chiếc ghế cạnh anh. “Em đã nói chuyện với những người nhớ Lanny và những người nhớ câu chuyện, nhưng không ai có bản thảo và không ai nhớ nó đủ rõ để trích dẫn ra. Em không có gì cả.” Cô vẫy tay hướng về dãy sách phía sau. “Đây là cơ may cuối cùng của em. Nhưng thậm chí chẳng ai nhắc đến Lanny nữa. Những lời ghi chú của năm mươi thành viên khu tập thể và không ai nhắc đến Lanny cả.”

Nick cau mày. “Sao lại không?”

“Gì cơ?”

“Ông ấy đã ở đó cả mùa hè,” Nick nói. “Sao không ai nhắc đến ông ấy?”

“Em không biết.”

“Tập tài liệu này trông ra sao?”

Tess nhún vai. “Nó chỉ là một tập hồ sơ lớn đầy giấy tờ.”

“Nó không được đóng lại à?” Nick nói. “Những tờ giấy có đánh số không?”

“Em không biết. Nó...” Tess dùng lời khi Nick dựa lưng vào ghế và thở dài. “Gì vậy?”

Anh đứng dậy, kéo cô đi. “Tới đây. Anh sẽ ghét bản thân vì đã làm việc này, nhưng chỉ cho anh cái hồ sơ chết giẫm đó.”

Mười phút sau, Tess nhìn những ghi chú mình đã viết. “Theo danh mục, bốn tập giấy đã bị mất,” cô nói. “Tất cả đều là mùa hè năm sáu lăm. Trong số đó có một tập bản thảo. Có người đã lấy chúng đi. Tại sao chứ?”

“Chúng ta biết lý do,” Nick nhét hộp tài liệu trở lại giá. “Có người đang cố gắng xóa sạch bằng chứng về Lanny. Điều chúng ta cần tìm ra là ai.”

Người thủ thư giận dữ khi bà biết rằng những giấy tờ ấy đã bị lấy mất. Bà ngay lập tức kiểm tra tập tin dữ liệu trên máy tính, đoạn họ thấy cơn giận của bà trở thành bối rối. “Không thể thế được,” bà bảo họ. “Tập hồ sơ đã ở đây mười năm rồi, và chỉ có một người đã xem nó.”

“Và đó là?” Nick giục.

Bà chớp mắt nhìn họ. “Norbert Welch. Sao ông ấy lại có ý phá hoại một hồ sơ lịch sử truyền khẩu cũ chứ?”

“Tôi không biết,” Nick nói dối, dùng khuỷu tay thúc Tess để giữ cô im lặng. “Cảm ơn bà nhiều.”

“Đồ xấu xa,” Tess mắng khi cô theo anh rời thư viện. “Đồ tồi tệ khôn kiếp, lừa đảo, ăn cắp, phá hoại.”

“Anh biết,” Nick nói. “Anh sẽ bàn với Park và bọn anh sẽ xem phải làm gì vào ngày mai.” Anh nắm tay Tess, kéo cô ra bãi đậu xe, chặn trước câu hỏi tiếp theo của cô. “Anh chưa biết bọn anh sẽ làm gì. Và ngay bây giờ anh không quan tâm. Anh chỉ muốn về nhà đi ngủ. Anh phải có mặt ở phiên tòa đầu tiên vào sáng mai.”

Tess định phản đối sự qua loa của anh với Welch, đoạn cau mày khi tội lỗi ập đến trong cô. Anh mệt mỏi và cô đang cần nhờ anh. Cậu đã bao giờ quan tâm đến anh ấy chưa? Gina đã hỏi, và nhìn cô lúc này xem, hoàn toàn không nhớ tới việc anh đã phải dậy sớm lúc sáng. Anh đã dành cho cô những thứ tốt đẹp nhất và cô ghét tất cả chúng, và lúc này cô đang kéo Nick lặn lội ngược xuôi trong thư viện ngay giữa đêm khuya để anh có thể giúp cô phá hủy sự nghiệp của anh.

Nếu mà có chút suy nghĩ cho anh ấy, cô tự nhủ, mà nên ra khỏi cuộc đời anh ấy đi. Xét về cá nhân mình, cô không muốn chút nào, nhưng đây là việc đúng đắn nên làm.

Khi họ đã đi qua bãi đỗ xe tối tăm để trở lại xe, anh hỏi cô.

“Em không sao chứ?” Anh xoay chìa khóa để khởi động, động cơ nổ giòn. “Em im lặng khủng khiếp.”

“Em nghĩ tốt hơn hết em nên dọn đi,” Tess nói.

“Cái gì?” Nick tắt máy, nhìn thẳng vào cô với vẻ mặt tối sầm. Cô có thể nghe thấy sự hoảng hốt trong giọng anh. “Em đang nói về chuyện gì thế?”

“Em không phải là lựa chọn tốt cho anh,” Tess nói một cách khỗ sở. “Em không lo nghĩ gì cho anh, em sẽ phá hoại sự nghiệp của anh và...”

“Em đã nói chuyện với người quái nào thế?” Nick hỏi. “Anh không cần em lo nghĩ cho anh. Anh tự lo cho mình được. Và sự nghiệp của anh ổn thỏa. Em đang nói về chuyện gì hả?”

“Phải, nhưng lẽ có ai bắt gặp chúng ta trên cây đàn piano đó thì sao?” Tess hỏi. “Anh sẽ ra sao đây?”

“Chắc chắn là được trân trọng cất giữ trong trái tim đầy ghen tị của mọi người đàn ông ở Riverbend,” Nick nói. “Ai đã khơi chuyện này với em?”

“Em chỉ nghĩ rằng có lẽ sẽ tốt hơn cho anh nếu không có em hạ thấp uy tín của anh mỗi mười lăm phút một.”

“Anh thích vậy mà,” Nick nói. “Từ khi khám phá ra việc hạ thấp uy tín với em, anh đã được hưởng thụ nhiều tình ái nồng nhiệt hơn là anh từng mơ thấy trong đời. Lại đây.” Anh nghiêng qua cần gạt, áp ụ má cô trong tay rồi hôn cô. Tess như hòa vào với anh làm một, quá đỗi sung sướng vì không mất anh đến nỗi cô bám lấy anh, cảm nhận cơ bắp trên cánh tay anh chạm vào mình.

“Anh yêu em, Tess. Đừng đi,” anh thâm thì.

“Em sẽ không đi,” cô tựa trán mình vào trán anh. “Không thể. Thật sự không thể. Không được nữa. Em cũng yêu anh.”

Anh hôn cô tiếp, miệng anh nóng bỏng, và mỗi lần hôn Nick, Tess lại thấy bờ môi anh làm cô choáng váng hơn. Khi đánh mất mình trong sức nóng nơi ấy, cô để tay mình lười biếng trượt từ ngực anh xuống bắp đùi căng phồng. Anh thở mạnh, bàn tay anh khum lấy ngực cô. Tess cảm thấy hơi thở nghẹn lại, cảm thấy máu sôi lên, và bất thần cô muốn anh ngay lập tức, cô ép mình vào anh sát hơn, nhưng anh bỏ tay ra và nói, “Ồi chết tiệt, Tess, không phải ở đây.”

Chương II

Tess nao núng dịch ra. “Em biết, em biết, lại là vụ đàn piano nữa. Em xin lỗi. Đây chính xác là điều em muốn nói.”

Cô tránh ra, cố áp xuống nhu cầu cần anh đang khiến cô run rẩy, nhưng Nick với tay về phía cô và nói, “Không, anh không có ý đấy. Vướng cái cần gạt – không đủ chỗ.” Anh hôn cô, Tess ngã vào anh lần nữa, bỗng nhiên lại thấy tuyệt vọng, lưỡi cô điên cuồng tấn công miệng anh, cần được giải phóng trước khi gào lên. Cô lướt tay xuống để mở khóa quần anh, và mặc dù Nick di chuyển một lần để ngăn cô lại nhưng Tess cọ má vào ngực anh, cảm nhận những đường cong và cơ bắp rắn chắc bên dưới làn áo trước khi cô chiếm đoạt anh vào miệng mình. Tay anh luồn trong tóc cô khi cô lạc mình trong mùi vị, sức nóng và sự ngọt mà nơi ấy cho đến vài phút sau, anh kéo đầu cô lên và hôn cô.

“Em cần anh ngay bây giờ,” cô thì thào, và anh nói, “Anh biết,” rồi lại hôn cô lần nữa. Anh cúi xuống mở ngăn để đồ lấy bao cao su rồi đóng nó lại. Cánh tay anh lướt trên ngực cô khi anh chuyển động ra trước vào sau, và cô rên rỉ bởi sự đụng chạm đó.

“Bình tĩnh nào,” anh nói. Một khắc sau, anh trượt tay từ lưng cô xuống hông và bảo. “Nhích lên.”

“Gì?” miệng hỏi vậy nhưng cô vẫn nhoài về phía trước, khắp người còn tê dại vì ham muốn. Anh thận trọng di chuyển quanh cần gạt để chuyển vào ghế hành khách bên dưới cô, kéo hông cô áp vào anh từ đằng sau.

“Chờ một phút,” cô nói, đoạn chống mình lên bằng đồng hồ khi tay anh lần xuống dưới váy và kéo quần lót xuống, nhiệt từ tay anh trên đùi cô khiến cô cảm lạnh bởi khao khát.

“Em là người thích mạo hiểm,” giọng Nick vang lên phía sau cô, mang vẻ cười đùa chứ không giận dữ. Tess cảm thấy anh đẩy mạnh vào và cơ thể cô cong lại vì sự co thắt đầy sung sướng, sau đó anh rùng mình và kêu lên, “Ồi Chúa ơi, Tess.” Cô để vai mình đổ về phía trước, cố giữ quyền kiểm soát nhưng đành chịu thua một cách khổ sở.

Chờ đã, cô muốn nói. Em không thích thế này. Em không thể thấy anh. Em không thể chạm vào anh. Em không thể thưởng thức anh. Em không thể làm việc gì. Em không thể...

Nhưng bên dưới lớp áo, một bàn tay anh đang mơn trớn ngực cô rất dịu dàng khiến cô không thể chịu nổi. Mấy ngón tay của bàn tay kia đang trượt lên đùi rồi đi vào trong cô, chuyển động với cùng nhịp độ như hông anh. Con kích tình che mờ suy nghĩ của Tess. Cô tan ra trong anh, quên mất rằng tại sao mình không thích như thế này.

“Nick,” cô kêu khẽ, anh ghé miệng vào sát tai cô và hỏi, “Sao?” Hơi thở của anh thật ấm áp và Tess cảm thấy mình bắt đầu bị cuốn đi. Bằng hết sức bình sinh, cô cố giữ mình tỉnh táo.

“Em không làm được gì cả,” giọng cô yếu ớt.

“Một lần thôi, hãy để anh làm tất cả,” Nick thì thầm. “Chỉ lần này thôi.”

Cô muốn bảo anh rằng cô là người cộng tác, là người trao nhục cảm có trách nhiệm với khoái lạc của chính mình, nhưng cảm giác anh mang tới quá tuyệt, thế nên cô không thể nói gì thêm nữa. Rồi cô cảm nhận được cơn râm ran bắt đầu gần kề, liền rên rỉ, biết rằng chỉ chớp lát nữa thôi cực khoái sẽ tới. Cùng với nhận thức thấu suốt đến đáng sợ, cô nhận ra rằng lần này mình thật sự không muốn chịu trách nhiệm. Tess muốn mọi thứ nơi anh, nên cô thả mình vào sóng triều, để đầu mình dần áp lên đôi tay đặt trên băng đồng hồ khi Nick khiến cô rung chuyển vào miền quên

lãng huy hoàng hết lần này đến lần khác.

Sau đó, khi họ cuộn vào nhau trên giường, cô nói.

“Em không thể tin mình đã để anh làm thế. Em ghét tư thế đó.”

“Em không ghét,” giọng Nick ngái ngủ. “Người từ tận Kentucky cũng đã nghe thấy em đấy.”

“Thật đáng sợ,” Tess nói. “Em không thể từ chối anh.”

“Nói nghe xem,” Nick nói. “Anh đã thế nào trên đàn piano.”

“Em nghiêm túc đấy,” Tess nhấn mạnh. “Chuyện này đáng ra chỉ như hai người bạn rất thân chia sẻ khoảng thời gian vui vẻ và ân ái nồng nhiệt, thế mà giờ em không thể rời anh.”

Nick hôn lên lọn tóc trên trán cô. “Luôn luôn có nhiều ý nghĩa hơn thế,” anh nói. “Em biết luôn luôn có nhiều ý nghĩa hơn thế mà.”

“Em thật lòng yêu anh,” Tess nói, và tay anh siết chặt quanh người cô. Tess run rẩy áp vào Nick, sung sướng vì hơi ấm của anh.

“Anh cũng yêu em,” Nick nói. “Anh nghĩ chúng mình nên kết hôn.” Người cô trần lại trong vòng tay anh, và anh lại hôn cô cho tới khi cô dịu đi. “Sao không?” anh thăm thẳm. “Đó là việc chúng ta nên làm bây giờ.”

“Em không chắc về việc chúng ta nên làm bây giờ.” Tess nhích ra một chút. “Em yêu anh, em thật lòng yêu anh, nhưng sống như thế này... Em không biết nữa. Không phải là em. Em không biết nữa.”

“Không sao.” Anh kéo cô lại gần hơn. “Chỉ cần nghĩ về hôn nhân thôi. Chúng ta có thể nói chuyện vào buổi sáng.”

Cô cảm thấy cơ thể anh thả lỏng khi anh chìm vào giấc ngủ, cảm thấy sức nặng bàn tay anh đặt trên hông mình đầy bảo bọc, nhưng đến gần sáng cô mới thiếp đi.

Sáng hôm sau, Tess theo anh xuống nhà ăn sáng, bước đi chệnh choáng vì thiếu ngủ trong khi anh lượn vòng quanh bếp, sửa soạn bánh mì với cà phê cho mình và ra chỉ thị cho cô.

“Đón anh ở văn phòng lúc sáu giờ,” anh vừa bảo cô vừa trút mứt lên bánh. “Anh có cuộc gặp muộn, vì thế bắt tắc xi đến đó chứ đừng chờ anh ở nhà.”

“Được thôi,” Tess nói một cách mệt mỏi. “Tối nay chúng ta sẽ tiếp đãi ai vậy?”

“Gia đình Patterson và Norbert Welch,” Nick trả lời. Khi Tess lầm bầm, anh thêm vào, “Đừng nói gì về chuyện giấy tờ trong bữa ăn. Anh sẽ đề nghị đi uống sau bữa tối và nếu Park đồng ý, chúng ta có thể nói chuyện với ông ta. Nhưng không buộc tội, hiểu không?” Anh giờ miết bánh về phía cô ra ý nhắc nhở trước khi cắn nó. “Anh muốn có hợp đồng này, và bọn anh sắp đạt được rồi. Đừng lộn xộn.”

“Em biết, em biết, anh sẽ trở thành cộng sự,” Tess gắt gỏng vì quá mệt mỏi. “Em không hiểu làm cộng sự thì có gì khác biệt? Ý em là tất cả những người chúng ta nịnh bợ suốt ba tuần qua đều đã phát điên vì anh rồi. Em không hiểu làm cộng sự sẽ giúp anh có được điều gì khi mà cả Riverbend đã nghĩ anh là Chúa trong bộ vest kèm gi-lê.”

Nick dừng lại một khắc, như thể sắp trả lời cô, nhưng anh lại nói. “Em sẽ không hiểu đâu.”

“Thử xem,” Tess tựa đầu lên tay và ngáp. “Hãy cho em vài lý do hợp lý tại sao anh cần nó.”

“Được.” Nick lại do dự. “Khi anh mười tám,” cuối cùng anh nói, “Anh đã được nhận vào học ở Yale. Bố anh hết sức tự hào. Ông đã để dành tiền học đại học cho anh, nhưng nó còn không đủ cho một năm học ở Yale. Tuy nhiên ông bảo không sao đâu, ông sẽ làm thêm giờ ở nhà máy, và nếu cần, ông có thể trích lương hưu ra, cộng với học bổng một phần của anh thì mọi thứ sẽ đâu vào đấy.”

“Nghe như một người bố tuyệt vời,” đầu óc Tess dần tỉnh táo đôi chút vì sự nghiêm túc trong giọng Nick.

“Rồi ngay trước Giáng sinh năm ấy, năm cuối của anh, ông bị cho nghỉ việc. Và bởi vì những trò bẩn thỉu trong nhà máy, ông mất lương hưu. Ba tháng sau, vẫn thất nghiệp, ông mất lái, cả ông và mẹ anh đều thiệt mạng.” Giọng Nick trở nên đều đều, anh kết thúc câu chuyện không chút biểu cảm. “Ông không để lại gì. Hai mươi ba năm làm việc ở nhà máy và cuối cùng ông trắng tay. Dẫu sao anh đã vượt qua. Ổn cả. Không có gì to tát.” Hàm anh cứng lại và trông kiên quyết hơn bất kỳ khi nào Tess từng thấy. “Nhưng tất cả chuyện đó, cả đời làm việc, và rồi ông không có gì hết. Việc đó đã làm ông gục ngã.” Anh nhìn vào mắt cô. “Đó là lúc anh quyết định mình sẽ không bao giờ làm việc cho ai khác. Nếu trở thành cộng sự, anh không phải làm việc cho ai khác.”

“Ồ,” Tess kêu lên.

Nick lắc đầu. “Không có gì đáng kể.”

“Phải,” Tess nói.

“Bánh mì của em được rồi. Nó đang nguội đấy.”

“Em rất tiếc,” Tess lại nói.

“Không sao. Chỉ cần đặt vào vài miếng nữa.”

“Không phải về bánh mì. Về bố mẹ anh.”

“Chuyện xảy ra đã hai mươi năm trước rồi, Tess,” Nick nói. “Nó qua rồi.” Anh đứng dậy lên đường. “Đừng khóc lóc vì chuyện đã qua. Anh chỉ muốn sự bảo đảm. Cho cả hai chúng ta. Cho con cái chúng ta. Anh không muốn chúng kết thúc mà không có gì. Vì vậy anh sẽ trở thành cộng sự, và không gì có thể cản đường anh.”

“Con cái á?” Tess nói. Nhưng anh chỉ hôn tạm biệt cô, môi anh nhấn nhá trên môi cô lâu hơn thường lệ một chút. Cô vui mặt vào vai anh, tay nắm chặt áo khoác của anh. “Em yêu anh,” Tess thì thầm, và Nick nói, “Anh biết. Anh cũng yêu em. Trở lại giường đi. Em sắp gục rồi.”

Sau khi anh đi, cô ngồi lại bàn một lúc lâu, nghĩ về Nick, về bố Nick và về vị trí cộng sự, ước muốn đó giờ đây có thể thông cảm được. Lòng cô đau nhói vì cậu Nick-mười-tám tuổi, người mà toàn bộ thế giới đã sụp đổ dưới chân, nhưng tâm cô còn đau nhiều hơn vì chàng Nick-ba-tám tuổi, người đang mất dần cuộc sống của mình bởi nỗ lực đảm bảo rằng thế giới sẽ không bao giờ sụp đổ dưới chân anh lần nữa. Bỗng nhiên cô nhận ra rằng Nick không chỉ yêu cô, anh còn cần cô. Cô là niềm hy vọng duy nhất của anh về cuộc sống thật sự, cuộc sống anh có thể bắt đầu một khi có được vị trí cộng sự chết tiệt ấy. Một khi trở thành cộng sự, anh sẽ thả lỏng mình, và họ sẽ ổn thôi. Anh sẽ cảm thấy được bảo đảm, không cố gắng gây ấn tượng với mọi người nữa, không cố gắng thay đổi cô nữa. Cô có thể tổng khứ mớ quần áo đáng ghét kia, Jekyll sẽ biến mất, và họ sẽ ổn thôi.

Lần đầu tiên, Tess nghĩ về việc kết hôn với Nick mà không co rúm người lại. Họ sinh ra là

dành cho nhau. Vấn đề duy nhất chia rẽ họ là khao khát thành đạt của anh, và một khi điều đó được thỏa mãn... *hôn nhân*, cô nghĩ, mừng tượng ra cảnh họ chung sống trong ngôi nhà này. Nếu họ kết hôn, cô có thể đòi trang hoàng một chút màu sắc. Và cô có thể trở về nhà sau khi làm việc ở Decker và ở Hội, về ngôi nhà rạng ngời cùng với Nick và... các con của họ.

Các con. Một trai một gái bởi Nick thích sự cân đối. Không tóc đỏ. Hai mái đầu đen gọn gàng bé nhỏ, như Nick. Cô sẽ phải giữ các con tránh xa bể bơi – trừ khi chúng học bơi ở câu lạc bộ. Dĩ nhiên chúng sẽ học bơi ở câu lạc bộ. Chúng là con Nick mà. Và dứt khoát là sẽ phải bỏ mấy cái trường kỳ da lộn đi – trừ khi cô nuôi dưỡng chúng sạch sẽ không thể tin được, như Nick. Và cư xử tốt không thể tin được, như Nick. Và dĩ nhiên, chúng sẽ phải đi học ở những ngôi trường tốt, mặc đồ đứng đắn và chắc chắn sẽ chơi trò Moby Dick. Khi Tess hình dung ra chúng trong những bộ đồng phục, đột nhiên cô không thích chúng lắm.

Lũ nhỏ ngốc nghếch chán ngắt, cô nghĩ. Đoạn, cô nghĩ tiếp. *Thôi đi*. Sẽ không như thế đâu. Một khi trở thành cộng sự, Nick sẽ thay đổi.

Có lẽ.

Có quá nhiều việc cần nghĩ và Tess cũng đã thao thức cả đêm, nên cô lên gác, thiếp đi và mơ thấy lũ con tóc đen đang nhìn cô với thái độ khinh thường và nói, “Ồi, mẹ ơi,” rồi Nick về nhà và thông báo anh sắp chạy đua cho chức tổng thống nên cô phải có quần áo mới. Cô không thức giấc cho tới ba giờ, khi Gina gọi điện trong trạng thái cuồng loạn vì vừa mới đọc tin đính hôn của Park trên báo.

“Sao anh ấy có thể đính hôn?” Gina nói qua làn nước mắt khi Tess tới căn hộ của cô. “Anh ấy đã ở bên tớ mỗi đêm. Sao anh ấy có thể đính hôn với người khác?”

“Ồi Gina,” Tess kêu lên, đồng thời ngồi sụp xuống chiếc ghế trường kỷ cũ rích của Gina và kéo bạn ngồi xuống cùng. “Nghe này, bỏ ơi, Park chỉ...” Cô cố tìm một cách nói nhẹ đi, nhưng sự thật là Park đã phản bội Gina và Tess đã không làm gì. “Park là một tên khốn,” cô nói. “Tớ cũng vậy. Tớ xin lỗi đã không cho cậu biết.”

Gina giật ra. “Cậu đã biết rồi?”

“Nick bảo tớ đừng dính vào,” giọng Tess đầy khổ sở. “Và tớ đã nghĩ biết đâu mọi chuyện sẽ ổn. Cậu đã quá đổi hạnh phúc và... Ồi, quý tha ma bắt, tớ đã nhắm mắt làm ngơ. Tớ xin lỗi. Nếu cậu không bao giờ tha thứ cho tớ thì tớ cũng hiểu thôi.”

“Anh ấy đã hẹn hò với cô ta bao lâu rồi?” Ánh mắt dữ dội Gina chiếu vào Tess. “ Bao lâu?”

“Tớ không biết,” Tess nói. “Theo cách bố anh ta nói thì họ đã biết nhau từ lúc sinh ra.”

“Anh ấy đã quen biết cô ta trước tớ à?” Gina nói. “Vậy tớ là cái gì? Gái qua đường à? Anh ấy đã biết ngay từ đầu rằng...” Cô ngừng lại, nuốt xuống. “Và thậm chí anh ấy còn không nói với tớ. Anh ấy để tớ đọc tin trên báo. Anh ấy nghĩ tớ không quan tâm sao?”

“Tớ không biết,” Tess nói. “Tớ không biết cả hai người họ nghĩ gì. Đôi khi tớ nghĩ họ không hề nhìn thấy chúng ta. Họ chỉ thấy điều họ muốn. Có lẽ Park nghĩ cậu chỉ đang kiếm một quãng thời gian vui vẻ. Có lẽ Nick nghĩ tớ thích trở thành tân Nancy Regan. Tớ không biết. Ngay bây giờ tớ chỉ muốn giết cả hai người họ.”

Gina thả người lún xuống ghế, nhặt một cái gối lên. Nó là một chiếc áo phông Cats được nhồi bông căng và được may liền ở cả cổ, ống tay lẫn gấu, trông nó giống một xác chết bị chặt bay các mảnh thân một cách kỳ cục khi Gina ôm nó. Đó sẽ là vẻ ngoài của Park khi mình xong việc với anh ta, Tess thề, đoạn cô tập trung tâm trí vào Gina. “Cậu sao rồi? Cho tớ hay. Cậu sẽ làm gì?”

“Tớ không biết,” Gina nói vào cổ chiếc áo phông nhồi. “Tớ không biết. Tớ yêu anh ấy.”

Tess cảm thấy toàn thân trở nên lạnh lẽo. “Cậu sẽ không gặp lại anh ta. Hãy bảo tớ rằng cậu sẽ không gặp lại anh ta. Cậu sẽ không làm thế.”

Bờ môi dưới của Gina run rẩy. “Tớ không biết.”

“Cậu có ý gì đây, cậu không biết?” Tess khựng lại, cổ không hét lên. “Anh ta sẽ kết hôn. Cậu sẽ làm gì chứ? Trở thành cô nhân tình biết cảm thông sao? Tớ biết cậu nỗ lực hết sức để biến đổi đời mình cho hợp với Park, nhưng cậu không nghĩ thế là hơi bị quá đáng à?”

“Thôi nào, Tess,” Gina nói một cách mệt mỏi. “Không, tất nhiên tớ sẽ không làm nhân tình của anh ấy. Chỉ là tớ phải nghĩ về chuyện này. Tớ sẽ phải trả lại tất cả những gì anh ấy đã tặng tớ, sau đó... tớ không biết. Tớ cho là mình không muốn gặp anh ấy nữa.”

“Tớ cho là cậu không muốn,” Tess nói. “Chúa ơi, tớ cho là như vậy.”

“Cậu có nghĩ là Nick sẽ giúp mang đồng đồ trả cho anh ta sau khi tớ gởi ghém không?” Gina hỏi. “Nick sẽ đưa cho anh ta chứ?”

“Dĩ nhiên rồi,” Tess nói. “Bất kể anh ấy muốn hay không. Cậu sẽ không bao giờ phải gặp lại gã xấu xa đó nữa.”

“Anh ấy không hẳn xấu xa,” Gina nói. Rồi cô khụt khịt. “À, có lẽ thế.”

“Tớ sẽ giết anh ta,” Tess đứng lên. “Tớ sẽ đi kiếm kem, khoai tây nghiền, nước sốt và một lượng sô-cô-la đủ che phủ cả Riverbend cho chúng ta, và sau khi chúng ta dùng thức ăn để làm dịu tinh thần, tớ sẽ tự tay xé xác gã khốn đó.”

“Cậu không được làm thế,” Gina nói, giọng cô có vẻ kiệt sức. “Cứ để anh ta đấy. Đó không phải vấn đề của cậu. Đó là lỗi của tớ. Tớ nên biết điều hơn. Mà tớ đã nghĩ anh ta đang làm gì với một người như tớ chứ?” Cô ngược lên nhìn Tess. “Tớ thật sự đã nghĩ anh ta yêu mình. Thật sự. Không ngốc ngếch sao hả? Bảo sao tớ chưa từng tốt nghiệp cấp ba. Tớ làm gì có não.”

Tess lại ngồi xuống, vòng tay ôm chặt lấy Gina. “Thôi đi,” cô nói. “Hãy thôi đi. Đây là lỗi của anh ta, không phải của cậu.”

Gina vùi mặt vào vai Tess. “Đừng lo,” cô nói, giọng bị nghẹt lại. Rồi cô nhích đầu ra nhìn Tess. “Không sao đâu. Tớ đã bảo cậu rồi. Đó không phải vấn đề của cậu.”

Tess cố nuốt cục nghẹn ứ trong cổ, thứ hình thành mỗi lần cô trông thấy khuôn mặt giàn giụa nước mắt của Gina. Có lẽ đó không phải vấn đề của cô, nhưng khi Tess tìm thấy gã Park khốn kiếp thì đó sẽ là sự thỏa mãn của cô. “Cậu muốn kem Haagen-Dazs vị gì?” cô hỏi, quay sang việc lên gân cho tinh thần cho Gina.

Hai giờ sau, Tess ào qua sảnh tiếp tân phía ngoài của công ty Patterson và Patterson để lùng kiếm máu. Máu của Park. Bắn tung tóe lên tường nếu được. Nội ý nghĩ về bộ dạng thống thiết của Gina không thôi cũng khiến cô giận run lần nữa. Cô sẽ tìm Park, và khi ấy, tin tiếp theo trên báo sẽ là cáo phó của anh ta.

“Xin lỗi, thưa cô, nhưng...”

Tess lờ người tiếp tân đi, bước thình thịch qua những cánh cửa dẫn vào các văn phòng.

Vài thư ký giật mình nhìn lên, một người đàn ông đeo kính vóc người tầm thước cổ chận đầu cô, nhưng khi Park-không-hay-biết-gì thò ra từ văn phòng của mình, cô xông tới chỗ anh ta với ý đồ sát nhân, giúp dẹp mọi thứ trên đường đi.

Cô túm lấy ve áo Park khi anh ta nói chuyện với thư ký của mình, kéo anh ta quay lại, về mặt giật mình kia chỉ cách cô vài phân. “Tôi muốn gặp anh *ngay bây giờ*, đồ đồi bại,” cô rít lên. “Anh muốn giải quyết chuyện này ở nơi công cộng hay riêng tư?”

“Tôi, à, có một khách hàng trong văn phòng tôi...” Park mở lời, lấp bấp trong cơn sốc.

“Đây.” Một nàng tóc đen diêm tinh tầm khoảng ba mươi mở cửa căn phòng phía bên kia. “Hãy sử dụng văn phòng của Nick.”

“Tôi không nghĩ vậy, Christine...” Park lên tiếng, nhưng Tess nói, “Tuyệt,” và khi Park tiếp lời, “Thật tình, tôi không thể...” cô túm lấy cà vạt, kéo anh ta qua hành lang, vào phòng rồi đóng sầm cửa lại.

“Đồ cặn bã đồi bại, tồi tệ, dối trá, lén lút lừa lọc,” Tess mắng như tát nước vào mặt Park, ép anh ta lùi lại dựa lưng vào tường. “Anh cứ phải làm cô ấy đau lòng sao? Cắt đứt quan hệ là rắc rối quá à, bảo cô ấy rằng anh không thể gặp cô ấy nữa là khó khăn quá à, nên anh cứ để chuyện tiếp tục mãi rồi để cô ấy biết chuyện từ một *bài báo* chết tiệt chứ gì!”

“Cô đang nói về chuyện gì?” Park hỏi.

Câu đó khiến cô khựng lại. Trông Park không chỉ có vẻ kinh hãi mà còn không hiểu gì. Không có lấy một mảy may tội lỗi trên mặt anh ta. Chúa ơi, anh ta thật ngu xuẩn. Thậm chí anh ta còn không nhận ra mình đã gây ra chuyện gì cho Gina bằng cái tin ấy. “Gina,” cô quát to vào anh ta. “Tôi đang nói về điều anh đã làm với Gina.”

Park chộp vai cô. “Chuyện gì với Gina? Cô ấy bị đau à? Cái gì...”

“Dĩ nhiên, cô ấy đau, đồ ngu ngốc,” Tess giật vai khỏi vòng tay kìm giữ của anh ta. “Cô ấy vừa mới đọc tin đính hôn của anh trên báo. Cô ấy đã nghĩ anh yêu cô ấy, cô ấy thật sự đã nghĩ...”

“Vụ đính hôn nào?” Park nói. “Tôi không đính hôn. Gina nghĩ tôi đã đính hôn ư?”

“Tờ báo nói anh đã đính hôn,” Tess nói, nhưng giọng cô hạ xuống một quãng tám khi cô cau mày nhìn anh ta. “Với Corinne.”

Biểu cảm trên mặt Park làm bay biến cơn thịnh nộ của cô. Rõ ràng là nếu có điều gì Park không muốn thì đó là đính hôn với Corinne.

“Park này,” Tess bình tĩnh nói, “có người đã ti tê với báo chí là anh đính hôn với Corinne. Không đúng à?”

“Ôi Chúa ơi,” Park nói. “Và Gina đã đọc nó? Tôi phải nói chuyện với cô ấy.” Anh nhào qua Tess để lấy điện thoại của Nick. Tess theo sau anh ta, nhẹ cả người nhưng cũng không kém phần bối rối.

“Ai lại đi thông báo với báo chí là anh đính hôn?” cô hỏi trong khi anh ta ấn số như một tên điên. “Và tại sao giới báo chí lại tin kẻ đó? Hay cô ta? Corinne à? Corinne làm thế sao?”

“Không,” Park quả quyết, rồi nét mặt anh ta thay đổi. “Gina? Gina? Không, chờ đã, Gina...” Anh ta đặt điện thoại xuống, nuốt xuống khó khăn khi nhìn Tess. “Cô ấy đập máy ngay khi nghe thấy giọng tôi.”

“Cô ấy thật sự đau lòng đấy Park.”

“Tôi không làm thế,” giọng anh ta ai oán. “Tôi sẽ không làm thế với cô ấy. Tôi không làm thế.”

“Tôi biết,” Tess nói. “Tôi nhận ra rồi. Lý do duy nhất giúp anh còn sống đấy. Ngồi xuống đi.”

Park ngồi xuống ghế làm việc của Nick, vùi mặt trong lòng bàn tay. “Bố tôi đã làm việc này,” anh ta nói qua kẽ tay. “Ông muốn tôi kết hôn, ông đã chọn Corinne và giờ ông đang ép buộc tôi.”

“Ông ta thật sự nghĩ rằng chỉ cần thông báo về đám cưới thì anh sẽ làm điều đó ư?” Tess hỏi, đầy ngờ vực.

Park nhìn lên. “Nhiều khả năng tôi sẽ làm thế nếu chưa gặp Gina. Tôi đã có nhiều Corinne trong đời rồi. Có lẽ cũng sẽ lấy một người.”

Tess ngồi xuống đối diện anh ta. “Anh sẽ lấy Corinne ư? Anh không thể nghiêm túc. Thế còn Gina?”

Park lại vùi đầu vào lòng bàn tay. “Cô ấy sẽ không nói chuyện với tôi nữa.”

Tess tìm lại ý muốn tát anh ta. “Park, giải thích cho tôi nghe. Anh đã làm chuyện quái quỷ gì với Gina và Corinne cả tháng qua thế hả?”

Park ngả người ra, mắt nhắm lại vì đau khổ. “Tôi đã định bảo Gina là tôi không thể gặp cô ấy nữa. Tôi biết bố tôi sẽ không thích cô ấy, còn có Corinne nữa. Tôi đã định rời khỏi Gina. Nhưng tôi không thể.” Anh ta mở mắt nhìn Tess trong đau đớn khôn khổ. “Đơn giản là tôi không thể.” Anh ta nuốt xuống. “Hôm qua, tôi đã quyết tâm làm thế sau khi Nick chỉ ra mớ bòng bong tôi đang tạo ra. Tôi đã qua đây đêm qua, định bụng làm thế. Thật đấy.”

Anh ta ngừng lại, Tess quan sát, sẵn sàng không tin mọi thứ anh ta nói nhưng cùng lúc đó, cảm giác thương hại cho anh ta xuất hiện bất chấp ý muốn của cô.

“Và cô ấy mở cửa,” cuối cùng Park nói, “cô ấy chỉ... *rạng rờ* nhìn tôi, tôi đã nghĩ cô ấy vừa trúng số hay gì đó, nụ cười của cô ấy thật tươi tắn. Tôi hỏi chuyện gì vậy, và cô ấy nói...” Park nuốt xuống lần nữa. “Cô ấy nói, ‘Anh đây rồi.’” Anh ta chớp mắt nhìn Tess. “‘Anh đây rồi.’ là tất cả. Nụ cười ấy rạng ngời chỉ bởi vì tôi ở đó. Trước đây chưa có ai từng cười với tôi như thế.”

Tess dựa lưng vào ghế với niềm cảm thông mới mẻ, nhưng vẫn chán ngán với việc anh ta tự cho mình là trung tâm đến mức ấy. “Và đó là lúc anh biết anh không thể rời khỏi cô ấy – khi anh nhận ra cô ấy yêu anh,” giọng cô đầy chế giễu. “Ha, tuyệt đấy, Park, nhưng chuyện đó vẫn bỏ lại Gina trong sự ghê lạnh.”

“Không,” Park nói. “Đó là lúc tôi biết mình yêu cô ấy.”

Tess nhìn anh ta đầy hoài nghi. “Bởi vì cô ấy cười toe toét mỗi lần trông thấy anh à?”

“Không,” Park nói. “Bởi vì tôi cũng cười toe toét mỗi lần trông thấy cô ấy.”

Nhớ đến đây, khuôn mặt Park nhả lại thành một nụ cười khoe cả răng. Tess nhắm mắt lại và rên rỉ. “Đừng tỏ ra như vậy với tôi. Tôi sẽ thấy tốt hơn nhiều khi ghét anh. Giờ tôi cần quan tâm đến hai người. Ồi chết tiệt.”

“Tôi sẽ làm gì đây?” Park hỏi. “Gina không nói chuyện với tôi nữa.”

Tess có thể nghe thấy tiếng Nick đang nói. *Đứng ngoài chuyện này đi.* Ha, quỷ tha ma bắt

anh đi. Là lỗi của anh khi họ có hai đứa con ngốc ngếch. Cô ngồi thẳng lên, nhìn Park. “Được rồi, đây là việc anh phải làm. Trước tiên, anh sẽ gọi cho Corinne bảo cô ấy rằng hai người không đính hôn. Sau đó anh sẽ đến gặp Gina, mời cô ấy ăn tối với chúng ta tối nay.”

“Ăn tối với *bố tôi* á?” Park kinh hoàng hỏi lại. “Ông sẽ đối xử tàn tệ với cô ấy. Tôi không thể làm thế.”

“Anh có nghiêm túc về chuyện yêu cô ấy không?” Tess xẵng giọng.

“Có, nhưng...”

“Vây, sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ phải gặp bố mẹ anh,” Tess nói, “Và trong hoàn cảnh này, càng sớm càng tốt cho anh. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi bố anh bắt anh đính hôn với Công nương Di.”

“Ông sẽ đối xử tàn tệ với cô ấy,” Park lặp lại. “Và mẹ tôi... Ôi Chúa ơi, mẹ tôi...”

“Anh sẽ phải đứng lên vì cô ấy,” Tess nói. “Gina đang trải qua giai đoạn khó khăn, cô ấy sẽ không tin anh nghiêm túc với cô ấy trừ khi anh thông báo điều đó trước mặt bố mẹ anh. Anh nợ cô ấy điều đó.”

Park nuốt xuống. “Được rồi.” Anh lại kéo điện thoại về phía mình và ấn nút liên lạc với thư ký riêng. “Gọi Corinne cho tôi,” anh nói vào điện thoại và nhìn Tess.

“Khởi đầu tốt đấy,” Tess nói.

Khi Park cắt đứt xong vụ hứa hôn không có thực của mình, Tess gọi Gina.

“Nghe tớ này,” cô nói. “Park đang qua. Vụ hứa hôn là một hiểu lầm. Anh ta cần nói chuyện với cậu. Để anh ta vào.”

“Cậu khiến anh ấy *làm thế!*” Gina kêu điên cuồng. “Tớ đã bảo cậu đừng dính vào. Cậu không thể khiến anh ấy yêu tớ. *Dừng lại đi.*”

“Gina, nghĩ chút đi. Cậu biết tớ nghĩ về Park ra sao.” Tess tránh ánh mắt Park khi cô nói. “Sao tớ lại cố gắng để hai người quay lại với nhau nếu anh ta cũng không muốn thế? Park yêu cậu và anh ta khô sở khi cậu bị tổn thương, anh ta đang trên đường đến chỗ cậu, hãy để anh ta vào.”

“Anh ấy yêu tớ à?” Gina ảo não hỏi lại.

Tess che máy và bảo, “Đi đi,” với Park. Anh liền phóng khỏi văn phòng. “Anh ta yêu cậu,” cô nhắc lại vào máy. “Đi rửa mặt đi và trang điểm một chút. Chúng ta sẽ đi ăn tối.”

Tess vẫn còn nửa giờ rảnh rang trước khi Nick về, cô dành thời gian đó để thám hiểm phòng làm việc của Nick. Khắp nơi là chất liệu da nâu với đồ gỗ thay vì hai màu đen trắng, nhưng nó có cùng thần thái như mọi thứ Nick sở hữu. Cái vẻ không-ai-sống-ở-đây. Khi cô bước qua để ngồi vào ghế làm việc của anh, cô thấy ngay cả khung ảnh trên bàn cũng được bọc da.

Ánh mắt dừng lại, Tess nhìn tấm ảnh kỹ hơn. Cho dù cô có dự đoán có thể tìm thấy gì trên bàn làm việc của Nick thì cũng không phải là cái này.

Bức hình là tấm ảnh chụp nhanh của họ – lấm bùn và xộc xệch – là tấm ảnh cô giữ ở căn hộ của mình, và cô ngạc nhiên vì anh đã để nó trên bàn làm việc khi mà trông anh thật khủng khiếp.

Thật ra là cuốn hút khủng khiếp, nhưng đối chọi rõ ràng với hình ảnh hoàn hảo mà anh khoe ra cho khách hàng. Cô cảm ảnh lên, nhìn chăm chăm, nhớ lại ngày hôm ấy họ đã vui biết bao. Họ đã luôn vui biết bao. Cô dùng ngón tay dò theo khuôn mặt Nick, cảm giác yêu anh vô bờ, và mỉm cười chỉ vì bức ảnh của anh đang ở trước mặt cô. Giá mà anh luôn như thế, tươi cười thoải mái, thay vì theo đuổi một cách tham lam vô độ vị trí cộng sự chết tiệt đó. Có lẽ Nick có thể thay đổi, có lẽ những đứa con của họ sẽ không phải là lũ khờ. Park yêu Gina. Chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Cô thở dài và nhìn lại mình trong ảnh. Có một vết nhor trên má và trông cô như lên mười vậy. Chắc chắn lũ con cô sẽ trông như thế nếu không có gien Nick kéo lại. Cô cau mày nhìn bức ảnh, xác định những khiếm khuyết của mình. Tóc dựng đứng, mặt lấm lem. Cô không trang điểm và đang cười khoe cả hàm răng.

Tess nhắm mắt nhìn tấm ảnh, đột nhiên giật mình. Trông cô như lên mười. Mười tuổi với những vết chân chim quanh mắt, nhưng vẫn là mười tuổi.

Hoặc là tám.

“Christine à?” cô gọi, và Christine xuất hiện nơi ngưỡng cửa. “Chào, tôi là Tess.”

“Tôi cũng đoán vậy,” Christine nói. “Rất hài lòng khi gặp chị. Chị đã làm gì Park rồi?”

“Sửa chữa cuộc đời anh ta,” Tess hỏi. “Cho tôi hay, bức hình của tôi vẫn ở trên bàn Nick khi Norbert Welch ở đây à?”

“Phải,” Christine xác nhận.

“Cô có nghĩ Welch thấy nó không?”

Christine dừng lại trong một phần triệu giây. “Khi ở đây ông ta thường đi loanh quanh. Ông ta có thấy.”

Tess nhìn tấm ảnh, chậm chậm lắc đầu. “Mình điên thật. Mình điên thật. Mình chưa từng nghĩ về vấn đề này.” Cô đặt ảnh xuống và hỏi, “Tôi có thể gọi đi đường dài bằng máy này không?”

“Chắc chắn rồi,” Christine nói. “Ấn số chín để nói ra ngoài.”

Năm phút sau, Tess nói chuyện với bà Elise qua điện thoại.

“Tập trung vào nhé, mẹ ơi,” cô bảo bà. “Vấn đề này quan trọng. Mẹ có nhớ con đã hỏi mẹ về Lanny không?”

“Dĩ nhiên mẹ nhớ,” Elise nói. “Mẹ chưa bị lẫn thần đâu.”

“Phải. Con xin lỗi.” Tess nói tiếp. “Một người khác cũng tìm kiếm tập bản thảo và hẳn đã thấy nó. Con không thể hiểu *làm thế nào* hẳn tìm được nó. Nhưng rồi con nghĩ, biết đâu hẳn cũng biết Lanny? Biết đâu hẳn cũng sống ở khu tập thể với chúng ta khi Lanny viết câu chuyện ấy? Nên con muốn mẹ nhớ xem liệu có gã đàn ông nào quanh quẩn gần đây trong mùa hè đó không. Nhỏ người hơn Lanny. Béo hơn. Có lẽ già hơn một chút.”

“Ừm, có nhiều đàn ông trong khu tập thể mà, con yêu.”

“Tên người này là Welch,” Tess nói. “Norbert Welch.”

“Không,” Elise chậm rãi nói. “Mẹ không nhớ ai có tên như thế.”

“Chết tiệt,” Tess nói. “Con chắc là người này đã nhận ra tấm ảnh của con và đây là lý do ông ta mời con tới bữa tiệc của ông ta – để xem liệu con có nhớ câu chuyện không. Bằng không sẽ là trùng hợp đến khó tin. Khu tập thể, con, Lanny và câu chuyện... Làm sao mà Welch...”

“Người họ Welch duy nhất mẹ nhớ là Lanny,” bà Elise ngắt lời cô.

Tess thả rơi tấm ảnh. “*Dạ?*”

“Lanny Welch,” bà Elise nhắc lại. “Ông ấy là người duy nhất. Không phải là Norbert.”

“Họ của Lanny là Welch? Sao mẹ không bảo con?”

“Con có hỏi đâu. Và mẹ cũng không nhớ cho đến khi con nói tên ấy. Hồi đó chúng ta không dùng họ mấy. Việc đó quan trọng không?”

“Có. Cảm ơn mẹ.” Tess treo máy trong tâm trạng sững sốt. Lanny Welch? Có khi nào là em trai Norbert? Nhưng nếu thế thì tại sao Norbert lại nhận ra ảnh của cô nếu ông ta không ở khu tập thể? Cô ấn nút liên lạc nội bộ. “Christine? Tên thật của Norbert Welch có phải là Norbert Welch không?”

“Phải,” Christine đáp. “Norbert Nolan Welch.”

Tess chớp mắt. “Nolan?”

“Nick vừa gọi,” Christine nói tiếp. “Anh ấy đang trên đường về. Anh ấy bảo chị là xin lỗi vì bắt chị phải chờ, anh ấy hy vọng rằng chị không chán.”

“Không,” Tess cố tiêu hóa điều mình vừa tìm ra. “Tôi không chán.”

Nolan.

Lanny.

Norbert Welch là Lanny.

Căn phòng quay cuồng, sau đó trở lại như cũ khi Tess cố gắng quyết định xem mình cảm thấy thế nào về kẻ thù ghê gớm nhất của Lanny lại chính là bản thân ông ấy, về việc làm sao Lanny lại phản bội mọi thứ ông tin tưởng và cũng là mọi thứ cô tin tưởng, về cuộc truy lùng nhằm cứu người bạn đã biệt tích bấy lâu của cô kết cuộc lại là mất người bạn đó mãi mãi. Lanny không chết, nhưng có lẽ ông cũng không còn nữa.

Ông là Welch.

Nhưng không hiểu sao, một khi đã hấp thụ sự thật tàn nhẫn ấy, đầu óc cô không để tâm vào đó. Cô muốn nghĩ về Nick. Nick và vị trí cộng sự. Bất kể cô cảm thấy thế nào về vị trí cộng sự đáng ghét ấy thì nó cũng quan trọng đối với Nick, và nó dựa vào Welch. Và lúc này Welch đang ở đúng nơi cô muốn. Welch tham gia chính trường với tư cách một người bảo thủ, nhưng cô có thể kể cho cả thế giới biết rằng ông ta đã là một người cấp tiến trong những năm sáu mươi, rằng tại thời điểm đó, chính ông ta đã viết nên câu chuyện cô tích mà ông ta đang giấu cọt, rằng ông ta cũng hoàn toàn tin tưởng những điều ấy. Cuốn sách bé bỏng kiêu kỳ của ông ta sẽ không còn cái vẻ hài hước đến thế nếu người ta biết ông ta đã viết câu chuyện cô tích kia ngay từ đầu. Với cô thì không quan trọng, nhưng nó sẽ gây ra nhiều vấn đề cho Welch bởi nó sẽ khiến ông ta như một kẻ ngốc. Tất cả những gì cô phải làm là nói, “Đừng xuất bản cuốn sách đó, không thì tôi sẽ nói cho cả thế giới biết về Lanny và CinderTess,” và ông ta sẽ phải nghe lời cô. Mọi thứ được bảo toàn, cuốn sách sẽ không được xuất bản.

Và Nick sẽ không có khách hàng, bởi không có cuốn sách thì cũng không có hợp đồng để thương lượng.

Cô xem xét vấn đề từ mọi góc độ khả dĩ trong mười lăm phút tiếp theo, và từ mỗi khía cạnh trông đều như nhau. Nếu chặn cuốn sách, cô cũng chặn đứng khả năng trở thành cộng sự của anh. Nếu không chặn cuốn sách, cô sẽ hy sinh mọi thứ mình tin tưởng vì vị trí cộng sự của Nick.

Xin chào, bà Jekyll.

“Ôi chết tiệt,” cô thốt lên. Nick nghe thấy câu đó khi anh lướt qua cửa.

“Gì vậy?” anh hỏi, đồng thời thả cặp lên bàn. “Không, lúc này đừng nói. Chúng ta có năm phút trước khi phải tới nhà hàng. Em đang mặc cái quái gì thế?”

Tess nhìn xuống chiếc áo phong cùng váy ngắn của mình, lơ đãng giây lát. “Em chỉ vớ bừa,” cô nói. “Gina...”

“Ồ, tuyệt,” anh nói. “Và chúng ta sẽ ăn tối ở The Levee đây. *Christine!*”

Người thư ký xuất hiện ở cửa. “Anh vừa rống lên?”

“Cô đã thay thế cái áo khoác chưa?” Nick không rời mắt khỏi Tess. “Nếu che cái áo phong kinh khủng ấy thì trông cái váy không tệ lắm. May làm sao em có đôi chân tuyệt vời.”

Christine biến khỏi phòng, sau đó quay lại đưa cho Nick một hộp đồ. “Hàng Donna Karen, sọc xanh,” cô nhắc nhở thêm. “Đừng nói là tôi không cảnh báo anh.”

Tess điếng người nhìn cái hộp.

“Cảnh báo tôi chuyện gì?” Nick nói, nhưng Christine đã đi rồi.

“Cái gì trong hộp?” Tess hỏi với giọng được kiềm chế.

Nick đưa nó cho cô. “Áo khoác ngoài. Trông em sẽ tuyệt lắm. Mặc vào và đi thôi.”

“Em có áo khoác. Chiếc áo khoác xanh hải quân tuyệt vời. Em yêu nó.”

“Cái này đẹp hơn.” Nick bật ngón tay về phía cô và quay lại cửa. “Đi nào, em yêu.”

“Không,” Tess nói. Nick lạnh người bởi sự sắc nhọn trong giọng cô, anh quay lại đối diện cô. “Anh đã lấy áo của em,” cô lạnh lùng kết tội. “Em đã bảo đừng làm thế, nhưng anh vẫn lấy áo của em.”

“Tess, nó cũ rách rồi và trông kinh khủng lắm,” Nick nói. “Có vấn đề gì nào?”

“Vấn đề là đó là áo của em, anh không thích nó nên anh ném nó đi. Và anh sẽ làm điều tương tự với em.” Tess hếch cằm. “Anh sẽ ném em đi. Anh đang biến em thành bà Jekyll. Điềm tĩnh, lịch thiệp, không quan tâm đến người khác. Em đã nghe lời anh và suýt để Park với Gina xáo tung cuộc sống của họ. Em biết anh muốn em đứng ngoài mọi thứ, chỉ làm cảnh thôi, nhưng em không thể, Nick. Em không thể sống trong những bộ đồ thiết kế kiểu cách, đôi tay bắt chéo sau lưng trong khi mọi thứ trở nên tệ hại quanh em. Ngày hôm nay em đã phải giải thích cho Gina tại sao em lại đứng đó để mặc Park nói dối cô ấy, và không hiểu sao lời giải thích “Nick bảo tớ đừng dính vào” không thỏa mãn được cả hai bọn em.”

“Cô ấy đã biết à?” Nick hốt hoảng.

“Bố Park đã công bố với báo chí rằng con trai ông ta sẽ kết hôn với Corinne.”

“Chết tiệt.” Nick nhắm nghiền mắt, ngả đầu lại một chút trước khi anh nhìn cô. “Vậy giờ sao?”

“Em đã lo chuyện đó,” Tess nói. “Park sẽ giới thiệu Gina với bố mẹ tại bữa tối nay.”

Nick nhìn cô như thể cô mất trí. “Ồ, tuyệt, em đã lo liệu ổn thỏa. Thật tuyệt. Chuyện đó sẽ làm Welch ấn tượng đấy.”

“Welch có vấn đề của ông ta,” Tess nói. “Là em.”

Nick khựng lại, cảnh giác. “Tess, anh đã bảo em là nếu em chờ cho tới sau bữa ăn...”

“Anh luôn luôn bảo em,” Tess ngắt lời anh. “Giờ em sẽ bảo anh. Có những vấn đề sai lầm trong đời em. Em sẽ sửa chữa chúng. Nếu anh không thể chấp nhận điều đó, vậy thì anh cũng không thể chấp nhận em. Anh sẽ phải có em như chính em, hoặc là không gì nữa.”

“Đó là tối hậu thư sao?” Nick hỏi, hàm anh cứng lại.

“Gần như thế,” Tess nói. “Em đã cố gắng theo cách của anh. Em không thể. Vậy đấy.” Cô khó nhọc nuốt xuống, khi Nick không nói năng gì, cô đặt cái hộp lên bàn, mở ra. Chiếc áo thật đẹp. Cô nhấc nó ra, giữ một cái, nhưng rồi cô bị xao lãng bởi thứ khác trong hộp. Thả chiếc áo mới lên bàn, cô kéo lớp giấy lụa ra. “Ồ, phước cho Christine,” Tess nói và lôi chiếc áo cũ của mình khỏi hộp. Cô khoác nó vào mà không hề nhìn Nick. “Tốt hơn hết chúng ta nên đi thôi. Chúng ta sắp trễ bữa tối rồi,” cô nói, đoạn nhìn anh đầy vẻ thách thức trong chiếc áo vải tuyết tã tơi của mình.

Nick mở cửa, khuôn mặt lạnh như tiền, rồi theo cô ra ngoài.

Chương 12

Họ đến nhà hàng muộn, lúc Kent, Melisande và Welch đã yên vị. Tess có thể trông thấy họ qua công mái vòm, một chính phủ tí hon của những con người ngao mạn và đặc quyền, cô muốn tỏ ra thô lỗ đến chết đi được, nhưng vẫn ý thức được rằng cư xử thô lỗ cũng chẳng giúp ích gì. Nick đã dạy cô vài điều. Khéo léo. Ngoại giao. Luôn lách. Cô sẽ hành xử duyên dáng để Welch không phòng bị, sau đó tấn công khi ông ta đã ăn no nê – giống như mang heo tới lò mổ.

“Nếu muốn cư xử tử tế cả tối nay, em cần một ly trước,” Tess nói.

“Tôi cũng thế,” giọng Park vang lên sau lưng họ. Tess quay lại, thấy Gina đang đứng ngây ra cạnh anh ta, đôi mắt đỏ hoe vì khóc, nét mặt chùng xuống bởi sợ hãi.

“Gina?” cô nói. “Cậu không sao chứ?”

“Tớ ổn,” Gina đáp. “Hoàn toàn ổn. Mọi thứ sẽ ổn. Tớ đã sẵn sàng gặp bố mẹ Park. Thật đấy. Tớ ổn.”

“Tôi thì không,” Park nói. “Lấy rượu cho tôi. Chúng tôi đi tắc xi, nên có uống bia rượu cũng không thành vấn đề.”

“Gina, bỏ oi?” Tess hỏi.

“Tớ ổn,” Gina lại nói. “Tớ có thể nhai kẹo cao su không?”

“Không,” Tess bảo.

“Ôi chết tiệt thật,” Nick rên lên.

Lẽ ra nên xếp chỗ ngồi tốt hơn chứ, Nick nghĩ khi đưa mắt quan sát. Thế nào đó mà rốt cuộc ông bà Patterson ngồi một bên của chiếc bàn vuông lớn, nhìn chăm chăm qua Park và Gina phía bên kia, Welch ở một bên, anh cùng Tess ngồi phía còn lại. Park nhấn mặt trước ánh nhìn trừng trừng của bố như kẻ có tội trong Ngày Phán Xét cần giải thích về người phụ nữ vô thần nhỏ bé kê bên mình, người rõ ràng không phải kiểu đã từng học Radcliffe, trong khi Gina ngồi đó, choáng váng vì khiếp sợ, đối diện với Melinsade, người phụ nữ chưa từng thích thú và thường kinh hoàng. Và rõ ràng, Melisande chưa bao giờ kinh hoàng nhiều như lúc này. Nick gọi bồi bàn trong cơn tuyệt vọng.

“Mang rượu,” Nick bảo. “Loại nào cũng được. Ngay bây giờ.”

“Vâng, thưa ngài,” tay bồi bàn nói.

Kent Patterson mím môi mỉm cười. “Loại Chateau Rothschild, Dennis.”

“Vâng, thưa ngài.”

Kent Patterson chiếm lấy thực đơn. “Tôi sẽ gọi cho tất cả chúng ta.” Ông không thấy Welch đảo mắt khi ông lên tiếng. “Chúng ta sẽ bắt đầu với súp bí ngô và cá hồi khai vị,” ông thoải mái khi sử dụng quyền hành. “Sau đó là pho mát dê và rau diếp quăn. Nó rất ngon. Hiếm có, thật tình. Rồi đến vịt Muscovy, và tráng miệng với kem brulee⁵⁹.”

“Vâng, thưa ngài,” Dennis nói với Kent.

“Thịt bò,” Welch nói. “Tái. Khoai tây nướng. Và cốc-tai vót-ka cà chua.”

“Ông Henderson sẽ không hài lòng đâu,” Tess bảo ông ta.

“Henderson sẽ không biết,” Welch bảo cô. “Trừ khi cô phản bội tôi.”

“Tôi nên làm thế vì lợi ích của ngài,” Tess nói. “Ai đó nên nói sự thật và cứu ngài khỏi chính mình.”

Welch có vẻ giật mình bởi giọng điệu của cô, nhưng rồi Kent nói chuyện với ông ta và Welch nhìn đi nơi khác.

“Chuyện gì vậy?” Nick thăm thò với cô khi Dennis mang rượu đến.

“Bữa tiệc tối đến từ địa ngục,” Tess nói. “Có khi anh nên rời bàn bây giờ đi. Nó sẽ trở nên tồi tệ đấy.”

Kent quay đầu khỏi Welch và bắt gặp hình ảnh cậu con trai run rẩy. Ông cầm ly lên, tỏ ra ghê tởm và uống rượu của mình.

Melisande ngó xuống Gina qua chiếc mũi dài mà không chớp mắt và uống rượu của mình.

Gina run thấy rõ và uống rượu của mình.

Park thở dài và uống rượu của mình.

Tess nhìn Nick, và cả hai người uống rượu của mình.

“Park kể cho tôi rằng cô là người theo đảng Dân chủ,” Kent nói với Tess. “Như thế hẳn là đôi khi chuyện trò với Nick phải thú vị lắm đây.”

“Ồ, một vài,” Tess nói.

“Đám Dân chủ,” Welch khịt mũi, nhưng ông ta nhìn Tess với cùng sự chú ý say sưa mà ông ta luôn dành cho cô, duy lần này có chút cảnh giác hơn thường lệ.

Kent mỉm cười với Tess ra vẻ bề trên. “Vậy đúng thật là quan điểm chính trị tạo ra những kẻ cùng giường trái tính hả?”

“Thật tình, Kent,” Melisande nói với sự khó chịu lạnh lùng.

“Bạn cùng giường⁵¹,” Park nói, và mọi người nhìn anh ta chằm chằm.

“Cái gì?” Kent hỏi.

“Bạn cùng giường,” Park nhắc lại. “Tess sẽ thích “bạn cùng giường” hơn. Cụm từ không phân biệt giới tính.”

“Đừng khờ thế,” Kent nói, và Park đỏ mặt.

“Anh ấy không khờ,” Tess chen vào, choáng váng không chỉ vì đầu óc mà còn vì sự sâu sắc của anh ta. “Anh ấy nói đúng. Tôi thích “bạn cùng giường” hơn,” cô nói dối.

“Rác rưởi đúng đắn,” Welch nói, nhưng giọng ông ta nghe như lo lắng.

“Ông nói mà không có sức thuyết phục lắm,” Tess nói. “Ông lại thay đổi quan điểm hả? Lần nữa à?”

“Cái gì?” Welch hỏi lại, lần này sự cảnh giác rõ ràng hơn.

“Bạn cùng giường? Kỳ cục làm sao,” Melisande nói, đoạn bà ta trừng mắt ngó Gina như thể cô là người có tội.

“Tôi nghĩ mình thích loại rượu khác,” Nick lờ đi chai rượu trên bàn nhằm cố làm Melisande phân tâm. “Bồi bàn?”

Một người bồi bàn khác mang thêm rượu và khúm núm tỏ lòng thành kính, trong khi Dennis chịu trách nhiệm dọn lên món cá hồi khai vị, trân trọng đặt nó xuống như thể đây là bông lộc của Chúa, chứ không phải là cá.

Tess nhìn xuống đĩa của mình. “Món gì thế này? Từ tên gọi, em đã nghĩ nó là đất nhồi.”

“Cá hồi ngâm,” Nick nói.

Tess chán ghét nhìn miếng cá hồng tươi dầu. “Nếu em có ra ngoài ăn với anh lần nữa, chúng ta sẽ tới tiệm ham-bơ-gơ.”

“Kể cho ta về cô nào, cô DaCosta,” Melisande bảo Gina khi món cá hồi đã được thay thế bằng súp bí ngô. Bà ta đã chờ cho tới khi Gina đang hớp món súp để lên tiếng hỏi, Gina giật mình đến nỗi làm rơi thìa vào trong bát và bắn tung tóe lên lớp khăn trải bàn màu đào.

“Ôi, cháu xin lỗi, cháu xin lỗi,” Gina túm lấy khăn ăn để chùi, Park dùng tay mình giữ tay cô lại, mỉm cười với cô.

“Gina rất tài năng,” Tess nói. “Cô ấy có giọng ca tuyệt vời.”

“Nhạc Opera à?” Melisande thân thiện hỏi.

“Không,” Park xen vào. “Hài kịch.”

Gina mỉm cười không chút thần sắc với anh.

Nick cầm đĩa bánh mì, đưa nó xuống dưới mũi Melisande. “Bác dùng thêm bánh mì không?”

“Không,” bà nói ngắn gọn và tiếp tục với Gina. “Vậy cô đã học ở đâu. Có khi chúng ta học cùng trường đấy.”

“Trường phổ thông Brush,” Gina khô sở đáp. “Nó ở Euclid. Cleveland.”

“Không, không, cô gái, ý ta là trường đại học,” Melisande nói.

“Thử món súp bí đi bà Patterson,” Tess nói. “Nó rất đậm đà.”

“Cháu không học đại học,” Gina đáp. “Thậm chí cháu chưa tốt nghiệp phổ thông. Cháu đã gia nhập một công ty biểu diễn nhạc kịch *Oklahoma!* khi cháu mười sáu tuổi, và cháu đã làm việc đó mười tám năm qua.”

“A, cô thuộc dàn hợp xướng,” Melisande hài lòng với kết luận của mình.

“Vâng,” Gina đáp, và uống hết rượu trong ly.

Mặt Park bắt đầu xuất hiện vết hồng dưới làn da rám nắng. “Mẹ à, con không nghĩ...”

“Mẹ đã kể cho con là mẹ gặp Susan Vandervalk ở Cape chưa, Park?” Melisande nói. “Con bé cứ hỏi về con suốt đấy. Nó vừa lấy bằng thạc sĩ và hiện giờ đang làm tình nguyện ở bảo tàng nghệ thuật. Một cô gái đáng yêu. Con nên gọi cho con bé. Còn nhớ các con đã vui vẻ thế nào trong mùa hè ở Paris không?”

“Không,” Park đáp cụt lùn, và Melisande chớp mắt, trong khi Welch sặc rượi, sau đó tươi cười nhìn Park với vẻ đánh giá cao.

Tess hất cái nĩa của mình xuống sàn và giật ống tay áo Nick khi cô cúi xuống nhặt nó.

“Sao?” anh hỏi khi cả hai người họ đều ở dưới mép bàn. Giọng anh nghe vừa lơ đãng vừa khó chịu.

“Có lẽ anh muốn thông báo công khai rằng chúng ta chia tay ngay bây giờ, bởi vì em sẽ giết bà ta trước lúc dùng tráng miệng và làm thế anh sẽ không bị liên lụy,” Tess nói, và Nick nao núng ở từ “chia tay”.

“Chờ chút,” anh hòa hoãn.

Tess lắc đầu. “Em biết người lớn không nên làm thế, nhưng mụ phù thủy này đang đòi bị xử lý.”

“Anh đồng ý,” Nick nói. “Nhưng gượng chút đã. Em sẽ chỉ khiến Gina xấu hổ hơn nếu em nói gì đó. Việc này không thể tiếp diễn mãi. Anh nghĩ Gina và Park có ý tưởng rồi. Cứ uống rượu đi.”

“Không đủ còn trên thế gian này,” Tess nói.

“Và chúng ta sẽ không chia tay,” Nick tiếp tục. “Anh ghét cái áo khoác chết tiệt, nhưng chúng ta sẽ không chia tay vì nó. Em có thể mặc bao tải với tàn tro nếu muốn, nhưng chúng ta sẽ ở bên nhau.”

“Không chỉ về cái áo. Còn nhiều vấn đề hơn.”

Họ nghe thấy Melisande nói, “Thật tình, các cháu, bồi bàn sẽ lo cái nĩa.”

Cả hai người quay đầu lại thấy người bồi bàn đang nhìn xuống họ.

“Bồi bàn sẽ lo cái nĩa, Tess,” Nick bảo, giả bộ lác mắt.

“Dĩ nhiên rồi, em quê làm sao,” Tess phối hợp, rồi hai người ngồi thẳng lại trên ghế.

“Thêm rượu,” Nick nói với bồi bàn. “Cứ mang tới.”

Đến khi món súp được dọn đi, tất cả họ ngồi đó, chệnh choáng vì men rượu nhưng như thế cũng không đủ để làm không khí bớt căng thẳng. Dao rựa cũng không thể chặt đứt được bầu không khí căng thẳng này, Tess nghĩ. Có lẽ dùng cưa xích. Có lẽ nếu Dennis thò mặt ra trong chiếc mũ đội đầu của môn khúc côn cầu⁵² và...

Dennis thò mặt ra với món pho mát dê.

“A, pho mát dê,” Kent nói khi đĩa sa lát được đặt trước mặt mình.

“Pho mát dê,” Tess nhắc lại, đồng thời tập trung tâm trí trong tình trạng mơ mơ màng màng

vì rượu. “Tôi ghét món này. Gia đình tôi đã từng sống ở một khu tập thể, và tôi đã phải vắt sữa dê để làm món này. Mọi người sẽ không tin...”

Nick lạnh lẽo đá vào mắt cá chân cô, Tess nhận ra mình đang huyền thuyên và ngậm miệng trước khi cô nhớ ra rằng từ giờ cô sẽ huyền thuyên bất cứ khi nào cảm thấy thích. Cô mở miệng để hỏi Welch xem ông ta có nhớ món pho mát dê không, nhưng rồi khựng lại khi Melisande Patterson ngắt lời cô.

“Dê ư?” Melisande nhìn Tess với vẻ ghê rợn chệnh choáng đến nỗi Tess tự hỏi liệu đây có phải lần đầu tiên Melisande nhận ra rằng pho mát dê không chỉ xuất hiện một cách kỳ diệu từ mớ rau diếp bao quanh nó. “Cô nuôi dê á?”

“Dĩ nhiên, dê. Melisande,” Kent bực bội nói.

Đôi mắt đen của Melisande quay qua nhìn vào ông, và Nick nhanh chóng chặn bà lại. “À này bác Kent, có gì mới ở bờ biển không?”

“Thật thú vị khi cháu hỏi,” Melisande chặn đầu ngược lại. “Chúng ta mới vừa có một bữa tối thú vị với nhà Whitney. Cháu còn nhớ nhà Whitney không, Nick? Cháu và Park đã hẹn hò với hai cô con gái nhà họ hỏi đại học. Bea và Bunny. Nhớ không?”

“Ăn tượng sâu sắc,” Nick nói trong khi Tess sặc rượu.

Melisande làm bầm tán đồng. “Park khá nghiêm túc với Bunny. Con bé hỏi về con đây, Park. Con bé vẫn đáng yêu lắm. Con nên gọi cho nó.”

“Không,” Park từ chối thẳng qua ly rượu của mình, và Melisande chùn bước.

“Này mọi người, tôi đang thật lòng thích bữa tối này,” Welch nói.

“Chờ một chút, có thật không?” Tess hỏi Nick khi cô đã lau miệng. “Có thật họ được gọi là Ong và Thỏ⁵³ không?”

“Cô thấy chuyện đó thú vị à, cô Newhart?” Giọng Melisande lạnh lùng.

“Tôi thấy chuyện đó điên rồ,” Tess chẳng vừa.

“Tôi không hiểu,” Gina chăm chú nhìn họ khi cô nâng ly.

“Tôi tin là cô DaCosta đây đã dùng đủ rượu rồi,” Melisande nói.

Gina chớp mắt nhìn bà.

“Có lẽ cô không quen uống rượu, cô gái,” Melisande tiếp. “Tôi chắc rằng Dennis có thể tìm được thứ cô thích hơn. Có lẽ là bia chẳng?”

Màu đỏ trên da Park biến thành nâu sẫm. “Thế là đủ rồi, mẹ à.”

Gina uống hết ly của mình.

“Cô ấy là *người Ý*,” Tess bảo Melisande. “Họ *phát minh* ra rượu. Và họ không bao giờ đặt tên ai là Thỏ và Ong cả.”

“Bunny và Bea,” Melisande chữa lại, đầu bà chỉ khẽ lắc đảo vì men rượu.

“Bà nghĩ thế là ổn chắc?” Tess căn vặn.

“Món pho mát dê ngon quá,” Nick nhận xét.

“Thêm rượu,” Gina kêu lên trong tuyệt vọng.

“Cô đúng là người Ý đấy, cô gái,” Melisande nói.

“Mẹ,” Park bực bội nói.

“Nghe này, bà...” Tess lên tiếng, lúc đó Nick thả cái nĩa của anh khỏi bàn rồi kéo cô xuống dưới mép bàn với anh.

“Đừng làm thế,” anh thì thào. “Anh biết bà ấy thật ghê rợn, nhưng đừng làm thế.”

“Tại sao bà ta là người duy nhất được bất lịch sự hả?” Tess hỏi. “Vứt thứ vẩn mình rác rưởi này xuống địa ngục cho rồi. Em sẽ đối phó với bà ta.”

“Không,” Nick nói, và rồi Melisande lên giọng, “Các cháu, bồi bàn sẽ lấy nĩa.”

“Tạ ơn Chúa là anh mò côi,” Tess nói.

“Tạ ơn Chúa chúng ta đang say, không thì chúng ta sẽ phải tự sát mất,” Nick thảm thì lại. “Nghe này, anh yêu em.”

“Gì?” Tess hỏi lại.

“Anh yêu em,” Nick nói. “Anh không biết chuyện gì đang diễn ra ở đây, nhưng anh yêu em. Anh biết em định làm gì đó, và anh cóc quan tâm. Anh yêu em.”

“Hãy nói với em là lũ con chúng ta không phải học bơi,” Tess nói.

Nick lúng túng. “Em muốn chúng chết đuối à?”

“Các cháu,” Melisande lại lên tiếng, và Tess chồm thẳng người lên, sử dụng cạnh bàn làm đòn bẩy.

“Coi này,” cô nói. “Chúng tôi đang bàn bạc dưới này. Cái nĩa chỉ là thủ đoạn thôi, được chưa? Là mưu mẹo đấy. Chấp nhận đi.”

Rồi cô cúi xuống với Nick.

“Rất lễ độ,” anh nói. “Anh nghĩ chúng ta đã bị gạch tên khỏi danh sách gửi thiệp Giáng sinh của họ rồi.”

“Ồ chết thật,” Tess phụ họa, cả hai người bật cười. Đoạn Tess nhớ tới Welch và ngừng lại. “Không vui đâu. Chuyện này kinh khủng.”

“Sao?” Nick nói.

“Các cháu!” Melisande lại kêu lên, và họ ngồi thẳng lại, cả hai đều bối rối và một người khổ sở.

Món vịt rút xương được mang ra, đi kèm với ba cọng măng tây, hai lát cà rốt và một củ khoai tây đầu mùa hoàn hảo. Welch nhìn đĩa của những người khác, khịt mũi và cắt miếng thịt bò của mình.

“Anh có cho rằng Dennis đã ném qua các đĩa rồi không?” Tess hỏi Nick. “Hình như em mất vài cọng rau.”

“Đây này,” Nick nói. “Đây là cách nấu thượng hạng phong cách Pháp. Cố đừng đảo lên.”

“Em ghét kiểu sống thế này,” Tess nói.

Nick nhướn mày, lúng túng. “Vì món rau à?”

“Không,” Tess nói. “Em nhớ màu sắc. Em ghét trắng đen. Em ghét đóng quần áo mới. Em ghét cái nhà hàng ngu ngốc này.”

Nick đặt nĩa xuống. “Được rồi,” anh nói chậm rãi. “Em thích gì?”

“Anh,” Tess nói. “Em yêu anh. Và em sẽ phá hủy cuộc đời anh.”

Nick chớp mắt. “Không đâu, trừ khi em bỏ anh.”

Tess thả nĩa và lại kéo anh xuống dưới bàn. “Em có thể chặn vụ ra sách,” cô nói và quan sát Nick trong khi anh nhắm mắt lại.

“Nói xem,” anh bảo, mắt vẫn nhắm.

“Welch là Lanny,” Tess nói. “Ông ta là tác giả câu chuyện cổ tích đó. Welch đã từng phản đối chiến tranh. Ông ta đang tự chế giễu mình.”

Nick mở mắt. “Chuyện đó chưa chắc ngăn được cuốn sách xuất bản.”

Tess gật đầu. “Có chứ. Hãy nghĩ về lòng kiêu hãnh của ông ta.”

Nick cứng hàm. “Ngay bây giờ đầu óc anh đang loạn lên, không nghĩ nổi. Hãy tạm dừng chuyện săn đuổi này ở đây. Có điều gì anh có thể nói sẽ khiến em dừng lại không? Anh biết việc này quan trọng với em, anh rất hiểu, nhưng đây là vị trí cộng sự của anh. Anh cần nó, Tess.”

Tess nhìn Nick, thấy ham muốn trong mắt anh, nhưng cô cũng thấy sức mạnh cùng lòng khoan dung ở đó. Anh đã cứu Angela, kiểm khóa cho những cánh cửa, lo việc cho Gina, giúp Tess có một cơ hội ở Decker, và khiến cô cảm giác được yêu mê đắm cả về thể xác lẫn tâm hồn, thế mà giờ đây cô sẽ phá hủy những cơ hội của anh. Và... và làm như thế cô sẽ mất anh. Cô sẽ mất anh mãi mãi. Ý nghĩ về cuộc sống không có Nick quá sức lạnh lẽo và quá sức mãnh liệt để có thể ngấm vào đầu mà không khiến cô quay cuồng. “Anh có thể ngăn em,” cô thầm thì.

“Tuyệt,” anh nói, có vẻ nhẹ nhõm rõ ràng. “Anh phải làm gì?”

“Nói rằng anh sẽ bỏ em,” Tess nói, và hàm Nick há ra. “Việc này quan trọng với em,” cô tiếp lời. “Nhưng em không bao giờ muốn xa anh một ngày nào nữa. Em yêu anh. Nếu anh bảo rằng chuyện này sẽ khiến chúng ta chia tay, em sẽ không làm thế.”

Nick áp tay lên má cô. “Anh sẽ không bao giờ nói thế. Anh sẽ không bao giờ làm thế. Anh yêu em. Vị trí cộng sự là quan trọng, nhưng anh sẽ không bao giờ...”

“Làm sao anh biết được,” Tess ngắt lời, đột nhiên chắc chắn về điều mình đang làm. “Anh sẽ bực tức, sau tất cả nỗ lực anh đã đổ vào vụ này. Chính nó có thể là nhân tố kết thúc chuyện chúng ta.”

“Không,” Nick lại bắt đầu, lúc đó Melisande nói. “*Các cháu.*”

“Em sẽ không làm thế,” Tess nói, đoạn ngồi thẳng lên ghế.

“Các cháu khiếm nhã quá chừng,” Melisande phàn nàn khi Nick ngồi thẳng dậy, nhưng Nick lờ bà đi và nhìn thẳng vào Welch.

“Tess vừa bảo tôi rằng ông là Lanny,” anh nói với người đàn ông lớn tuổi. “Một bước chuyển lớn lao so với câu chuyện cổ tích ông đã viết đấy. Ông định giải thích chuyện đó thế nào vậy?”

Đầu Welch giật lên, đoạn ông ta nhìn Tess.

Nhưng Tess lại đang trở mắt nhìn Nick. “Anh điên à?”

“Hiển nhiên.” Nick ngồi dựa vào ghế. “Nhưng giờ anh sẽ không bực tức với ai ngoài bản thân mình.”

“Chúa ơi, em yêu anh,” Tess nói.

“Tất cả chuyện này là gì đây?” Kent lúng túng và không hài lòng.

Tess quay sang Welch. “Thời gian qua ông thế nào, Lanny?” cô hỏi.

Đột nhiên Welch thả lỏng người, trông quá nhẹ nhõm đến nỗi Tess tự hỏi liệu ông ta có vui mừng vì bị lộ chân tướng không. “Ta đã không nghĩ rằng cô sẽ hiểu ra,” ông bảo cô. “Cô từng sắc sảo hơn nhiều.”

“Ông từng cao hơn nhiều,” Tess đáp trả.

Welch khịt mũi. “Không, cô từng bé nhỏ hơn nhiều.”

“Tóc ông màu nâu và ông không béo,” Tess kết lời.

“Thật tình, Tess,” Kent nói. “Chuyện đó không...”

“Ta không béo,” Welch ngắt lời ông ta.

“Có đấy,” Tess nói. “Ông đã thay đổi. Tưởng tượng xem bao nhiêu người sẽ thấy chuyện đó thú vị.”

“Không nhiều đến thế,” Welch nói.

“Có dám mạo hiểm không?” Tess nói. “Chuyện này sẽ làm nên vài mẩu chuyện thú vị trong chiến dịch vận động của ông đấy.”

“Ta không cần phải mạo hiểm. Ta đã có công việc mới,” Welch thông báo, Tess chớp mắt vì sự đổi hướng thành linh của cuộc đối thoại. “Ta nằm trong ban điều hành Học viện Decker. Đã nghe chưa?”

Tess choáng váng không nói năng gì được.

“Ta cho là cô đã biết rồi,” Welch nói một cách tự mãn. “Hãy hiểu rằng bọn ta sẽ bầu chọn các hợp đồng dạy học vào ngày mai. Chỉ cần một người không bầu là khỏi thuê.”

“Ha, ông là đồ tồi,” Tess nói với vẻ cam chịu và sự thán phục ngang nhau.

“Tess,” Kent nói. “Nick, thật tình...”

“Chiếu tướng,” Welch ngã lưng vào ghế.

Tess khoanh tay. “Tôi rút hồ sơ. Quý tha ma bắt ông đi.”

Welch nhìn vào mắt cô rồi gật đầu. “Ta đã nghĩ rằng đó là việc cô sẽ làm.” Ông nhún vai. “Vây, cứ thế đi,” ông ta nói. “Cứ việc.”

“Ông biết không, tôi đã từng yêu ông,” Tess bảo Welch, và cặp mắt Kent như muốn vọt ra khỏi đầu. “Ông đã là mọi thứ đối với tôi. Ông dạy tôi mọi điều. Ông dạy tôi biết mình là ai.”

Welch lắc đầu. “Không, ta không dạy. Cô luôn luôn biết mình là ai. Ta chỉ thúc đẩy khi cô cần.”

“Khi ông viết cuốn sách chết tiệt kia, tôi nghĩ rằng ông đã phá hủy mọi thứ,” Tess nói. “Tôi vẫn phát điên vì nó. Tôi vẫn ghét cái thực tế là ông viết nó.”

“Ồ, ta đã e ngại việc ấy,” Welch nói. “Suýt đứng tim khi ta thấy ảnh cô trên báo với Jamieson tại nhà hát opera. Rồi đến tấm ảnh trong văn phòng cậu ta.” Ông cười. “Giống như nhìn thấy ma vậy. Quá khứ trở về ám ảnh ta. Tessie Newhart.”

“Tôi đã thắc mắc chuyện đó,” Tess nói. “Có vẻ quá sức trùng hợp nếu ông tình cờ mời tôi tới buổi đọc sách. Vậy là ông đã thấy tấm ảnh rồi kiểm tôi thông qua Nick.” Cô ngẫm nghĩ và gật đầu. “Không tệ đâu. Rất giống phong cách của Lanny.” Cô nghiêng đầu nhìn ông ta. “Ông biết không, tôi lại thích ông lần nữa. Thậm chí suốt mấy tuần qua trong khi tôi bực mình với ông đến điên lên được, tôi vẫn thích ông. Lanny vẫn ở đâu đó trong con người ông.”

“Hắn xuống địa ngục rồi,” Welch nói. “Thôi nào, nhóc, hãy giải quyết cho xong chuyện này. Công kích đi.”

Tess quay sang Nick, anh nhún vai. “Tiến hành đi,” anh nói. “Dù sao em cũng sẽ làm.”

“Chuyện quái gì đang diễn ra ở đây thế?” Kent hỏi.

Tess nhìn sang Welch đang ngồi đối diện, tìm kiếm những nét thân thuộc của Lanny và không hề thấy. Welch nói đúng. Lanny không còn nữa, quá khứ đã qua rồi, tất cả những gì cô có là hiện tại. Hiện tại và Nick. Nhưng cô vẫn còn tất cả những bài học Lanny đã dạy cô – gồm cả bài học về việc không đấu tranh trừ khi nguyên nhân đủ mạnh và có thể chấp nhận mất những thứ sẽ phải mất.

“Chẳng có gì tiếp theo hết,” Tess nói. “Hoàn toàn không.”

“Chết nhất,” Welch nói.

“Ồ không,” Tess đáp. “Có những nguyên nhân đáng để người ta hy sinh vì nó. Chuyện này không đáng. Ông chỉ việc vui mừng vì có luật sư giỏi nhất thành phố làm việc cho ông.”

“Sao, cảm ơn, Tess,” Kent vui vẻ với cô.

“Không phải ông. Nick cơ.” Tess đáp.

“Thật tình, Tess,” Kent lạnh nhạt trở lại. “Ta là luật sư của Norbert.”

“Không. Ông bị sa thải,” Welch bảo ông ta.

“Cái gì?” Tess nói. “Sau khi tôi vừa...”

“Đây là lỗi của cô ta,” Kent bảo Nick, đồng thời trở ngón tay về phía Tess. “Cô ta hoàn toàn không đủ tư cách và cháu biết thế. Cháu...”

“Tess và cháu sắp lấy nhau,” Nick đều giọng. “Nên hãy cẩn thận những gì bác nói về cô ấy.”

“Ôi Nick ơi, cháu thật là,” Melisande lên tiếng, rượu làm giọng bà to hơn. “Chuyện này thái quá rồi đấy. Đừng có đề nghị ngu ngốc thế. Cô ta có thể sẽ ràng buộc cháu bằng lời đã nói.” Bà vẫy tay trước mặt cô. “Khi ấy cháu sẽ bị yếu thế vì tội thất hứa.”

“Cậu ấy nghiêm túc, mẹ à,” Park nói. “Và con cũng vậy.” Anh hít một hơi thật sâu. “Con sẽ kết hôn với Gina – nếu cô ấy đồng ý.”

Gina kêu nho nhỏ cạnh anh và bám chặt mép bàn.

“Ồ, nghe được đấy,” Kent nói, nghe như lời hờn giận của đứa bé hai tuổi.

“*Con sẽ không lấy con ả này,*” Melisande gào vào mặt con trai mình, sự độc ác trong giọng bà ta làm mọi người sững lại ngoại trừ Tess, cô đập mạnh lên bàn khiến những món đồ nảy lên.

“Nghe này, quý bà,” cô bảo Melisande. “Tôi đang có một buổi tối căng thẳng ở đây, nên tôi sẽ không vòng vèo. Bà dám bêu xấu bạn tôi một lần nữa xem, sẽ có hậu quả đấy.”

“Mẹ, dừng lại đi,” Park nói. “Ý con là *dừng ngay*.”

Melisande tựa cằm lên bàn tay lắc lư và trừng mắt nhìn Park, đầu bà ta đu đưa và lão đảo như một con rắn. “Những vú em tốt nhất. Những trường học tốt nhất. Những đại học tốt nhất.”

“Ba cái trước khi con học năm thứ hai,” Park nói. “Có bao giờ mẹ từng nghĩ rằng có lẽ...”

Melisande thỉnh linh ngồi thẳng dậy và giờ một móng vuốt cắt tia đẹp đẽ xia vào Park. “Mày sẽ không lấy một con ả người Ý rẻ tiền, chi thế thôi.”

“Ôi, không,” Gina rên rỉ yếu ớt. Park ném khăn ăn của mình xuống và nhìn mẹ mình chăm chăm. “Con sẽ lấy Gina. Nếu mẹ bắt con chọn giữa cô ấy và mẹ, con sẽ chọn Gina. Và nếu mẹ thốt ra một lời lăng mạ cô ấy nữa, nếu mẹ nhắc đến cô ấy với bất kỳ biểu hiện nào ngoài sự tôn trọng duy nhất, con sẽ không bao giờ nói chuyện với mẹ nữa.”

Miệng Melisande há ra.

“Con nói thật đấy,” Park nói. “Đừng ép con. Con yêu cô ấy, và con sẽ lấy cô ấy, thế thôi.”

“Đừng nực cười,” Kent lên tiếng. “Mày không thể...”

“Với bố cũng thế,” Park bảo ông ta.

Kent giận đến tím mặt.

“Tốt cho cậu, nhóc,” Welch nói. “Ta đã không biết cậu dám làm thế.”

“Vậy thì mày không còn là con tao nữa,” Kent nói. “Tao từ mày, đồ mất dạy vô ơn bạc nghĩa.” Ông ta chuyển cái nhìn trừng trừng sang Nick. “Còn mày bị sa thải. Cả hai đứa mày đều bị sa thải.”

“Ôi Chúa ơi,” Gina thốt lên.

Đoạn cô cúi đầu xuống gầm bàn và nôn thóc nôn tháo.

Toàn bộ những người còn lại trên bàn ngậy người, ngay cả Dennis đột nhiên cũng có vẻ bối rối.

“À, bồi?” Nick gọi. “Lần này không phải nữa đâu.”

“Im đi,” Tess nạt anh, găng nhìn dưới bàn xem Gina có ổn không.

“Ồ, họ nhanh hơn nhiều khi vấn đề là nữa,” Nick nói.

“Gina? Em yêu?” Park cũng cúi đầu xuống gầm bàn.

Welch nhúng khăn ăn của mình vào ly rồi cúi xuống đưa cho Gina. “Đừng lo, nhóc,” họ nghe ông nói. “Họ phục vụ những thứ đắt tiền tôm lợm ở đây. Điều thông minh nhất cô có thể làm là đẩy chúng ra.”

“Giày của tôi,” Melisande kêu lên trong cơn sốc. “Chúng là đồ Manolo Blahnik, và cô ta... cô ta...”

“Tôi đã bảo bà là sẽ có hậu quả mà,” Tess cướp lời.

Nick đẩy được cả bốn người họ ra khỏi cửa và chui vào trong tắc xi trước khi có đổ máu.

“Em không tin nổi,” Gina nói khi Park kéo cô lên ngồi lòng anh để lấy chỗ cho Tess và Nick trên ghế sau xe. “Em không tin nổi. Em đã nôn vào giày mẹ anh ở quán The Levee. Ôi Chúa tôi, tôi muốn chết.”

Tess vỗ vào tay Gina, Nick đưa cho bác tài địa chỉ của Park.

“Em đã phá hủy đời anh,” Gina bảo Park khi người lái xe khởi hành. Đầu cô tựa lên vai anh trong cơn chênh choáng. “Em đã phá hủy đời anh mãi mãi.”

Park ngẫm nghĩ. “Như thế nào?”

“Em đã làm anh xấu hổ trong nhà hàng đó,” Gina rên rỉ.

“Nói đúng ra, cho đến khi cô trả lại phần ăn của mình thì cô là người điềm tĩnh nhất trong chúng ta,” Nick nói. “Chắc chắn cô là người duy nhất trong chúng ta *không* gây xấu hổ.”

“Họ sẽ không bao giờ để anh vào đó nữa,” Gina nức nở.

“Với giá cả ở đây thì ai thèm quan tâm?” Tess nói.

“Và bố mẹ anh sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa,” Gina rên rỉ.

“Kiếm cho cô ấy viên kim cương lớn nhất ở Riverbend,” Tess bảo Park. “Không đời nào anh đền đáp đủ cho cô ấy bằng cái đó, nhưng ít ra anh có thể cho cô ấy thấy tấm lòng của anh.”

“Không buồn cười tí nào,” Gina bác đi. “Thật kinh khủng.”

“Không kinh khủng đến thế,” Park nói. “Dẫu sao họ cũng chưa bao giờ ưa anh lắm. Và thực tế đi nào, anh là con trai duy nhất của họ. Họ sẽ phải nhận anh lại. Họ làm gì có lựa chọn khác.”

“Họ không xứng với anh,” Gina nói.

“Ồ, anh không biết...” Park bắt đầu.

“Không,” Tess ngắt lời. “Cô ấy đúng đấy. Họ không xứng. Và tôi cũng nợ anh một lời xin lỗi. Tôi xin lỗi vì đã quá khó chịu. Mặc dù anh cũng xứng đáng một phần vì đã phản bội Gina, đồ lươn lẹo.”

“Anh ấy không phải đồ lươn lẹo,” Gina lão đảo dựa lên vai anh. “Anh ấy là người đàn ông bị tước quyền tuyệt vời nhất, sâu sắc nhất, đáng yêu nhất trên thế gian này, và tớ yêu anh ấy.” Cô ngược nhìn anh trong ánh sáng mờ mờ của chiếc xe. “Và tớ đã nện vào giày mẹ anh ấy,” cô rên rỉ. Đầu cô trượt khỏi vai Park.

“Này cậu, cô ấy không biết uống lắm,” Nick nói sau một lát suy nghĩ. Tess trừng mắt nhìn anh, Nick nhún vai. “Chỉ nhận xét thôi mà.”

“Tớ nghĩ cô ấy hoàn hảo,” Park nói. “Tớ không xứng với cô ấy.”

“Ồ không, anh có chứ, có chứ.” Gina ngẩng đầu lên, mắt nhìn đắm đắm vào mắt Park. “Nhưng em không xứng với *anh*.”

“Tớ cũng sắp cho món vịt Muscovy của tớ ra ngoài đến nơi nếu chuyện này không sớm lắng xuống,” Tess nói. “Vì Chúa lòng lành, Gina, tất cả những gì cậu đã làm là phung phí bữa tối thôi mà. Có chết ai đâu. Cho qua đi.”

Gina rên rỉ và đặt đầu trở lại vai Park.

“Gina? Em yêu?” Park lo lắng hỏi, và Gina vẫy tay, chỉ vừa đủ tinh táo khi chiếc xe chạy chậm lại tới điểm đỗ trước tòa nhà nơi Park ở. “Giờ bọn tớ đi đây,” anh bảo Nick. “Chúa ơi, quả là một buổi tối kinh khủng.”

“Tớ biết,” Nick an ủi. “Nhưng xong rồi. Và vì không ai trong số những người phiền phức kia sẽ nói chuyện với chúng ta nữa nên chúng ta sẽ không bao giờ phải trải qua tiếp đâu.”

“Có lý,” Park nói. Anh rời khỏi xe và giúp Gina bước ra. “Em ổn không?” anh hỏi cô.

“Không,” Tess trả lời trước khi Gina có thể nói. “Tôi đang rất bối rối.”

“Tess là vấn đề của tớ,” Nick bảo Park. “Đưa vấn đề của cậu lên gác và mang cà phê cho cô ấy.”

“Ngày mai chúng ta sẽ cùng ăn sáng trước khi các anh đi làm,” Tess nói. “Bánh kếp. Hẳn là hấp dẫn lắm đây. Món đó có thể khiến em vui lên. Cùng với hồ đào.”

Gina rên rỉ.

“Việc nào?” Nick nói. “Bọn anh vừa bị sa thải.”

“Đúng rồi. Em quên. Xin lỗi,” Tess nói. “Em thật vô tình.”

Park thờ dãi. “Sao không? Tám giờ sáng mai. Ăn sáng ở quán River, sau đó chúng ta có thể đến dọn bàn.”

“Này cậu,” Nick bảo Park. “chúng ta không hoàn toàn gây loạn hết đâu. Chúng ta có thể hợp tác với nhau. Chết tiệt, dù sao đi nữa, trước giờ chúng ta đã làm mọi việc.”

Park gật đầu. “Trước đây tớ đã nghĩ về chuyện đó...”

“Quán River cơ đấy. Đã bao giờ các anh đến một nơi không khoe khoang đất đồ chưa?” Tess hỏi.

“Không,” Park buồn bã nói. “Tôi chịu ảnh hưởng từ nền giáo dục của mình.”

“Ồ,” Tess cau mày. “Xin lỗi. Tôi lại vô tình nữa. Bởi vì tôi đang say.”

“Không sao,” Park nói. “Tôi cũng say, nên không đau đớn đâu.” Anh cúi xuống hôn má Tess, Gina lao đảo dữ dội bên người Park khi anh di chuyển. “Giữ vững nào, em yêu,” anh nói với Gina trong khi ôm chặt cô.

“Anh là người tốt, Park,” Tess nói. “Tôi tha thứ cho anh về vụ Tess Chân-Thật.”

“Cảm ơn,” Park nói. “Tôi tha thứ cho cô về vụ xóm-liều.”

“Tôi thích hai người khi hai người đấu võ mồm với nhau hơn,” Nick nói. “Kiểu này ghê quá, mà tôi đã bắt đầu buồn nôn rồi.”

Khi chiếc xe đi tiếp, Tess tựa đầu lên vai Nick. “Anh này, bây giờ anh thất nghiệp rồi, em nên bắt đầu tìm một nơi ở khác. Anh không thể giữ em lâu hơn nữa, mà em sẽ không làm việc ở Decker, điều đó là chắc chắn.”

“Được rồi,” Nick nói. “Chúng ta hãy kết hôn trong khi em tìm việc.”

Tess nhắc đầu khỏi vai anh. “Hôn nhân à? Em không thể. Em yêu anh, nhưng em không thể.”

“Sao không? Nếu là vì cảm thấy có lỗi do đã phá hoại sự nghiệp của anh thì đừng thế. Càng nghĩ anh càng thấy là mình đã có một sự nghiệp cần bị phá hoại. Ý nghĩ không làm việc cho Kent Patterson nữa là một sự khích lệ lạ lùng.”

“Không phải,” cô nói. “Là vì ích kỷ thôi. Nếu lấy anh, cuối cùng em sẽ phải sống trong Lâu đài Pha lê và mặc đồ của người khác.” Cô lắc đầu. “Chẳng có gì thuộc về cá nhân. Em yêu anh. Em đã gắng hy sinh cho sự nghiệp của anh. Nhưng em không thể chịu được cách sống ấy.”

“Anh biết,” Nick nói. “Em vẫn luôn bảo anh thế. Anh có thể thích nghi. Em có thể giữ trang phục của mình. Em có thể sơn ngôi nhà màu đỏ. Bất kỳ điều gì để có được em.”

“Anh không cần phải thích nghi. Chỉ là em sợ hôn nhân thôi. Anh vẫn có thể có em.” Tess lăn đầu sang ghế “Thực ra, anh đã có em rồi.”

“Không,” Nick nói. “Anh muốn hợp thức hóa.”

“Anh đang say. Anh không muốn hợp thức hóa. Anh là đàn ông mà. Tỉnh lại đi.”

Chiếc xe dừng lại trước nhà Nick, anh nghiêng về phía trước trả tiền cho bác tài trước khi mở cửa bước ra. Anh nắm tay Tess giúp cô ra ngoài rồi đưa cô tới cửa, tay anh ôm chặt quanh vai cô. “Đến sáng chúng ta sẽ nói chuyện đó.”

“Em không làm tốt lắm nhỉ?” Tess nói trong khi anh mở cửa trước. “Welch sẽ vẫn xuất bản cuốn sách chết giẫm ấy. Và anh không có việc. Em cũng thế, vì Welch sẽ nhấn chìm cơ hội của em với Decker.” Sau đó cô tươi tỉnh lên. “Mặt khác, em vẫn có cái áo khoác của em.”

“Đến sáng,” Nick nhắc lại, nhẹ đẩy cô vào trong nhà trước khi anh bước theo cô.

Sáng hôm sau, quán River đang đầy ắp những con người vui vẻ, tươi cười khi nhân viên phục vụ chỉ bàn cho Nick. Nick lơ đãng nhìn qua vành kính tối màu của mình, cau mày, rồi đẩy kính lại.

“Cà phê,” anh bảo người bồi bàn. “Thật đậm.”

“Vâng, thưa ngài,” cậu ta nói.

“Nhanh lên,” Nick bảo, tập trung giữ đầu mình khỏi nổ tung trong khi anh chờ chất cà-phê-in đến cùng sự dễ chịu.

Park và Gina chiếm hai chiếc ghế đối diện anh ngay khi người bồi bàn mang tách cà phê ra.

“Sao phải đeo kính râm?” Park hỏi.

“Bởi vì sau cơn say, đầu tôi đau khủng khiếp, và ánh nắng khiến não tôi rung rinh.” Nick cảm tách cà phê, cẩn trọng nhấp từng ngụm.

“Tess đâu?” Gina xoay đầu xung quanh như một chú chim hiếu động, rạng rỡ và hào hứng thường thức buổi sáng. Quá rạng rỡ và hào hứng. Nụ cười của cô trông như kéo đến tận mang tai.

“Sao cô lại không bị đau đầu dữ dội nhỉ?” Nick cau nhàu với cô.

“Bởi vì cô ấy lại nôn nữa khi bọn tôi vào nhà,” Park nói. “Tôi nghĩ cô ấy đã cho ra hết mọi thứ cô ấy ăn trong cả tháng rồi. Dứt khoát không còn tí còn nào. Không còn gì khiến cô ấy mệt cả. Người phụ nữ thông minh. Thế bữa sáng thế nào?”

“Cậu có phiền không?” Nick cau có nhìn bạn. “Cậu đã làm gì – nôn cùng cô ấy à?”

“Tôi á? Ồ, tôi không bao giờ rơi vào tình trạng như cậu.” Park cầm tờ thực đơn. “Bánh kếp. Sốt anh đào nghe thế nào, Gina?”

“Chờ chút,” Nick giơ tay lên. “Tôi mới là người lành mạnh ở đây chứ. Tôi không uống rượu, hút thuốc, thức khuya hoặc chơi bời với gái lạ. Thế mà tại làm sao cậu thì ổn còn tôi choáng váng hả?”

“Thiếu thực hành,” Park nói. “Cậu không thể thành linh trác táng một đêm rồi mong đợi bình thường lại vào buổi sáng. Mất nhiều năm. À này, Tess là gái lạ mà.”

“Không phải,” từ dưới tờ thực đơn, Gina phản đối.

“Lạ theo cách hay,” Park sửa lại. “Nhưng em sẽ phải thừa nhận cô ấy khác biệt.”

“Thật thế,” Gina nói. Cô chăm chú nhìn Park một cách cẩn trọng qua mép tờ thực đơn. “Thế nếu em lấy bánh quế cùng với sốt việt quất? Sau đó anh có thể ăn một ít của em, còn em sẽ ăn một ít bánh kếp của anh?”

“Tuyệt,” Park nói, Gina đặt tờ thực đơn xuống, mỉm cười e thẹn với anh.

Nick rên rỉ. “Mới sáng sớm thôi đấy, tình yêu của những người trẻ tuổi ạ. Thôi đi.”

“Ê, bọn tôi đã phải chịu đựng cậu với Tess trong nhiều tuần,” Park nói. “À này, Tess đâu?”

“Ồ quầy sách kế bên, đang tranh cãi với người bán hàng.” Nick nâng kính lên, gắng tìm cô qua ánh nắng đã tràn qua nhà hàng. “Tôi không biết cô ấy đang làm gì. Tôi để cô ấy ở lại vì tôi cần cà phê.”

“Về ý tưởng cộng tác mới...” Park mở lời, sau đó ngưng lại khi Tess thả mình lên chiếc ghế cạnh Nick.

“Nhiệm vụ hoàn thành,” Tess nói. “Sáng nay các cậu thế nào? Vẫn đính hôn chứ?”

Gina cứng người lại, nhìn cô với sự chua cay nặng nề được bao phủ bởi nỗi thất vọng.

“ Dĩ nhiên chúng tôi vẫn đính hôn,” Park nói.

Miệng Gina há mở, cô quay đầu nhìn anh. “Anh nói thật à?”

Anh nhìn cô với vẻ ngạc nhiên. “Tất nhiên là thật. Sao anh lại đổi ý chứ?”

Gina chớp mắt, nuốt xuống. “À, anh đã say khi anh hỏi em. Và rồi em đã nôn trong nhà hàng đắt giá nhất thành phố trước mặt bố mẹ anh và một nửa tầng lớp thượng lưu Riverbend. Và...”

“Giờ anh tỉnh táo,” Park nói. “Em sẽ lấy anh chứ?”

“Vâng,” Gina yếu ớt đồng ý.

“Tốt,” Park nói. “Hãy gọi đồ ăn đi.”

Gina đặt tay lên cánh tay anh. “Anh không quan tâm đến chuyện sẽ không bao giờ có thể trở lại The Levee nữa à?”

Park vỗ vào tay cô. “Gina, The Levee cần chúng ta hơn chúng ta cần họ. Chúng ta có thể quay lại bất cứ lúc nào.”

“Chúng ta á?” Gina hỏi lại.

“Chúng ta,” Park đáp. “Em sẽ bắt anh cầu hôn lần nữa sao?”

“Chắc rồi,” Gina nói. “Em đang hơi khó khăn trong việc tiếp nhận chuyện này.” Cô chăm chú nhìn anh trong nỗi hồ nghi đắm nước, đoạn bắt đầu mỉm cười qua làn nước mắt. “Có lẽ đêm qua không phải là đêm tồi tệ nhất trong cuộc đời em.”

“À, cá nhân tớ thích tối qua vô cùng,” Tess nói. “Đấy là lý do tớ vừa gửi một món quà cảm ơn cho gia đình Patterson.”

Nick nhìn cô một cách nghi ngờ dưới gọng kính. “Em đã làm gì?”

“Em gửi cho họ một lịch đặt dài hạn rất hay ho,” Tess nói. “Đưa thẳng tới cửa nhà họ mỗi tuần.” Cô mỉm cười. “Trong năm năm tới.”

“Lịch đặt dài hạn cho cái gì?” Nick hỏi, khá chắc chắn là mình không muốn biết.

“Tờ *National Enquirer*⁵⁴,” Tess nói.

“Ồ không,” Nick thốt lên.

“Em đã nghĩ đến tờ *The Sun*⁵⁵,” Tess tiếp, “bởi vì nó có câu chuyện trang bìa thú vị về người ngoài hành tinh sinh con của Elvis tại một cửa hàng tiện ích ở Minnesota, nhưng em quyết định rằng bà Melisande sẽ thích biết câu chuyện về Roseanne Arnold có cặp đùi hút mỡ đơn giản là lời đồn ác ý hơn. Tuy nhiên, vụ Liz là thật...”

“Cô đã gửi cho mẹ tôi lịch đặt năm năm của tờ *National Enquirer*?” Park hỏi.

“Ồ, Park, tôi phải đặt chứ,” Tess nói. “Bất kỳ kẻ ngốc nào cũng biết Elvis chưa từng ở Minnesota. Và tôi muốn mẹ anh biết rõ nhất.”

“Hãy để tôi mua bữa sáng cho cô,” Park nói. “Cô đã nói nó sẽ đưa đến tận cửa phải không?”

“Hàng tuần,” Tess nói. “Và anh biết đó, tôi hồ nghi về việc bà ấy có thể hủy bỏ nó. Tôi nghe nói vô cùng khó khăn để né tờ *National Enquirer*.”

“Hãy để tôi mua cả bữa trưa cho cô nữa.”

“Ngài Patterson đã yêu cầu tôi làm thư ký cho ông ta,” Christine bảo Nick khi bốn người họ đến văn phòng. “Anh bị sa thải rồi?”

“Chẳng lẽ cô không nghĩ tôi có thể xin nghỉ à?” Nick hỏi, bực bội.

“Không,” Christine nói.

Nick từ bỏ. “Phải, tôi đã bị sa thải.”

“Nhưng là lỗi của tôi,” Tess nói.

“Vậy bây giờ chúng ta sẽ làm việc ở đâu?” Christine hỏi Nick.

Nick chớp mắt. “Cô sẽ đi với tôi?”

“Tôi đã mất nhiều thời gian để huấn luyện anh,” Christine tỉnh bơ. “Ngoài ra, ngài Patterson là người bắt tài.” Cô nhìn Park chăm chăm. “Không mang tính cá nhân đâu.”

“Không sao,” Park nói. “Tôi biết ông ấy bắt tài. Ông ấy cũng đã sa thải tôi.”

Christine hoàn toàn bình thản với thông tin đó.

“Coi này, có lẽ nếu em nói chuyện với ông ta...” Tess mở lời, và cả Nick lẫn Park đồng thanh nói. “*Không*.”

Ngay lúc ấy, Kent bước ra khỏi văn phòng ông ta, Welch theo sau.

“Bọn cháu sắp rời khỏi,” Nick bảo ông Kent. “Bọn cháu sẽ đi ngay khi bọn cháu...”

“Nào, đừng nóng nảy thế,” Kent ngắt lời.

“Nóng nảy á?” Tess bực bội, nhưng Nick đưa tay che miệng cô trước khi cô có thể nói tiếp.

“Nghĩ nhanh đây,” Welch bảo Nick. “Đây là lý do ta muốn cậu là luật sư của ta. Cậu kiểm tra tình hình và tiến hành đi.” Ông quay sang Kent. “Ta có ý đó. Cách duy nhất để công ty luật của ông lo cuốn sách này là để Jamieson và con trai ông phụ trách. Ta không muốn ông xó rọ đến vấn đề của ta. Hiểu chưa?”

“Ồ?” Nick và Park trao đổi với nhau một ánh nhìn. Đoạn anh mỉm cười thân thiện với Welch. “À, đối với tôi thì không sao, nhưng chúng tôi đã bị sa thải rồi. Xin lỗi.”

“Chờ chút...” Kent lên tiếng.

Welch cười toe với Nick. “Nghĩ về việc tự thành lập một nơi riêng hả?”

“Dứt khoát là vậy,” Nick nói, và Park gật đầu.

“Bây giờ không cần thế nữa,” Kent nói. “Bác đã để rượu nói tôi qua, nhưng bác đủ khôn ngoan để nhận ra lỗi lầm của mình. Cháu không bị sa thải.” Ông liếc nhìn con mình. “Cả hai đứa bay.”

“Con sẽ lấy Gina,” Park nói. “Chấp nhận hoặc đuổi việc con lần nữa.”

Kent mỉm cười với Gina như thể mới bị phun thuốc khử trùng. “Chào mừng đến với gia đình ta, con yêu,” ông nói mà rõ ràng không có lấy một mảy may hăng hái.

“Cảm ơn bác,” Gina nắm tay Park.

“Ồ, khởi đầu là thế,” Park nói với bố mình. “Bố có thể cởi mở dần lên.”

“Giờ là Nicholas,” Kent tiếp, quay sang Nick và anh nói, “Không.”

“Không á?” Tess hỏi, nhưng chỉ lần này ông Kent đi trước cô.

“Cháu muốn gì?” ông hỏi một cách dứt khoát.

“Trở thành cộng sự,” Nick nói. “Cháu xứng đáng. Hãy để cho vị trí đó cháu.”

“Đây là một công ty luật gia đình, con trai...” Kent lên tiếng.

“Vậy hãy nhận nuôi cháu,” Nick nói. “Bởi nếu không cháu sẽ ra đi.”

“Và con sẽ đi với cậu ấy,” Park nói. “Chúa biết, dù sao con chưa từng làm việc mà không có cậu ấy.”

Welch nhìn Tess. “Cô thích chuyện này?”

Tess nhún vai. “Bình thường. Tôi vẫn không vui về cuốn sách chết giẫm kia.”

“Nó là cuốn sách hay,” Welch bảo.

“Nó là cuốn sách dối trá,” Tess bác bỏ.

“Cô kia, đó không phải là cách nói chuyện với người lớn tuổi hơn mình,” Kent rầy la.

“Đó không phải là cách nói chuyện với vợ tôi,” Nick lên tiếng, trong khi Welch nạt, “Im đi, Patterson.”

Kent trừng mắt nhìn Tess nhưng cố gắng làm dịu đi sự căm ghét trong giọng mình. “Nếu cô kết hôn với một thành viên của công ty luật này, cô sẽ phải trưởng thành lên.”

“Không, cô ấy không cần,” Nick nói. “Cô ấy chỉ cần là chính mình. Và nói cho chính xác thì cô ấy sẽ không kết hôn với một thành viên của công ty luật này. Cô ấy sẽ kết hôn với cháu, mà cháu vẫn đang bị sa thải.”

“Không,” Khuôn mặt Kent nhăn nhúm bởi nỗi đau trong một chốc, rồi ông nói, “Bác sẽ thảo luận về vấn đề cộng sự trong chiều nay.”

“Cháu đồng ý,” Nick nói. Anh quay sang Tess. “Đừng quấy rầy khách hàng lớn nhất của anh nữa.”

“Lui đi, Jamieson,” Welch nói. “Ta không thuê cậu để bảo vệ ta khỏi cô ấy.”

“Ông sẽ đổi ý cho xem,” Nick bảo. “Cô ấy ngoan cố như quý ấy.”

“Tớ sẽ kết hôn,” Gina bắt thần lên tiếng, giọng đầy kinh ngạc.

“Tớ thì không,” Tess nói.

“Có chứ,” Nick nói. “Người duy nhất ngoan cố hơn em là anh. Ngoài ra, anh vừa trở thành cộng sự, nên bây giờ anh có thể toàn tâm toàn ý vào cuộc hôn nhân này.”

“Đừng đánh cuộc,” Tess đáp.

Welch nhìn cả hai người họ và bật cười.

Tess chuyển sự chú ý trở lại ông. “Tôi muốn nói chuyện với ông.” Cô kéo ông ra sang một bên, cách xa mọi người.

“Nếu cô định la hét với ta về cuốn sách, quên đi,” Welch nói. “Ta thích nó như thế.”

Tess đặt tay lên hông, cau mày nhìn ông. “Cuốn sách đó thật vớ vẩn, Lanny.”

Welch nhắm mắt lại một chốc, sau đó mở ra và tươi cười nhìn cô. “Hai mươi tám năm mà dường như mới chỉ hôm qua. Chết tiệt, chú nhớ cháu.”

“Sao?” Nỗi ngạc nhiên khiến cơn giận của cô biến mất. “Ông không chú ý gì hết. Tôi vừa lãng mạ ông.”

“Hai mươi tám năm trước, chú đã bị mắc kẹt trong khu tập thể đó, cố tìm ra lý do tại sao mọi thứ bỗng nhiên nghe đều ngu ngốc cả,” Welch bảo cô. “Ồ đó có Daniel, khệnh khạng đi xung quanh như một đảng tiên tri trong Kinh thánh, luôn luôn ra vẻ biết rõ mình đang nói về chuyện gì. Và Elise.” Một nụ cười làm dịu vẻ mặt Welch. “Mẹ cháu thật đặc biệt, Tessie. Đòi hỏi bình đẳng giới và tình yêu phóng túng. Người phụ nữ quý quái, Elise.”

Tess chớp mắt, và Welch quay trở lại với hiện tại.

“Nhưng đơn giản là chú không thể tin thêm nữa,” ông bảo cô. “Tất cả cái trò chống lại quyền lực, vì hòa-bình-và-tình-yêu. Nghe thì hay đấy, nhưng chú biết nó sẽ chẳng làm nên trò trống gì đâu. Tất cả những thứ đó bắt đầu nghe như mớ rác, nhưng ai ở khu tập thể cũng tin nó, và chết tiệt chứ, chú mới hai sáu. Chú thì biết gì?”

“Chú biết mọi thứ,” Tess giật mình. “Cháu đã nghĩ chú là đảng cứu thế.”

“Và rồi một ngày,” Welch nói, “Chú đang ngồi trầm tư, cố tìm ra lý do vì sao mình quá bứt rứt, và cháu ló ra với mái tóc dựng đứng và một bên mắt thâm đen. Cháu đã nói, “Cái trò chia-má-kia-ra⁵⁶ quá vớ vẩn, chú Lanny,” giống như cháu làm bây giờ, và chú biết là cháu đúng. Cháu là người duy nhất trong toàn bộ cái nơi chết giẫm ấy hiểu biết tí chút.”

“Đó là lúc chú dạy cháu cách chiến đấu,” Tess nhớ lại. Đột nhiên một khối ghen chèn nơi cổ. “Và rồi chú đã bỏ cháu đi.” Cô hoảng sợ khi nghe thấy giọng mình run run.

Trông Welch giật mình trước cảm xúc trong giọng cô. “Chú phải làm thế,” ông đáp. “Cháu đã chỉ cho chú con đường thoát ra.”

“Cháu đã làm thế?” Tess nuốt khối ghen trong cổ xuống. “Không phải. Không phải đâu, chẳng qua chú thấy buồn chán nên đã bỏ đi.”

“Không đúng,” Welch nói. “Chú trở nên sáng suốt nên đã bỏ đi. Điều duy nhất chú hối hận là đã không đem cháu đi cùng.”

“Chết tiệt,” Tess nhắm mắt lại. “Quý thật, cháu mong chú đã làm thế.”

Welch khịt mũi. “Ừ. Mẹ cháu sẽ không thể chộp mắt nếu chú bắt cóc cháu. Chắc chắn đấy.”

“Nhiều khả năng bà sẽ không chú ý đâu,” Tess nói. “Cháu không thể tin chú đã bỏ đi chỉ vì một điều cháu nói.”

“Cháu là điểm chuẩn đấy, Tessie,” Welch nói. “Chú đã luôn biết một việc là đúng hay sai một khi chú so sánh nó với cháu.”

“Cháu mới tám tuổi,” Tess chết lặng.

“Ừ, và cháu vẫn thông minh hơn những người quanh mình,” Welch nói. “Đó là lý do chú đã theo dấu Jamieson. Chú muốn nghe cháu cười cuốn sách chết giẫm ấy với chú. Sự phê chuẩn.” Ông khịt mũi tỏ vẻ khinh thường. “Chú đã nghĩ bây giờ cháu sẽ hiểu được, nhưng chú sai rồi. Chú không bao giờ nên bỏ cháu lại với bố mẹ cháu. Họ đã đảo lộn cháu tốt đấy.”

“Không, họ không làm thế đâu.” Tess nhìn ông đăm đăm rồi dịu lại. “Được rồi, hãy thử lại. Cuốn sách của chú không vỡ vụn. Nó chỉ quá đơn giản.”

“Chú sẽ không viết lại cuốn sách đâu,” Welch nói. “Chú đã mệt mỏi với nghề viết lách rồi. Chú sẽ làm chính trị.”

“Ồ, ngạc nhiên đấy.” Tess chống tay lên hông và cau mày nhìn ông, Welch cười lại với cô. “Thôi đi,” cô nói. “Cháu không còn tám tuổi nữa, vì vậy đừng có ra vẻ bề trên với cháu. Đây là thỏa thuận.”

“Không có thỏa thuận nào cả,” Welch nói.

“Chú hãy suy xét lại cuốn sách và làm nó cân bằng...”

“Nó là văn trào phúng, chết tiệt. Nó sẽ không cân bằng,” Welch nạt.

“...và cháu sẽ tham gia vận động cho chú.”

“Cái gì?”

Tess tươi cười trước biểu hiện sùng sốt của Welch. “À, ai đó sẽ phải trông chừng cho chú, và rõ ràng là Henderson không thể luôn để mắt đến chú. Tối qua chú đã ăn thịt bò. Chú cần cháu, Lanny. Sửa lại cuốn sách, và cháu sẽ giúp chú không trở thành Jesse Helm⁵⁷ của Kentucky.”

Welch ngẩn người.

“Cháu là điểm chuẩn của chú, Lanny,” Tess nói. “Chính chú đã nói thế. Mùa hè năm đó chúng ta đã cộng tác rất tốt. Và cháu sẽ nói thẳng với chú rằng cuốn sách ấy quá thành kiến. Trào phúng hay không thì nó đều đều giả, Lanny. Chú sẽ sửa nó.”

“Không,” Welch nói, nhưng giọng ông trầm ngâm.

“Thôi nào, Lanny,” Tess nói. “Nghĩ xem chúng ta sẽ vui đến chừng nào với chính trị. Cháu đã học nhiều về cách lấy lòng của Nick. Cháu có thể là một lợi điểm thật sự. Chú cần cháu. Và cháu có nhiều thời gian vì bây giờ cháu sẽ không dạy ở Decker. Cháu sẽ cần làm việc ở Hội vào các buổi

chiều, nhưng những ngày cuối tuần là của chú.”

“Có thể Jamieson sẽ phản nản chút đỉnh về chuyện đó,” Welch gất gong. “Và cháu biết quá rõ là cháu đã có việc ở Decker.”

“Cháu nghĩ mình thích chính trị hơn.”

“Không,” Welch kêu lên. “Chúa ơi, không. Chú nài ni cháu nhận việc ở Decker.”

“Thế còn về cuốn sách?” Tess nói, Welch nhắm mắt một lát, đầu hàng.

Cuối cùng ông nói, “Chúng ta sẽ nói về nó,” và Tess nghiêng người hôn má ông.

“Cháu yêu chú, Lanny,” cô nói. “Cháu thật lòng vui mừng vì chú tìm thấy cháu lần nữa. Và từ giờ trở đi, cháu sẽ lo cho chú.”

“Ôi Chúa ơi, không,” Welch lại kêu lên.

“Christine, đặt nhà thờ,” Nick nói mà không rời mắt khỏi Tess khi cô đang diễn thuyết với Welch. “Tôi sẽ kết hôn trong hai tuần tới.”

“Anh sẽ mất nhiều thời gian hơn để thuyết phục chị ấy.” Christine cầm tập tóc ký lên. “Đề sáu tuần.”

“Hãy tổ chức thật sang trọng.” Nick khoanh tay, lơ Christine đi và quan sát Tess tranh luận với Welch. “Chẳng có lý gì mà không tổ chức một đám cưới lớn và mời tất cả mọi người. Sẽ tốt cho công ty.”

“Chị Tess sẽ muốn một đám cưới nhỏ.” Christine viết khi cô nói. “Bên ngoài nhà anh, không phải ở nhà thờ.”

“Đồ ăn đẹp mắt,” Nick nói. “Vòi phun sâm-panh. Nhiều đồ trang trí.”

“Chị Tess thích đồ Trung Quốc,” Christine nói. “Rượu sa-kê. Bánh bói toán.”

“Và một dàn nhạc.”

“Nó sẽ không vừa nhà anh. Có thể là tam tấu nhạc cổ điển.”

Christine nhìn Tess. “Không. Chị Tess sẽ thích nhạc jazz hơn.”

Nick nhìn mông Tess đột nhiên cong lên khi cô cúi xuống hôn má Welch. “Đặt hàng váy cưới nữa. Một chiếc kiểu ôm. Không váy phồng.”

“Chị Tess sẽ muốn tự tìm một chiếc cho mình.” Christine nghĩ một chút và viết một chú ý khác. “Có một cửa hàng trang phục cổ điển ở phố 12.”

Thình lình Nick chuyển sự chú ý của mình sang người thư ký. “Cô đã biết tất cả rồi?” anh hỏi.

“Phải,” Christine bình thản đáp. “Anh có thể dựa vào tôi.”

Nick nhìn cô bằng ánh mắt nghi ngờ, nhưng khi cô nhìn lại anh không chút biểu cảm, anh đưa mắt trở lại chỗ Tess.

“Đây sẽ là một đám cưới tuyệt vời,” anh nói.

PHẦN KẾT

Sáu tuần sau đó, khi cuối cùng dàn nhạc đã rời khỏi khu vực bể bơi, Tess thơ thẩn đi lại trong nhà mình, vẫn mặc chiếc váy cưới bằng vải nhiều trắng cô đã tìm được ở cửa hàng trang phục cổ điển ở phố 12, nhăm nháp sâm-panh và suy nghĩ về tương lai. Cô đi từ phòng này sang phòng khác, yêu thích sắc màu mà cô và Nick đã trang hoàng cho căn nhà mấy tuần qua, nhưng vẫn cảm thấy một chút u sầu. Giờ cô đã kết hôn rồi. Cô là người đứng đắn. Có trách nhiệm.

Tess ngồi trên cầu thang trông ra bể bơi sạch bóng. Angela trèo vào lòng cô, Tess vuốt ve con mèo và thở dài.

“Xin lỗi?” giọng Nick vang phía sau, cô quay lại và thấy anh đang cau mày nhìn cô qua những chấn song cầu thang. Anh vẫn đẹp trai như từ trước đến giờ, ăn vận hoàn hảo trong bộ lễ phục, tóc tai gọn gàng. “Em chỉ vừa mới kết hôn,” anh bảo cô, vờ tỏ ra nghiêm nghị “Lẽ ra em phải hạnh phúc mê ly mới phải. Nếu chưa thấy mê đắm thì em nên đi xem phòng ngủ lớn của anh đi.”

“Em biết,” Tess nói. “Em là người đã sơn nó thành màu vàng.”

“Anh không quan tâm về màu vàng,” Nick nói. “Nhưng em cứ phải sơn trần màu xanh dương và dán những ngôi sao dạ quang thế à? Đêm qua anh tắt đèn và suýt chút nữa bị nhồi máu cơ tim khi nằm giữa ra.”

“À, em đã biết rằng mình sẽ phải dành nhiều thời gian ngó lên đó,” Tess nói. “Anh biết đấy, nằm giữa lưng trong bóng tối.”

“Anh biết có một thông điệp ở đây mà anh chưa hiểu,” Nick nói.

“Giờ em là bà Jekyll rồi, em phải cư xử đúng mực. Gina đã đọc cho em nghe đạo luật ngăn ngừa phá rối trật tự về chuyện đó, và cô ấy nói đúng. Không có thêm tình dục mạo hiểm nữa.”

Nick bắt đầu cười rồi nín lại khi anh thấy cô nghiêm túc. “Vậy là giờ đây em đang lên kế hoạch dành phần còn lại của đời mình trong tư thế thông thường hả?” Anh lại cười.

“Ê,” Tess nói. “Em đang thích nghi. Cho em một chút khen ngợi chứ.”

“Anh thích cho em xem món quà cưới hơn.” Nick vòng tới trước cầu thang, nắm tay cô kéo đây, khiến Angela rơi phịch xuống sàn. “Nó nằm trong phòng khách.”

“Phòng khách làm gì có gì. Chúng ta đã bán cái bàn, nhớ không? Và vì anh từ chối mua chiếc bàn màu đỏ em thích, nên...” Cô theo anh vòng qua chân cầu thang và khựng lại, sững sốt.

Phòng khách bị choán bởi một chiếc đàn piano cánh lớn nhất cô từng thấy. Nó có màu đỏ tươi.

Nick dựa người vào cây đàn. “Anh kiếm được nó ở cửa hàng giá rẻ, tin hay không tùy em.”

Tess bước tới, nụ cười hiện lên trên môi. “Em không tin.”

“À, ban đầu nó màu đen,” Nick nói. “Anh đã cho sơn thành màu đỏ. Thích không?”

Tess vuốt ve mặt trên quét sơn đỏ bóng loáng khi cô chậm chậm đi xung quanh cây đàn. “Em yêu nó. Nó chơi bản Minute Waltz à?”

“Không đâu, trừ khi em gõ đúng phím,” Nick nói. “Đây là cây đàn piano chơi tay.”

“Em không biết chơi piano,” Tess nói.

“Anh cũng thế.”

Tess dừng lại, quay đầu nhìn anh. “Vậy chúng ta sẽ làm gì với một phòng khách bị choán bởi chiếc đàn piano mà không ai trong hai ta biết chơi?”

“Anh đang hy vọng em sẽ hỏi thế.” Nick nói lỏng cà vạt. “Hãy đấu tranh vì loài người nào.”

Tess vẫn cười khi anh đẩy cô lên cây đàn rồi trèo lên đó với cô, lặn mình cho đến khi anh nằm bên dưới cô.

“Anh yêu em,” Nick nói khi kéo cô lại gần. “Nhưng nếu mà em trở thành bà Jekyll, anh sẽ đá em khỏi cây đàn này.”

“Em đã biết anh sẽ trở thành bạo chúa một khi em lấy anh.” Tess ngồi lên người Nick và bắt đầu giật khuy áo anh. “Cứ hành động như vậy thì anh nghĩ cuộc hôn nhân này sẽ kéo dài bao lâu?”

Nick chống hai khuỷu tay xuống, nhòm dáy nhìn vào mắt cô, anh không cười nữa. “Anh nghĩ cuộc hôn nhân này sẽ kéo dài mãi mãi,” anh nói. “Có ổn với em không?”

Tess ghen thờ, trong lòng bỗng thấy lâng lâng vì ý nghĩa của việc kết hôn và tình yêu vô bờ của cô. “Không,” cô nói, đoạn ngã xuống vòng tay anh. “Mãi mãi không đủ lâu. Em sẽ yêu anh còn lâu hơn thế.”

Nick choàng tay quanh người cô, nhắm mắt lại một lát. “Cảm ơn em đã lấy anh,” cuối cùng anh nói.

“Bất cứ lúc nào,” Tess nói. “Bất cứ cách nào, bất cứ đâu.”

“Bây giờ và ở đây, mãi mãi,” Nick nói và hôn cô, rồi họ không nói gì thêm nữa.